

КАТРИН СМИТ

НЕВИННА СЪБЛАЗЪН

Част 1 от „Викторианска сапунена опера“

Превод от английски: Гертана Драйчева, 2017

chitanka.info

ПРОЛОГ

Тя отново носеше маска.

Тази беше направена от мека, шоколадово кафява коприна, която отлично се съчетаваше с роклята и безупречно подчертаваше косата и очите ѝ. Грей нямаше против, че тя отново бе избрала да скрие лицето си от него. Той самият също носеше маска.

— Не вярвах, че ще дойдеш — призна той и затвори вратата на уединената стаичка зад себе си.

Тя се изправи от ръба на леглото, където бе приседнала — съблазнителната ѝ рокля обгръщаше всяка извивка на сочното ѝ тяло, а ефирните ръкави заплашваха всеки момент да се изплъзнат от стройните ѝ рамене.

— За малко да не го направя.

Можеше да мине и без тази ѝ откровеност.

— Помислих си, че вероятно си променил решението си и възнамерявах да си спестя разочарованието — допълни тя неочаквано.

Да е променил решението си? Не би могъл да ѝ устои, дори и да го искаше. Волята му просто не бе достатъчно силна.

— Не познаваш силата на своето очарование, мадам.

ПЪРВА ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

Лондон, май 1877 г.

Малко бяха нещата, отказвани на Грейдън Кейн, херцог на Рейтън, в привилегирвания му живот. Обикновено всичките му прищевки се изпълняваха безусловно и с искрено увлечение. Въпреки този късмет, животът имаше прекрасно усещане за ирония и затова Грей често получаваше неща, за които никога не бе молил, още по-малкото бе пожелавал — като дълбокия набразден белег, който се спускаше по лявата му буза. Белег, прикриван за известно време под мека кожена маска, която затулваше и по-голямата част от лицето му.

Себеотрицанието се превърна в неразделна част от характера на Негова светлост заедно с нарастващата му дистанцираност, но както всичко до момента, и те бързо започнаха да му омръзват.

Воден от подобни противоречиви и саморазрушителни чувства, тази вечер той реши да посети „Сейнт Роу“. Като обществото, което привличаше и забавляваше, клубът се намираше в оживената част на града и внушаваше усещането за порядъчност и изисканост, но под тази умела благодетелна фасада — ако някой решише да надникне — можеха да се открият най-разнообразни скандални и съблазнителни удоволствия за тялото и духа. Докато в едно от крилата на сградата порядъчни дами и господа се забавляваха на специално организиран бал или интересен спектакъл, то в друго крило не така добродетелни благородници можеха да се отдадат на фантазиите си, без опасността плътските им желания някога да бъдат открити и използвани срещу тях.

Накратко — „Сейнт Роу“ беше място, където елегантността и покварата често пресичаха пътищата си, но никога не се срещаха официално и пред публика.

Внушителната кремава на цвят сграда се простираше нашироко подобно на корпулентния крал Джордж IV, по чието време беше издигната. Замислена първоначално като театър, постройката изпълняваше тази своя функция в продължение на петдесет години, преди собственикът ѝ — някой си господин Шрусбъри, да изгуби в

една игра на карти всичко, което притежава. Достатъчно скандално бе, че изобщо бе решил да рискува имуществото си по такъв начин. Но да изгуби всичко от жена... е, наложи се Шрусбъри да напусне Англия — не само за да избяга от кредиторите си, но и за да се откъсне от жестоките подигравки на обществото.

Виен ла Рийо не беше обикновена жена. Това стана ясно скоро след като тя официално стана собственичка на театър „Сейнт Роу“ и за шест месеца превърна западащото улично вариете в най-посещаваното място в цял Лондон — елитен клуб, отворен за всеки джентълмен и всяка дама, които бяха достатъчно богати, за да платят цената и да прекратят вратите му. Сградата стана дом на ежевечерни балове и празненства, притежаваше отличен ресторант за широка аудитория богати посетители и само балове като днешния, на които всички носеха маски и поради това общуваха доста по-непринудено и свободно помежду си... е, на тези балове се канеха само избрани членове на клуба и то с предварително потвърждение на присъствието им. Единственият шанс външен човек да присъства на събитието, бе като гост на някой от членовете на клуба.

Арчър присъстваше като негов гост. Не защото Грей се нуждаеше от подкрепата на брат си, а защото знаеше колко безсмислено е да присъства на подобно събитие без освежаващата компания на по-малкия си брат.

А тази вечер Грей изпитваше нужда, която не можеше да игнорира повече, независимо от присъствието на брат си. „Сейнт Роу“ преливаше от енергия и приповдигнато настроение, а под тях трептяха сладострастие и хиляди чувствени обещания. Именно заради тези обещания бе дошъл Грей, докато празненството се вихреше и ескалираше под терасата, на която бе седнал да наблюдава гостите. И да изчака.

Арчър, по-малък от него с незначителните десет месеца, седеше с него. По-младият Кейн не притежаваше придирчивостта на брат си по отношение на жените и беше готов да танцува и да се забавлява безрезервно с всяка, която го пожелае и покани. Приличаше малко на състезателен кон, готов всеки миг да хукне в надпреварата.

— За бога, Арч. — Грей не успя да скрие раздразнението в гласа си. Беше влудяващо и унижително брат му да кръжи около него като бавачка около невръстно дете, особено когато за всички бе видно, че

Арчър предпочита да е на друго място. — Ако топките ти са толкова натежали, отиди си намери някоя дама, която с удоволствие ще те избави от мъките ти, и ме остави на мира.

Арчър се скова върху кадифения стол. И той като брат си носеше семпла черна маска.

— Топките ми са си съвсем добре, благодаря. Виждаш ли нещо, което ти харесва?

Отмествайки поглед към бляскавия хаос на тълпата под себе си, Грей сви безразлично рамене.

— Не още.

— Не разбирам невъзможните ти критерии. Чифт красиви очи, мила усмивка и чувствена природа не са ли напълно достатъчни за теб?

— Не — отвърна той, без да отмества погледа си от танцуващите. — Не са ми достатъчни. — Интересите на Грей спрямо потенциалната му партньорка далеч не бяха толкова повърхностни и благородни. Желанията му се простираха далеч отвъд приятната компания и подозрително приличаха на силна обсебеност.

Всичко, което той изискваше, беше гъста, тъмнокафява коса, чувствено извити устни и сочна фигура. Това му беше достатъчно, за да се преструва, че партньорката му е жената, която наистина иска.

Роуз. За последен път очите му пируваха с прекрасните ѝ извивки и бляска на големите ѝ красиви очи преди няколко месеца, когато посети имението си в Кент. Брамсли беше достатъчно близо, за да го посещава и по-често, ако реши, но все пак достатъчно далеч от Лондон, за да може винаги да си намери извинение и да не отиде. Защо тогава да се измъчва с тази агония повече от необходимото?

Цялото бreme на това доброволно наложено мъчение се спусна на плещите му, докато наблюдаваше веселбата на събраните под него хора от тъмнината на собствената си изолация. Безшумен като сянка, той допи шампанското си и постави празната чаша на масата до себе си. Беше търпелив ловец, но гладът му превръщаше опънатите му нерви в оголени, болезнено чувствителни нишки.

И въпреки това, щеше да почака.

— А, ето там има едно красиво малко птиче, което изглежда ентусиазирано да си свие гнездо. — Арчър се наведе напред на стола си, а изсеченото му лице изразяваше напрегнато очакване. И двамата

братя имаха еднакво гъста и чуплива коса, но тази на Арчър беше черна, докато косата на Грей беше по-скоро червеникава. Светлосините им очи бяха еднакви, макар че веселието искреше по-ярко и по-често в погледа на Арчър. Грей беше сигурен, че собствените му скули не са така високи, нито носът му бе така остър. И все пак, въпреки видимите им разлики, никой не можеше да отрече общия им произход. Родът на Кейн се разпознаваше непогрешимо. По-младият им брат Тристан и сестра им Бронте бяха живото доказателство.

Следвайки погледа на брат си, Грей забеляза стройна жена с кестенява коса и трудна за определяне възраст, която стоеше в края на дансинга, загърната в опушено зелена наметка. Беше очевидно, че си търси компания, от начина, по който погледът ѝ мързеливо обхождаше гостите в помещението.

Преди време тя определено щеше да разбуди апетита на Грей. В един момент буквално всяка жена в този клуб би била подходяща да утоли апетитите му, но не и сега.

Дамата вдигна глава, очите ѝ проблясваха иззад виолетова маска, обточена с пухкави пера. Погледът ѝ се спря на Арчър и на сочните ѝ устни разцъфна усмивка. Братът на Грей се усмихна в отговор.

— Ще ме извиниш, нали? — Арчър вече се беше изправил.

Грей го отпрати по пътя му с едно лениво махване на ръката. Колкото и да обичаше брат си и да се радваше на компанията му, предпочиташе да остане сам.

Арчър го потупа по рамото.

— Ще се видим утре сутрин. — Беше всеизвестен факт, че Арчър никога не се прибираше преди зазоряване, напускайки с неохота сластните прегръдки на дамата си за нощта. Грей, от друга страна, никога не се задържаше достатъчно дълго, за да създава погрешни впечатления.

Грей реагира с леко килване на главата си настрана.

— Ще те очаквам на закуска.

Не откъсваше поглед от забавата, но долови с периферното си зрение оттеглянето на Арчър. Останал сам на терасата, Грей въздъхна, тежко и се отпусна на стола, изпружвайки крака пред себе си.

Какво, по дяволите, правеше? Задаваше си същия този въпрос всеки път, когато идваше тук. И никога не харесваше отговора.

Той беше тук, защото искаше нещо, което не можеше да има — нещо, което бе обещал никога да не докосва. Което никога не би осквернил.

Смехът достигна до слуха му и го смути — силен и натрапващ се. Предизвикваше спомените за онази отдавнашна нощ, когато почувства студената стомана да разкъсва топлатата плът на лицето му. Напомни му, че той е сам, докато повече от сто души се забавляваха под него, на не повече от ръка разстояние. Той не харесваше хората и неприязънта му само се засилваше, когато присъстваше на подобни събирания — сякаш лешояди се събираха около умиращ елен.

Ако не я откриеше скоро, щеше да се наложи да си тръгне. Да потърси облекчение в по-благодатни и противни обкръжения.

В този момент, като отговор на молитва, която той никога не би промълвил, той я забеляза.

Грей се наведе напред над парапета, а пръстите му се сключиха около гладкия студен мрамор. Там, сред пищната поляна с парникови цветя, разцъфтяваше диво една зашеметяваща жена, която буквално спря дъха му.

Времето спря в синхрон със сърцето му.

Тя носеше смело изрязана рокля в жизнения бургундскочервен цвят на късно разцъфнала роза. Ефирните ѝ ръкави бяха обточени със същата бронзова коприна, която подчертаваше тоалета ѝ и падаше ниско по облите ѝ сметаново бели рамене. От мястото му — кога, за бога бе станал от стола си? — той можеше да види дълбоката трапчинка на гърдите ѝ, заоблени и поруменели от топлината на множеството полилеи.

Умелата кройка на роклята ѝ обгръщаше плътно гърдите и торса ѝ, пристягаше и без друго тънката ѝ талия и се спускаше около бедрата ѝ, а дупето ѝ определено не се нуждаеше от изкуствено надиплената коприна, за да привлече вниманието му към себе си.

Премигна и сърцето му отново започна да бие, докато той изпиваше с поглед шоколадовото кафяво на косите ѝ, трепкащи с едва доловими медни оттенъци под ярката светлина на полилеите. Кожата ѝ бе съвършено сметаново бяла, косата ѝ — в предпочитания от него цвят, тежка и гъста, събрана на висок, хлабав кок. Нослето ѝ бе изящно извито по бронзовата копринена маска, а устните ѝ... устните ѝ бяха зрели и сочни, умоляващи да ги целуне.

Всемогъщи боже. Ако не беше толкова сигурен, че е невъзможно, би се заклел, че тази жена — това видение — е наистина Роуз.

Но нямаше как да е тя. Роуз бе необвързана млада дама. Тя никога не би дошла тук сама, а никой, който я познаваше, не би довел толкова деликатна млада жена на маскен бал, организиран да съблазнява. Всеки, запознат с традициите на „Сейн Роу“ знаеше какво се случва на подобни балове. И нямаше никакъв начин една дама, толкова далечна и чужда на Лондон колкото Роуз Данвърс, някога да прекрачи вратите на клуба. Не, това не беше Роуз, но изглеждаше като нейна близначка — дори повече, отколкото той би се надявал.

Проклет да беше, ако останеше още минута на мястото си, зяпайки я като пълен идиот, докато друг мъж можеше просто да я заговори и да му я отнеме.

Той се завъртя, отметна тежките завеси и напусна уединението на балкона, излизайки в широк коридор. Осветлението бе почти толкова приглушено, колкото и в изолираното му убежище, а пътят му показваха разпръснати нашироко газови лампи. Но Грей познаваше интериора на клуба и краката му сами го поведоха безшумно и уверено към целта му в широкото помещение на долния етаж. Погледът му пробяга по двойка, притисната към стената — полите на жената бяха набрани около бедрата ѝ, а мъжът бе наместил дланта си между тях. Тихите им стонове на удоволствие погъделичкаха ушите му и разпалиха желанието му.

В средата на стълбището се натъкна на самата мадам Ла Рийо. Тя му бе връстница, а може би малко по-млада от него. Привлекателна и светлокожа, с бляскава медна коса, която изглеждаше толкова естествена, колкото и проникателното синьо на очите ѝ. Тя беше висока и стройна, облечена в семпла, но елегантна рокля в бледожълто, която можеше да бъде дело единствено на ненадминат майстор като мистър Уърт.

— Монсенъор, графе — поздрави го дрезгаво с френския си акцент и потръпна изискано. — Мога ли да ви бъда от помощ?

Обноските и навиците му го задължаваха да се поклони в отговор, макар в действителност да искаше просто да се измъкне покрай нея и да открие прекрасното си диво цвете. Той понечи да ѝ се извини и да се оттегли, но внезапно го осени друга мисъл.

— С уединена стая, мадам. Имате ли свободни?

Тя се усмихна с яркочервените си устни, но очите ѝ останаха нащрек.

— За вас, Ваше благородие? Разбира се. — Дългите фини пръсти се плъзнаха в гънките на роклята ѝ и извадиха малък месингов ключ на тънка верижка. Тя подаде ключа на Грей.

— Последната стая вдясно по коридора. Ще бъдете напълно необезпокоявани.

Крехкото ключе беше топло от досега с кожата ѝ и Грей го стисна здраво в дланта си.

— Благодаря ви. Естествено, ще я впишете на сметката ми.

— Разбира се. — Тя наклони глава. — Да изпратя ли и бутилка шампанско?

— Да, моля. — Той пусна ключа в джоба си. — А сега, ако ме извините?

— Приятна вечер, сър. — Тя му се усмихна отново, мило, но не угоднически.

Грей кимна и забърза по стълбите. Забави забързания си ход едва когато стигна в основата им. Нямаше да е добре да изглежда прекалено нетърпелив.

Влезе в балната зала и запримигва, за да привикнат очите му с по-ярката светлина в помещението. Не беше свикнал да е така открит сред толкова хора. Обикновено се спотайваше в сенките и на всяка цена избягваше да бъде забелязан.

Над главите на гостите проблясваха полилеи, но най-много светлина струеше от газовите лампи, маскирани като антични факли. Залата беше осветена, но не прекалено. Дамите нямаше да се притесняват, че тенът и извивките им ще бъдат обект на твърде обстойно разглеждане и ожесточено обсъждане.

Просторното помещение беше като отворена кутия шоколадови бонбони, украсени в различни нюанси на сметановото, шоколадовото и златистото. Декорацията в салона също беше съвършено балансирана да излъчва елегантност и финес, вместо вулгарното парадирание, което беше най-честият резултат напоследък. Светлината, когато вече привикна към нея, беше отлично подбрана да не дразни очите, но и да позволява ясно разпознаване на събеседниците, а музиката галеше ушите и изкушаваше тялото, без да елиминира възможността за приятен разговор.

Не че беше в настроение да разговаря.

Почти никой не поглеждаше към него, докато крачеше из залата, което напълно го устройваше. Маскените балове като този бяха известни със своята дискретност и анонимността на гостите си. Но винаги се срещаха и хора, които разпознаваха властта и високото обществено положение, когато ги забележеха. Той предпочете да ги игнорира, търсейки с поглед една конкретна личност. Забеляза я случайно. Тя беше сама, застанала в периферията на дансинга с блуждаещ из залата поглед, сякаш търсеше някого.

Погледът ѝ срещна неговия и го прикова на място. По тялото му премина мълниеносна тръпка. За миг бе готов да се закълне, че се познават, но после отхвърли тази възможност като игра на светлината, защото чувството премина като мигване.

Тя стоеше плахо и търпеливо като газела, докато той се приближаваше; готова да избяга в миг, ако той направеше грешно движение.

Търпение, Кейн, повтори си той. Търпение.

Той се приближи към нея с бавна и непринудена стъпка. На височина достигаше до брадичката му и затова наклони глава назад, за да го погледне в очите. Сочните ѝ устни се разтвориха, разкривайки за миг изкусително розово езиче. Той искаше да я докосне, да почувства сочната ѝ влага с върховете на пръстите си. Искаше да я вкуси с език.

Подаде ѝ ръката си, прикрита от ръкавица.

— Много бих искал да танцувам с вас, мадмоазел.

Нямаше и следа от колебание, когато тя преплете облечените си в коприна пръсти с неговите.

— Не бих си и помислила да ви откажа, милорд.

Надолу по гърба му премина приятна тръпка на очакване, докато я водеше към дансинга, където другите двойки бързо ги понесоха в ритъма на своите пируети и завъртания.

Отказ?! Не тази вечер нямаше да има никакви откази.

Когато той ѝ предложи ръката си, тя я пое. Дългите ѝ деликатни пръсти потрепнаха едва доловимо, когато той склучи своите здраво около тях. Той я заведе на дансинга при другите двойки и двамата изпълниха много по-чувствена версия на валса, отколкото някой беше наблюдавал в тази зала. За него това беше повече от добре дошло извинение да я притиска близо до себе си. Пристегнати в корсет,

гърдите ѝ се издигаха и спускаха с ритъма на дъха ѝ под пръстите му. Той я притесняваше — учестеното издигане и спускане на великолепните ѝ гърди го доказваше дори по-красноречиво от притеснението ѝ да срещне погледа му.

Тръпнещото очакване беше нещо хубаво, но той не искаше да я изнервя, още по-малко да я плаши. Предпочиташе я точно толкова нетърпелива да бъде с него, колкото беше и той да я вкуси и покори тази нощ.

— Да разнообразим ли? — попита я.

Тъмните ѝ блестящи очи срещнаха неговите иззад пищната маска.

— Как, сър?

Гласът ѝ накара тялото му да потръпне в очакване. Беше по-дълбок от този на Роуз и по-гърлен, но почти толкова привлекателен, че тялото му да реагира мигновено, поставяйки го в ситуацията да се притеснява дали няма да се изложи пред всички със скандално забележима ерекция на толкова публично място.

— Както пожелаеш — почти изръмжа той. — Ще ми бъде достатъчно просто да гледам как се движат прекрасните ти устни, докато ми говориш.

Примигна смутено — явно не беше свикнала с подобни комплименти, още по-малко с умели флиртаджии като него. Тя наистина беше съвършена.

— Ласкаете ме. Може да нямам никакви умения да водя диалог. Ще ми бъде неприятно да ви отегча.

— Намирам ви за удивителна — поклати той глава в знак на несъгласие.

— Сър, та вие едва ме познавате — отбеляза тя и наклони глава с леко присмехулна усмивка.

Грей я притисна към себе си. Бедрото му се отърка в нейното. Сякаш се хвърли в открит огън — толкова силен бе шокът за тялото му.

— В сърцето ми сме много интимни приятели.

Тя понечи да възрази, но той ѝ отне тази възможност, покорявайки устните ѝ със своите. В центъра на балната зала той я целуна страстно и завладяващо. Жаден и любопитен, езикът му дразнеше нейния и разпалваше опасен огън в двама им. Чувстваше нарастващата възбуда на крехкото ѝ сладко тяло, което тя притискаше

плътно към неговото. Езикът ѝ погали неговия и пръстите ѝ се впиха в рамото му, облегната почти изцяло на ръката му. Имаше вкус на шампанско и топла сладост, а устните ѝ бяха точно толкова изкусително сочни, колкото той си представяше. Той не беше агресивен в желанието си, но тя и за миг не можеше да се съмнява в намеренията му.

По дяволите, никой дори на километри разстояние не би се усъмнил в намеренията му към нея!

Когато най-сетне вдигна глава, прекъсвайки целувката им, тя го прикова с леко замаян поглед зад коприненото прикритие на маската си. Прокара език по устните си и Грей изпита необичайно чувствена сигурност, че тя иска да попие и задържи вкуса му върху тях.

— Нека не играем игрички, любима — промълви той с устни все така опасно близо до нейните. — Мигът, в който те видях, побързах да предявя претенциите си към теб, преди друг мъж дори да си помисли да опита.

— Така ли? — Тя звучеше искрено изненадана и зарадвана.

Грей потисна изръмжаване и успя да се усмихне. Пусна ръката ѝ и от вътрешния си джоб извади ключа, който му бе дала Виен ла Рийо. Той вдигна лъскавия метал пред очите ѝ, за да го види, преди нежно да го плъзне между гърдите ѝ. Тя ахна при допира на студения метал до топлата ѝ кожа и застина, когато пръстите му я погалиха. Кожата ѝ беше нежна като коприна. Той искаше да нарисува с език едва забележимите светлосини венички под повърхността ѝ и да вкуси солта на кожата ѝ в дълбоката трапчинка, където пусна ключа.

Но това не беше мястото.

— За личните ми покои е — обясни той. — Да се срещнем ли там, или ще разбиеш сърцето ми и ще ми откажеш?

Няколко болезнено дълги минути той очакваше отговора ѝ със затаен дъх. Докато в един миг пръстите ѝ се заключиха върху неговите на гърдите ѝ и закачлива усмивка изгря на устните ѝ.

— Не бих могла да живея с вината за разбитото ви сърце, сър.

— Колко време ти трябва? — Господи, бе по-нетърпелив и от юноша.

— Десет минути — отвърна тя неочаквано. — Поносимо ли е?

Не, да те вземат дяволите!

— Пет?

Нямаше съмнение, че по тялото ѝ премина тръпка, нито че причината е изгарящото ги взаимно желание.

— Както пожелаете.

Някак си Грей успя да я пусне и ѝ позволи да се отдалечи от него. Жадният му поглед проследи как тя прекоси дансинга и се отправи към един от изходите по дългата страна на залата. За момент тя спря и погледна през рамо към него. Вероятно бе трик на въображението му, но му се стори, че разпозна желанието в погледа ѝ въпреки разстоянието.

Пет минути. Не бяха толкова много. Едва триста секунди. Какво пък, прекарваше повече време пред огледалото, за да се увери, че изглежда добре, преди да излезе. А и нямаше да е добре за него да изглежда твърде нетърпелив, нали? Не би желал любовницата му да знае колко точно отчаяно иска да я люби.

Отне му трийсет секунди да напусне балната зала и да излезе на задното стълбище. И все пак ѝ обеща, че ще ѝ даде пет минути, преди дори да се приближи към стаята. Трябваше да изчака още.

Прикри се в сенките, докато търпението му се изчерпа. Две минути по-рано закрачи навътре по покрития с плюшен килим коридор.

Вече не можеше да отрича. Тази вечер искаше да си достави удоволствие и смяташе да утоли копнежите си толкова ненаситно и бурно, че нито той, нито мистериозната му дама да са способни да ходят спокойно поне за седмица.

Почти беше стигнал вратата, когато една ръка го сграбчи за рамото. Вбесен, той се обърна да види натрапника.

Тогава видя ѝ юмрука, насочен към лицето му.

ВТОРА ГЛАВА

Грей се наведе и мъжът, който се беше засилил да го удали, залитна към стената, понесен от инерцията на собствения си удар.

— Копеле — просъска мъжът от пода, където падна. — Ще те убия!

— Не и тази вечер — отбеляза Грей хладнокръвно и оправи ръкавелите си. — Но можеш да опиташ отново, когато изтрезнееш.

Нападателят му се опита да го фокусира с размътените си от алкохола очи. Не за първи път Грей беше мишена на неочаквано нападение, но последното се случи преди много време, когато рефлексите му далеч не бяха на настоящето добро ниво. Въпреки това сърцето му туптеше лудо в гърдите му. Копелето беше успяло да го изненада.

— Познавам ли ви, сър? — попита той, докато изучаваше познатите черти на мъжа пред себе си, вместо да продължи пътя си към прекрасната дама, която го очакваше.

Мъжът се опита да го наплюе, но вместо това олигави собствената си брадичка и яка.

— Чукал си жена ми, ти, мръсен негоднико!

Веждите на Грей се извиха от почуда. Почувства се странно развеселен.

— Държа да ви осведомя, че се къпя редовно, сър. — Смръщи се. — Мартингейл, това ти ли си?

Мъжът се олюля, опита се да се изправи и отново падна.

— Знаеш, че си ти, ти... развейпрах!

Щеше да се изсмее на абсурдната обида, ако не съзнаваше, че мъжът има пълното право да иска да го убие. Беше спал с лейди Мартингейл преди много години. Беше преспал и с дъщеря им. Майка и дъщеря се бяха скарали публично заради него една вечер в театъра. Както и да го погледнеше, не беше красива картинка.

Грей подаде ръка на мъжа да се изправи.

— Хайде да те заведем до каретата. Трябва да се прибиращ у дома.

Мартингейл избута ръката му с ръмжене. Някак си намери достатъчно сили в упоеното си от алкохола тяло, за да се изправи и задържи на крака, макар че трябваше тежко да се подпре на стената, за да запази равновесие.

— Гледай си работата.

— Хайде стига — продължи настоятелно Грей. — Позволи да ти помогна. — Това беше най-малкото, която можеше да стори, предвид злините, които вече беше причинил. Разбира се, лорд Мартингейл също не беше светец. Той оправяше една кабаретна актриса, докато Грей забавляваше жените в дома му, но Мартингейл поне беше дискретен, докато Грей... е, той просто не можеше да се похвали с подобно благородство.

Мартин го избута, но залитна.

— Разкарай се. Тези мъже трябваше да нарежат повече от лицето ти, негоднико.

— Да, но не го направиха — отвърна Грей невъзмутимо. — А ти трябваше да се грижиш по-добре за съпругата си.

Двамата от тях премериха погледи за момент — Грей беше невъзмутим и спокоен, а Мартингейл — нестабилен и изпълнен с алкохолен гняв. И изведнъж сякаш цялото мъжество напусна графа и той отпусна рамена изморено и тъжно. Обърна се и се запрепъва обратно по коридора, подпирайки се на стената за по-сигурно.

Грей го наблюдава за момент с известно съжаление. Разбира се, че не би се зарадвал на допълнителни разправи, но вероятно малко пролята кръв щеше да донесе на Мартингейл удовлетворението, което търсеше, а на Грей — известно опрощение за греха му.

Вместо това сега се чувстваше странно празен. Вероятно трябваше да си тръгне. Вече изобщо не беше в романтично настроение. И все пак нямаше да е джентълменско от негова страна да я кара да чака. Трябваше поне да ѝ се извини.

Обърна се и закрачи към стаята, в която го очакваше. Вратата се отвори в мига, в който той понечи да почука, и пред него застана неговата дама — ахвайки от изненада при вида му.

Грей се намръщи при вида на дамската чантичка в ръката ѝ.

— Тръгвахте ли?

— Да, тръгнах си — дойде спокойният отговор, последван от вирване на заоблената ѝ брадичка. — Не ми харесва да ме карат да

чакам, сър.

Грей се усмихна — собствените му намерения да си тръгне се изпариха от предизвикателството, което тя представляваше за него. Той прекрачи прага, принуждавайки я да се върне обратно в стаята.

— Страхувате ли се, мила моя?

Стаята беше създадена за любовна среща. Тапетите бяха тежки и подчертано скъпи. Огромни букети от ориенталски цветя разцъфваха на копринения черен фон. Гравюрите на тавана бяха в същата златисто бежова гама като декорациите около прозорците и вратата. Тежки завеси обрамчваха прозорците, избрани специално да изолират стаята от светлината и шума на града. Подът беше от орехово дърво — лакирано и полирано до съвършенство, покрито с плюшени килими в цветовете на тапетите. Леглото — масивно чудовище с четири тежки колони — беше от резбован махагон, с тъмни завеси и златисти, подканящо отгърнати сатенени чаршафи за обитателите си.

Представи си я как го очаква тук с ясното съзнание какво ще се случи, когато той дойде. Дали това я беше притеснило? Дали беше седяла на ръба на леглото, притискайки силно бедра едно в друго в отчаян опит да потуши пламъка, който той знаеше, че е разпалил между тях?

— Обезпокоих се — осведоми го тя леко надменно. — Чакането има свойството да отблъсква.

Той се изсмя, докато затваряше вратата, заключвайки ги сами в стаята. Така му се струваше, или температурата в помещението рязко се покачи?

— Така ли смяташ. — Той се приближи към нея. — Винаги съм откривал, че колкото повече очаквам нещо, толкова по-силно го желая.

Тя не смееше да мръдне, но Грей чувстваше колко силно е изкушена да избяга в този момент. Стояха толкова близо, че телата им почти се докосваха — гърдите ѝ се повдигаха и спускаха бързо до неговите. Цялото му същество бе напрегнато и долавяше всяко нейно трепване. Тъмните ѝ очи срещнаха погледа му.

— Тогава трябва да ме желаете наистина силно, сър.

Нямаше как да се отречат пламъците на желанието, които искряха в шоколадовите ѝ очи и го привличаха по-силно от светлината — беззащитна нощна пеперуда.

— Така е. — Гласът му беше дрезгав, а тя очевидно нямаше нищо против прямотата му. — Желая те много силно.

Нежните ѝ устни се разтвориха, но от тях не излезе нито звук. Тя просто го наблюдаваше с приласкаващ поглед и всички мисли напуснаха съзнанието му. Остана единствено желанието му да я притежава.

Искаше му се тя да свали маската си и да открие цялото си лице за него, но тогава същото щеше да се очаква и от него, а той не можеше да си го позволи. Не искаше тя да види белега на лицето му и да прочете в очите ѝ отвращение и множество напирани въпроси.

Той вдигна ръка и нежно я постави в основата на врата ѝ, принуждавайки я да се приближи още към него. Дъхът ѝ беше топъл и сладък пред лицето му, когато се наведе към нея. Тя се надигна на пръсти, вкопчена в реверите на сакото му, когато той покори устните ѝ със своите. Отвърна на целувката му със същата страст, която той чувстваше, и когато все пак се откъснаха един от друг, той не беше единственият силно задъхан.

— Шампанско? — побърза да предложи Грей. Дали беше забелязала, че е разхлабил панделките, които придържаха роклята ѝ? Няколко подръпвания на раменете и щеше да я съблече от изящното творение без никакви усилия. Но не искаше да избързва. Изживяваше една съвършена еротична фантазия и смяташе да се наслади на всеки миг от нея.

Той хвърли сакото си върху най-близкия стол и разкопча копчетата на елека си, докато се приближаваше към масата с изстудяващото се шампанско. Наля по чаша и за двамата и разхлаби вратовръзката си. Отново можеше да диша нормално. Господи, направо не беше на себе си!

Когато се обърна към нея с по чаша шампанско във всяка ръка, тя седеше на ръба на леглото и наблюдаваше с любопитство шията му, разголена от липсата на вратовръзка и разкопчаните копчета на яката му. Никога не бе смятал точно тази част от тялото си за особено интригуваща, но интересът ѝ бе едновременно очарователен и възбуждащ.

Той седна на леглото до нея, а тя пое една от чашите и отпи с удоволствие. Господи, беше толкова пленително невинна, което би го

забавлявало в младежките му години, но сега... сега беше просто изумително.

— Наслади се — подкани я той. — Нощта е наша.

— Така ли? — тя го погледна учудено.

Той кимна и потопа показалец в студената течност в чашата си.

— Да. — Не искаше да си помисля дори, че тя може би си имаше някого, при когото да се прибере преди изгрев-слънце. Отказваше да мисли за каквото и да било друго, освен за тях двамата в тази стая. Нищо друго нямаше значение.

Той нежно очерта контура на долната ѝ устна с показалец, плъзвайки го само за миг между устните ѝ. Тя посрещна спокойно изпитателния му поглед и лекичко близна върха на пръста му с език. Влажната топлина на докосването разпали до непоносимост напирашото у него желание. Тя беше изкусителка — възбуждаща комбинация от чувствени обещания и невинна почуда.

Ако преживееше тази нощ, със сигурност трябваше да благодари на Господ за подаръка, който му е изпратил, не че го заслужаваше.

Един след друг милваха контурите на лицата си. Тя нито веднъж не се опита да махне маската му, нито той — нейната. Тя сякаш разбираше нуждата му да остане скрит.

Пръстите ѝ го милваха като нежни перушинки — топли и деликатни. Грей притвори очи и се отдаде изцяло на сладкото мъчение от изучаващите ѝ ласки. Палецът ѝ подразни долната му устна и той го погъделичка с език, както бе направила тя преди малко. Тя ахна от удоволствие — със сигурност най-прекрасният звук, достигал ушите му някога.

Грей стана и остави празните им чаши на масата. Приблужи се отново към нея, подаде ѝ ръка и я изправи на крака пред себе си. Шампанското я беше отпуснало и затоплило приятно, но и замаяло. Тя стоеше и с интерес наблюдаваше как Грей бавно и внимателно смъква ръкавите на роклята надолу по ръцете ѝ. Когато те отказаха да се смъкнат повече, той окончателно разхлаби всички панделки. Роклята бавно се свлече на копринено езерце в краката ѝ. Той ѝ подаде ръка и тя прекрачи плата, заставайки почти гола пред него.

Нямаше фалшива скромност, нито самоуверено перчене. Тази съвършено оформена жена стоеше пред него честно и неустрашимо, докато жадният му поглед пируваше с тялото ѝ. Тя все още беше

облечена с катове фино бельо, които прикриваха тялото ѝ, но въпреки това формите ѝ караха устата му да пресъхва като в пустиня.

Погледът му се спря на налетите ѝ гърди, които изпълваха ръба на красивия копринен корсет. Щяха идеално да изпълнят ръцете му — топли и нежни в дланите му. Когато вдишваше, тъмнорозовите ареоли и зърната ѝ се издигаха за миг над дантеления ръб. Той посегна и докосна гърдите ѝ.

— Прекрасни — промърмори и наведе глава, за да целуне нежно всяка гърда и да обсипе шията ѝ с целувки. — Ухаеш на пролетен дъжд — прошепна, вдишвайки нежната топлина на кожата ѝ.

— Обичаш ли дъжда? — попита го тя задъхано.

— Да. — Погледът му задържа нейния. Зениците ѝ се разшириха още повече, когато пръстите му помилваха устните ѝ. — Той пречиства света и след него всичко е свежо и пробудено. Толкова чисто и невинно. — Той погали долната ѝ устна и прокара пръсти надолу по шията ѝ. — Толкова сладко и влажно.

Тя му се усмихна изкусително.

— Какъв щастливец си, че Англия е толкова влажна страна.

Той се ухили. Дори хуморът ѝ му приличаше на Роуз.

— Така е.

След това я целуна отново, този път с повече желание и страст, отколкото бе показал първоначално.

Пръстите му — изненадващо несръчни — успяха някак да се справят с множеството халкички, които придържаха корсета стегнат на гърдите ѝ, докато ръцете ѝ издърпаха ризата от панталоните му и се плъзнаха по голата му кожа. Грей се отдели от нея само колкото да съблече изцяло дрехата и да я захвърли през стаята. Когато отново посегна към нея, тя го спря, като постави ръце на кръста му. Докосването ѝ беше толкова нежно и топло, че той въздъхна от удоволствие.

— Почакай — прошепна тя. — Искам да те докосна.

Грей отпусна ръце покрай тялото си.

— Докосвай ме. — Да бъде проклета, защото го накара да я моли, но беше толкова погълнат от желанието си към нея, че нямаше да позволи на гордостта си да му попречи да я има. Можеше да прави с него каквото си пожелае, стига да не спираше да го докосва все едно е нещо рядко и неповторимо, а не пропадналият грешник, който беше.

Тя плъзна ръце нагоре по гърдите му, проследявайки с пръсти извивките на торса му. Очерта контура на ключиците и раменете му. Изглежда контурът на тялото му я очароваше — факт, който повдигаше не само самочувствието, но и либидото му. Всеки сантиметър от кожата му пламваше от нейното докосване, сякаш тялото му оживяваше отново, възродено от нежните ѝ ласки.

Не издържа и отново я придърпа плътно към себе си.

— Сега е мой ред да те докосвам.

Той я целуна отново, докато пръстите му сръчно развързваха връзките на долната ѝ риза. Подръпна леко ефирния плат по раменете ѝ и той се свлече на купчинка в краката ѝ. Ръцете ѝ обвиха врата му и пръстите ѝ се заровиха в косата му, а той откъсна своите от нея, за да развърже панталоните си и да ги свали. Едва когато я вдигна на ръце и я пренесе на леглото, тя осъзна, че по тялото ѝ няма друга дреха, освен дългите ѝ чорапи, а той е свършено гол.

Обходи тялото ѝ с жаден, изпиващ поглед. Краката ѝ бяха дълги и добре оформени с леко мускулести прасци. Бедрата ѝ бяха заоблени, коремчето — меко. Меки къдрави косъмчета между краката ѝ молеха за неговата ласка. Талията ѝ беше тънка, а гърдите — пълни, увенчани с изкусителни розови зърна, които настръхнаха под изпепеляващия му поглед. Господи, тя цялата беше видение в сметаново бяло и нежно розово — толкова изумително апетитна, че пожела да вкуси всеки сантиметър от нея.

Нейният интерес към него беше също толкова неприкрит и преценяващ. Зениците ѝ се разшириха, когато погледът ѝ се спря върху ерекцията му, което допълнително повдигна и без друго високото му самочувствие. Не беше от мъжете, които се съмняваха в размера или твърдостта си, но тази жена го караше да се чувства като истински жребец и дори божество.

Тя посегна и го погали, а после обви пръсти по цялата му дължина. Грей въздъхна от удоволствие. Ласката ѝ стана по-уверена и той се оттласна към нея, пулсиращ от удоволствие. Позволи ѝ да го милва и изучава, докато не стана непоносимо и не отдръпна ръката ѝ нежно със своята.

— Нещо погрешно ли направих? — попита го.

Той се изсмя прегракнало.

— За бога, не, просто не искам да свърша в ръката ти.

Тя се изчерви в прекрасно розово.

— Ооо.

Грей ѝ се усмихна и докосна лицето ѝ с пръсти. Сърцето му прескочи удар, когато я помилва, а това го изплаши.

Беше само секс — повтори на себе си. Емоционалната реакция беше предизвикана от приликата ѝ с Роуз и защото тя изглеждаше искрено възхитена от него. Нямаше за какво да се притеснява. Нищо от това нямаше да го вълнува, когато слънцето изгрееше на другата сутрин.

Подпирайки се на лакът, Грей се приведе напред и пое с устни едно от примамливите ѝ розови зърна. Желанието в него избухна неудържимо, когато тя изстена от удоволствие и вплете пръсти в косата му окуражително. Гърбът ѝ се изви и когато той засмука по-силно, тя извика, притискайки сочните си устни към неговите и разтваряйки краката си за него.

Той повтори възпламеняващата игра и с другата ѝ гърда, докато бавно плъзгаше пениса си по влажното ѝ от възбуда влагалище. Господи, колко бе влажна и нетърпелива от бушуващото в нея желание. Беше толкова просто, толкова изкушаващо лесно да се плъзне в тясната ѝ сърцевина и да се изгуби в нея. Но не още. Не още.

Помилва гърдите ѝ с ръка. После надолу към заобления хълм на мекото ѝ коремче, където описа няколко нежни кръга около пъпчето ѝ, преди да се спусне още по-надолу към влажната и пулсираща от желание сърцевина между краката ѝ. Не беше нужно да го моли, нито да издава какъвто и да било звук, за да знае той какво ѝ се иска. Въпреки това леки стонове на удоволствие се изплъзваха от устните ѝ и тя повдигаше бедра подканящо към дланта му. Един от пръстите му бавно се плъзна между гънките на топлата ѝ женственост и бързо откри мястото, което жадуваше неговите ласки. Цялата му кръв се събра в слабините, когато показалецът му потърка малката пъпка и тялото ѝ потръпна от удоволствие. Грей ухапа нежно зърната ѝ и замени показалеца си с палеца, позволявайки на другите си пръсти да се плъзнат навътре между гънките на женствеността ѝ.

Тя ахна, когато плъзна един от пръстите си дълбоко в нея. Бедрата ѝ се вдигнаха и притиснаха към дланта му, а той я помилва в търсене на онова скрито местенце, което щеше да накара удоволствието ѝ да избухне в неподозирани висини. Когато го откри,

стана безмилостен — милваше и дразнеше, докато тя се притискаше и извиваше към дланта му, търсейки освобождението си без срам или преструвка. И тогава, докато палецът му безмилостно я водеше към забравата, той плъзна и втори пръст в нея.

Силните ѝ мускули се стегнаха около него, приканвайки го да продължи. Тя буквално се разтапяше от ласките му и той лесно плъзгаше пръсти по влажната ѝ възбудена плът. Собственото му тяло бе така напрегнато и стегнато от възбуда, че Грей се опасяваше да не се разпадне, но въпреки това не можеше да си откаже удоволствието да наблюдава лицето ѝ, докато оргазмът ѝ я помиташе. Вдигна глава, за да я погледне.

Тя пламтеше. За първи път виждаше подобно удоволствие. Гърдите и шията ѝ бяха в същия наситено розов цвят като страните ѝ. Нежните ѝ устни бяха разтворени и от тях излитаха безсрамни стонове на удоволствие. Целият ѝ гръб се извиваше като вълна, следвайки ритъма на удоволствието, което я завладяваше.

Тя беше прекрасна.

Когато Грей коленичи над нея, знаеше, че усмивката му е повече от самодоволна.

— Хареса ли ти?

— Как изобщо можеш да ме питаш подобно нещо? — тя премигна срещу него.

Грей се засмя. Опрял ръце от двете страни на главата ѝ, той се наведе над нея и я целуна, хапейки нежно чувствената ѝ долна устна. Намести се между бедрата ѝ и тя с готовност разтвори крака, за да го приеме.

Посегна и се намести над възбудената ѝ женственост — топла, влажна и пулсираща от отминалия оргазъм.

Плъзна се бавно, позволявайки ѝ да свикне с него и да го приеме постепенно в себе си. Тя впи пръсти в гърба му и повдигна ханша си, за да определи ъгъла на проникването му. Горещата ѝ кадифена плът го обгръщаше плътно и стегнато като ръкавица. Тя застина за миг и той си помисли... но не, уви крака около него и го притегли дълбоко в себе си.

— Господи, колко си стегната — въздъхна той и потръпна, когато най-сетне я изпълни с цялата си дължина.

— Не ти ли харесва? — тя застина под него.

Изсмя се дрезгаво.

— Любов моя, чувствам се толкова добре, че не знам колко още ще мога да издържа.

И тогава изкусителката размърда бедрата си под него, карайки го да стене от непознато досега удоволствие.

— Ах ти, пакостлива палавнице!

Тя се засмя — гърлен смях, който секна, когато той се оттласна в нея. Това щеше да я научи да не си играе с него — помисли си той. Но, о, Господи, чувството да бъде в нея беше божествено.

Всеки следващ тласък в стегнатата ѝ кадифена мекота го приближаваше все повече и повече до ръба. Всеки път, когато тя повдигаше бедрата си, за да го приеме по-дълбоко в себе си, той губеше по малко от контрола си. Но не го интересуваше. Беше стигнал твърде далеч, за да се интересува. Отдръпваше се само за да се тласне още по-дълбоко в нея, отново и отново, докато ноктите ѝ се впиваха в гърба му, а пръстите му стискаха чаршафите до побеляване.

Те се притискаха един към друг и телата им се сливаха. Грей не можеше да мисли, камо ли да говори. Съзнанието му беше застинало, докато тялото му оживяваше отново и отново с всяко ново и невероятно усещане. Сърцето му сякаш се раздуваше в него и разпъваше гърдите му с нарастващо напрежение. През живота си бе имал множество безсмислени еднодневни контакти с жени, но това не беше от тях. Бе имал и няколко по-сериозни увлечения, но нищо не можеше да се сравни с това.

Какво беше по-различно в тази жена? Имаше ли у нея нещо специално? Нещо друго, освен факта, че му напомняше за...

— Роуз — прошепна той.

Не се издаде, дори и да го беше чула. Слава богу! Беше недопустимо от негова страна да прошепне името на друга жена по време на интимност и той много добре го знаеше. Но нямаше много време за съжаление, защото чувстваше как тялото ѝ се стяга под и около него, докато се подготвя за следващата вълна на удоволствие. Той се раздвижи по-яростно и дълбоко в нея, учестявайки тласъците си, докато стегнатите ѝ мускули около члена му не разбиха контрола му на пух и прах и двамата свършиха заедно, крещейки от удоволствие в съвършен синхрон.

Единствено по божията милост успя да се отдръпне от нея в последния миг и да свърши върху чаршафите, вместо в нея.

Лежаха заедно, преплели лениво запотени тела, а дъхът им излизаше накъсан и хриплив. Можеше да са минали минути или часове. Обикновено досега Грей отдавна щеше да е облечен и далеч от местопроизшествието, но този път не бързаше и когато любовницата му започна да се отдръпва от обятията му, той я спря.

— Не тръгвай още.

Тя го погледна и, о, по дяволите, сигурно беше забелязала колко е отчаян, защото не каза нищо, а просто легна обратно и му позволи да я притегли към гърдите си.

Грей помилва с устни копринената кожа на голото ѝ рамо.

— Искам да те видя отново.

— Не смятам, че това е добра идея.

Той обхвана брадичката ѝ с ръка и обърна лицето ѝ към себе си, така че тя бе принудена да срещне погледа му. Не го интересуваше дали го смята за патетичен или отчаян. Нищо друго нямаше значение, освен желанието му да я покори.

— Моля.

— Кога? — Гласът ѝ беше леко остър, доста по-различен от дълбоката гърлена мелодия, която бе звучала в ушите му неотдавна. Проклятие — дори звучеше като Роуз.

— Точно след една седмица — отвърна, а сърцето му ликуваше от радост. — Преди това няма да мога да се измъкна.

— Добре — съгласи се тя. — Къде?

— Тук. В същата тази стая. Аз ще уредя всичко.

Тя кимна.

— Тук. След една седмица.

Грей се усмихна. Последните ѝ думи прозвучаха почти ентусиазирано.

— Благодаря ти.

След което, за да не реши тя, че думите му ѝ дават свобода да си тръгне, той я придърпа към себе си и отново покри тялото ѝ със своето. Целуваше я нежно, търпеливо и внимателно, давайки на сетивата ѝ възможност да се възстановят напълно, преди отново да я съблазни и обладае. Целуваше лицето по ръба на маската ѝ, шията ѝ и

най-накрая устните ѝ, докато тя не се раздвижи нетърпеливо под него, притискайки бедрата си в неговите.

Люби я повторно и след това, когато и двамата отпуснаха напълно изтощените си от любовната игра тела, той си позволи рядкото удоволствие да заспи в обятията ѝ. Откога не беше прекарвал нощта с жена? Много отдавна. Беше забравил какво блаженство е да има нежно и меко тяло, притиснато до своето, колко несравнимо прекрасно е да чувства пълното ѝ задниче, опряно в бедрата си.

Докато се унасяше, осъзна, че дори не знае името ѝ, за да може да я потърси, ако не се появише тук след седмица. Ако променеше решението си, щеше да я изгуби завинаги. Част от него знаеше, че ще преодолее разочарованието, ако тя предпочете да не спази обещанието си. Друга част обаче...

Тази част го накара да я прегърне с ръце и крака и здраво да я притисне към себе си.

Зазоряваше, когато Роуз Данвърс отвори очи.

Мили боже, как изобщо си бе позволила да заспи? Трябваше отдавна да е тръгнала, ако искаше да хване първия влак — ако искаше да заблуди майка си, че е прекарала цялата нощ в леглото си.

Не можеше да губи нито миг повече в съзерцание на спящия Грей, който похъркваше леко и от време на време въздишаше насън.

Ако трябваше да бъде искрена — можеше да остане така завинаги. Той беше толкова прекрасен, че сърцето ѝ се късаше. Маската му не успяваше да скрие нищо от нея, защото още преди години бе запомнила всяка черта, бръчица и бенка на лицето му. Дори назъбеният белег не успяваше да разруши съвършенството, което се излъчваше от цялото му същество. Очите му бяха затворени, но когато се отвореха, бяха най-чистото и прекрасно синьо с лека закачка от пролетно зелено. Носът му бе прав и симетричен, скулите — високи, а челюстта — широка и силна. Но най-много обичаше устата му. Обичаше начина, по който се движеха устните му, когато говореше, и как се извиваха, когато се усмихваше. Но най-много обичаше да ги чувства върху своите.

Благодаря ти, Господи. Благодаря ти за този подарък.

Не можа да се сдържи и го докосна още веднъж за последно, макар да рискуваше да го събуди. Нежно отмести кичур коса от челото му, разтърквайки между пръстите си копринените тъмни къдрици.

Случи ли се наистина тази нощ, или беше само сън? Наистина ли бе отдала невинността си на единствения мъж, когото боготвореше? И наистина ли го чу да прошепва името ѝ, или беше илюзия на сърцето и плод на копнежите ѝ?

Толкова много мисли се гонеха в съзнанието ѝ, че тя не можеше да улови нито една. Беше направила, каквото беше решила, и нямаше да съжалява нито за момент. Ако имаше последици, щеше да ги посрещне. Тя не очакваше нищо от Грей, но се надяваше...

Надяваше се, че ще успее да преживява всеки следващ ден, без желанието ѝ към него да я разкъсва във всяка будна минута. Вероятно сега щеше да бъде свободна. И все пак се беше съгласила да се видят след седмица. Това не беше свобода, това беше началото на афера. Афера, която не можеше да си позволи да продължи. Беше твърде рисковано.

Измъкна се тихо от леглото с треперещи крака и изтръпнали мускули. Пулсирането между краката ѝ подсказваше, че не е сънувала и нощта е била истинска. Облече се възможно най-бързо. Щеше да оправи косата си в една от стаите за отдых на долния етаж, преди да си тръгне и да наеме карета.

На вратата се поколеба, поглеждайки назад към мъжа в леглото. Беше някак погрешно да си тръгва, докато той спи, без да му остави нещо от себе си. Тя се наведе и откъсна една роза от бродерията на роклята си. Бяха толкова много, че никой не би забелязал, дори да липсваше дузина, още по-малко една. Постави червения копринен цвят на масата до вратовръзката на Грей.

Така той щеше да знае, че е бил в мислите ѝ, когато си е тръгнала.

След това погледна за последно към мъжа, променил живота ѝ завинаги, преди да отвори тихо вратата и да се измъкне навън. Избърза надолу по стълбите, провери външния си вид, както беше планирала, и изтичала улицата, за да си хване карета. Покрай клуба имаше постоянен поток и не ѝ се наложи да чака. Очевидно не беше единствената, която си тръгваше от „Сейнт Роу“ призори.

Даде адреса на гарата на кочияша, изкатери се в каретата и се отпусна на меките възглавнички.

Каретата дори не бе стигнала края на улицата, когато сълзите потекоха по страните ѝ. Какво, по дяволите, не бе наред с нея? Току-

що бе преживяла най-невероятната нощ в живота си — неповторимо
любене с мъжа, който обсебваше мечтите ѝ и я караше да се чувства
толкова невероятно щастлива, колкото никой друг.

Тогава защо се чувстваше толкова ужасно?

ТРЕТА ГЛАВА

Тя си беше отишла.

Грей се събуди от звука на ромолящия по прозореца дъжд — нежно шумолене, което го подтикваше да се обърне на другата страна и да се обвие около фантастичната жена в леглото до него. Така и разбра, че е останал сам. Дори не я беше чул да си тръгва.

Вместо нея, той придърпа към себе си възглавницата ѝ и вдиша дълбоко нежния ѝ аромат. Уханието ѝ — свежо като звънящия отвън дъжд — го изпълни с толкова силно желание, че беше готов да прокъдне мига, в който я забележа.

Коя беше тя, че успя да изпълни всяка негова фантазия така съвършено? Дали не я беше сънувал? Отметна чаршафите и седна на ръба на леглото. Нямаше смисъл да се излежава, щом беше сам. Трябваше да се върне в Мейфеър и да се приготви за пристигането на гостите си. Сега щеше да му бъде толкова по-лесно да се срещне с „истинската“ Роуз.

Напълно облечен, като изключим вратовръзката, Грей посегна към захвърлената копринена лента на масата и откри в спиралата ѝ увита една-единствена виненочервена роза. Беше част от бродерията на роклята ѝ. Усмивнат, той поднесе нежния цвят към носа си, макар да знаеше, че няма аромат. Значи не го беше изоставила без никаква мисъл за него. Беше му непонятно защо се почувства толкова добре от този факт. Все пак беше само секс. И все пак, да му остави избродирана роза, когато самата тя бе за него една фиктивна Роуз... иронията на всичко това нямаше как да му убегне.

Щеше да бъде една наистина дълга седмица, докато я видеше отново. Докато завързваше вратовръзката си, си припомняше чувството да бъде с нея — колко тясна, топла и влажна бе тя за него. Почти срамежлива. Дори за миг не му беше трудно да ѝ повярва, че бе точно толкова невинна, колкото би била и Роуз.

Следващия път нямаше да му се налага да бъде толкова внимателен, макар че щеше да има достатъчно търпение, за да се наслади на много, много повече от тази пленителна жена. Дори

мисълта за това, което щяха да си причинят един на друг бе достатъчна, за да го възбуди отново. Трябваше да спре да си мисли за нея, ако не искаше да се изложи публично.

Грей напусна клуба през частен изход, където нямаше опасност да бъде забелязан нито на излизане, нито на улицата. Разбира се, кочияшите знаеха за него, което го правеше дори още по-привлекателен. Така никой не караше каретата и екипажа си да ги чакат, заявявайки на всички любопитни, че ще се приберат у дома чак на сутринта. Даде указания на мъжа на капрата на най-близката карета, качи се в нея и съвсем скоро беше на път за къщи.

Интериорът на каретата не беше и наполовина толкова добър и уютен, колкото в неговата собствена, но беше чисто и удобно, което го устройваше напълно. Определено беше пътувал и в по-лоши условия. В младите си години, много преди инцидентът да го бележи и да промени живота му завинаги, той беше голям развратник и с удоволствие се наслаждаваше на всичко декадентско и порочно, без много да се интересува.

Забележително бе как белязано лице и жесток побой можеха да променят приоритетите на човек.

Каретата го остави пред вратата на дома му. Рейтън Хаус бе пищен спомен от отдавна отминала епоха — рицарска архитектура с неокласически елементи, добавени от Робърт Адам^[1] почти век по-рано. Грей предполагаше, че е негов ред да добави нещо малко към екстериора на къщата, следвайки примера на предците си, но сърце не му даваше да подложи доброто старо момиче на още „усъвършенстване“. Харесваше я точно такава, каквато си беше.

Подобно на екстериора, интериорът на къщата беше стар, но елегантен — със сигурност дължеше по нещо от характера си на всяко поколение Кейн, което бе живяло в къщата. Херцогският дом никога не бе напускал владенията на рода Кейн по кръвна линия и макар Грей да знаеше, че шансовете му да гарантира пълноправен наследник на рода са почти нулеви, защото трябваше да се ожени, за да има признато потомство, беше сигурен, че Арчър или Тристан без съмнение щяха да осигурят необходимото момче, което да наследи къщата след неговата смърт.

В атриума го пресрещна ароматът на прясна закуска — яйца с масло, наденички, шунка, пресен хляб... Стомахът на Грей изкъркори

одобрително. Умираще от глад. Вместо да се прибере в стаята си, той захвърли палтото, ръкавиците и шапката си на близка масичка, завъртя се и влезе в трапезарията.

Арчър — току-що избърснат и изкъпан, седеше на обичайното място на Грей, отпиваше кафе и четеше сутрешния вестник.

— Вдигни си задника от стола ми — излая Грей вместо поздрав.

По-младият му брат наведе вестника — вестника на Грей — и го изгледа с въпросително извити вежди.

— Да видим, да видим — проточи той с делови тон. — Я кой все пак е решил да допълзи обратно в бърлогата. Изглеждаш ужасно.

Арчър стана и премести приборите и чинията си от челото на масата до свободно място отдясно.

Грей се усмихна. Беше останал навън по-дълго от Арчър. Това отдавна не се беше случвало и той определено се гордееше с този факт.

— Благодаря.

Той седна на обичайното си място, разтвори снежнобяла салфетка в скута си и махна маската, която цяла нощ прилепваше към лицето му. Беше хубаво да освободи кожата си. По-късно в банята щеше да премахне и следите от козметичното лепило, с което я беше прикрепил.

— Няма да се изкъпеш преди закуска?

Грей си сложи по малко от всичко налично на масата.

— Не. — Беше твърде гладен и в никой случай не бързаше да отмие от тялото си аромата на мистериозната си любовница. — Нещо интересно във вестника?

— Обичайните глупости. Много плямпане за Русия и Турция, както и клюки около посещението на Уелската принцеса в Гърция. — Арчър затвори вестника и го остави настрани. — Попаднах на Ейдън и Блекбърн снощи в „Сейнт Роу“. Казаха, че са дочули Мартингейл да се хвали, че те е повалил с един удар. И понеже ти не изглеждаш наранен, смятам да приема думите му за пълна измислица?

— Наистина се опита да ме удари, но залитна и падна на задника си. — Грей си наля чаша кафе. Снощното премеждие му се струваше много по-забавно на дневна светлина. — Но не си прави труда да казваш нищо. Всеки знае, че той е стар пияница, който не може да уцели широката страна на диван със стик за крикет. — Нямахме начин

обществото да повярва, че Грей е бил в клуба толкова късно, още по-малко — че е изгубил в двубой от този мъж.

Тъмните вежди на Арчър отново се стрелнаха нагоре от изненада.

— Доста си разговорлив тази сутрин, да не кажа несвойствено. Да разбирам ли, че нощта ти е била задоволителна?

— Разбирай каквото си искаш. — Грей лапна голяма хапка яйца с наденички.

— Глупости. От мен да знаеш — намръщи се Арчър.

Грей кимна в съгласие, докато си отчупваше залък от все още топло хлебче.

— Ти не си толкова дискретен, колкото съм аз.

— Що за клевета! И откога?

Сметановото масло се топеше върху топлия хляб в ръката на Грей.

— Винаги. — Той лапна с удоволствие апетитната хапка. Дали храната винаги бе имала толкова превъзходен вкус?

Брат му изсумтя от отвращение и Грей го съжали.

— Нощта ми бе прекрасна, Арч. Как беше твоята? — Дори повече от прекрасна! Беше отпуснала натрупаното в него напрежение до такава степен, че вече изобщо не се изнервяше от предстоящото посрещане на истинската Роуз. Този път той може би дори щеше да успее да я прегърне истински за добре дошла, без да се чуди какво ли би било да почувства вкуса на зърната ѝ с език — мисъл, която бе наистина скандална дори и за него, предвид факта, че в този момент Роуз беше едва на седемнайсет или осемнайсет години. Той беше на двадесет и осем и определено трябваше да се владее по-умело.

Приемайки и малкото, което беше получил като информация, Арчър също си взе хлебче и го намаза с масло и ягодово сладко. Ухили се.

— Ентусиазирана — отвърна той с известен апломб в гласа си. — Дори би могла да се нарече атлетична до съвършенство.

Грей си взе парче шунка и отхапа голяма хапка.

— И какво направи? Изчука целия Кеймбриджки отбор по гребане?

Парче лепкав хляб на косъм избегна окото му и се залепи за бузата му.

— Всезнайко!

Грей се засмя и обърса сладкото от бузата си — смехът му бе сърдечен и дълбок, а изражението му подсказваше, че в този момент би прегърнал нахалния си по-млад брат. Доброто му настроение зарази и Арчър, който също се разсмя.

— С радост ще жертвам левия си тестис за толкова прекрасна нощ, колкото явно е била твоята — изкоментира по-младият мъж и допълни чашите им с черно ароматно кафе. — Каква е тя?

Грей се съвзе и поднесе чашата към устните си.

— Тя беше всичко, което някога съм искал. — Осъзна, че думите му са лъжа, в мига, в който ги изрече. — Или поне най-близкото подобие, което някога ще имам.

Арчър го изгледа изпитателно и отхапа от хлебчето си с ягодово сладко.

— Нека да позная — тъмна коса, светла кожа и задниче, което с удоволствие би захапал?

Грей не знаеше дали да се разсмее от точното описание или да скастри брат си за липсата на такт.

— Нещо подобно.

Брат му кимна, отхапа, сдъвка и преглътна, преди да продължи.

— Знаеш ли, така и не разбрах защо просто не се ожениш за лейди Роуз.

А Грей си мислеше, че е успял да прикрие обсебеността си от нея.

— Защото тя не е за мен.

— Това са просто глупости и ти много добре го знаеш.

Грей въздъхна. Колко често бе водил същия този разговор със себе си? Без значение какви аргументи в полза на обсебията си привеждаше, онази част от него, която все още имаше малко чест, знаеше как е правилно да постъпи.

— Не подлежи на обсъждане.

Арчър поклати глава, а по устните му се плъзна усмивка.

— За бога, Грей, ако някога откроя жена, която да искам толкова силно, бих направил всичко, за да бъда моя.

Грей хапна още от яйцата в чинията си.

— Но аз не мога да я имам. Има твърде много причини, заради които тя и аз никога няма да бъдем двойка.

— Кажи ми една.

— Тя е създадена за партита и балове и копнее да бъде любимка на обществото.

— Значи захвърли проклетата маска и се присъедини към нея.

— Бих предпочел да си извадя око с лъжичка за сладко.

Арчър сви рамене.

— Значи тя просто не означава достатъчно много за теб.

Вилицата на Грей иззвънтя по чинията му.

— Майната ти! — сега вече беше наистина бесен на брат си.

— Това си беше чисто и просто извинение и ти го знаеш — коментира Арчър хладнокръвно.

— Ами какво ще кажеш за факта, че никога няма да разбере дали няма да приеме да се омъжи за мен само от благодарност, че съм спасил семейството ѝ?

— Винаги можеш да я попиташ — парира го брат му.

Грей се отпусна назад в стола си и изгледа по-младия си родственик все едно ги делиха десет години, а не няколко месеца.

— Щеше ли да искаш да чуеш истината, ако беше на мое място?

Брат му нямаше готов отговор за това. И от примиреното спокойствие, което се изписа по лицето на брат му, разбра, че това е най-големият му страх и основен аргумент в подкрепа на твърдението му.

— Не, предполагам.

Изгубил апетит, Грей захвърли салфетката си на масата.

— По-възрастен съм от нея с десет години. Бях приятел на баща ѝ и съм сигурен, че ме възприема като обичен чичо. А дори и да не е така, обещах на Чарлс, че няма да я докосна. — Херцогът на Марсден беше един от най-близките му приятели — всъщност единственият му истински приятел. Обещанието към такъв човек не можеше да се наруши лесно.

Арчър се отдръпна назад с явно изписани на лицето недоверие и почуда.

— Защо, по дяволите, си направил това?

— Той ме помоли. — Грей сви рамене.

— Не си ми казвал това преди — упрекна го Арчър и поклати глава.

— Предполагам, че се срамувах. — А беше и засегнат, макар да разбираше защо приятелят му моли за подобно обещание човека, чиито сексуални апетити и подвизи за малко да костват живота му. На негово място Грей би изискал от себе си същото проклето обещание. И макар да беше свободомислещ, Грей държеше на думата си.

Арчър го наблюдава дълго и изпитателно, подпрял глава на ръката си. Разсеяно прокарваше палец по горната си устна и размишляваше.

— Дяволите да го вземат, Грей. Чарлс Данвърс беше един проклет негодник.

— Доста точно — усмихна се Грей горчиво на обидата към близкия си приятел.

— Смятам, че трябва да облечеш синята тафтена рокля на първия си бал. И вероятно розовата с набраните ръкави на втория. Колко мило от страна на херцога да ти купи такива прелестни одежди! Да не забравиш да му благодариш.

Роуз реагира с вяла усмивка. По-възрастната жена едва си бе поела дъх, откакто напуснаха Брамсли. И макар да обичаше да вижда майка си толкова оживена — горката, беше се превърнала буквално в сянка през последните две години, откакто бащата на Роуз почина — тя наистина се молеше за малко тишина и спокойствие, за да събере мислите си, преди да пристигнат в Рейтън Хаус.

— Ще благодаря на Гр... на херцога, майко. Обещавам.

Майка ѝ се усмихна и скръсти ръце в скута си като дете, обзето от радостна възбуда. Надзърна през прозорчето на каретата с озарен от радостта поглед.

— Толкова отдавна не съм била в Лондон, че бях забравила колко ми липсва.

Майка ѝ не беше стъпвала в Лондон, откакто баща ѝ почина. Роуз бе имала късмета да погостува на своя приятелка миналата година, когато семейството ѝ бе в града. Не и по време на Сезона, разбира се. Това беше първият ѝ Сезон от почти три години насам. Три дълги години, откакто не бе обличала рокля в цвят различен от черно или сиво. Три години, откакто за последно танцува или украси косите

си с цветете. Толкова отдавна не се бе гласила в нови одежди, за да може потенциални ухажори да я забележат.

Три години — до миналата нощ.

Още едно нещо, за което трябваше да благодари на Грей. С тази скорост през следващите две седмици нямаше да прави нищо друго, освен да му демонстрира признателността си.

Част от нея не можеше да се отърси от чувството, че изминалата нощ беше грешка — тя беше извършила грях. Но искаше да го направи. Искеше го повече от всичко друго — повече отколкото копнееше баща ѝ да не бе проиграл всичките им пари.

А и беше приказно дори повече, отколкото си беше представяла, но и ужасно също, защото колкото и добре да се бе преструвал Грей, че прави любов с нея, той я смяташе за напълно непозната. Никога нямаше да разбере истината и това помрачаваше красотата на тяхната нощ заедно, независимо че тя не съжаляваше за нея.

Майка ѝ опъна гънките по черната коприна на полите си. Отказваше да изостави траура си и да облече нещо цветно. За щастие, тя бе една от онези жени, които изглеждаха зашеметяващо елегантно и в черно, преодолявайки строгостта и трагичността на цвета за сметка на достойно и светско излъчване. Роуз смяташе, че дори самата кралица Виктория не би открила несъвършенства в траура на майка ѝ по починалия ѝ съпруг. Черната ѝ коса бе издърпана назад в класически кок, който би изглеждал строг на по-обикновена жена. Кожата ѝ бе толкова бяла — дори по-бяла от тази на Роуз, която бе наследила физиката и визията на баща си. А очите ѝ бяха зелени като пролетна трева. Толкова зашеметяваща беше майка ѝ. Болеше я от радостта да я вижда толкова щастлива. Тя заслужаваше да бъде щастлива.

— А ти какво ще обличаш за баловете, майко?

Майка ѝ сви рамене.

— Сигурна съм, че имам няколко подходящи рокли.

Всичките черни. Всички — обикновено елегантни. Майка ѝ нямаше да иска да се набива на очи, а дори само този факт със сигурност щеше да привлече към нея много нежелано внимание. Визията ѝ неизменно караше мъжете да я зяпат и черното щеше да бъде нейната броня!

Като се наведе напред през малкото разстояние, което ги разделяше, Роуз внимателно хвана майка си за ръката, внимавайки да не разбуди малкия сив териер, заспал на седалката между двете.

— Ще си позволиш да прекараш приятно, нали?

Усмивката на майка ѝ искаше да ѝ угоди и да я успокои, докато покри ръката ѝ със свободната си длан.

— Разбира се.

Което означаваше, че ще съсредоточи цялото си внимание в това Роуз да си прекара добре, а тя щеше да се радва на това.

Не че Роуз беше отговорна за щастието на майка си, напротив. Никой не очакваше това от нея и тя го знаеше, но това не я спираше да чувства тежестта на тази отговорност на раменете си.

— Вероятно би могла да се свържеш със стари приятели — предложи тя и се облегна назад върху възглавничките, докато каретата подскачаше по каменистия път. — Да подновиш старите познанства.

Майка ѝ изглеждаше леко изненадана от идеята.

— Да, защо не, предполагам, че мога. — Тя се усмихна. — Би било чудесно отново да се видя с някои от дамите.

Напрежението в гърдите на Роуз се отпусна и тя си пое спокойно дъх, осъзнавайки едва в този момент колко напрегната е била заради майка си.

— Сигурна съм, че и те ще се зарадват да те видят, мамо. — Поне онези, които ѝ бяха верни приятели. Други вероятно щяха да игнорират майка ѝ заради пропиляното от починалия ѝ съпруг богатство, а винаги щеше да ги има и онези, готови да забравят всичко заради евентуалната благосклонност на херцога на Рейтън.

Господи, списъкът с причини за благодарност нарастваше.

Роуз изпъна гръб. Колко ли време оставаше до Рейтън Хаус?

Майка ѝ вероятно бе забелязала нейното неудобство.

— Почти пристигнахме — успокои я тя, като погледна пейзажа през прозореца.

В следващия момент вече преминаваха между масивните каменни колони на висок портал от ковано желязо. Портата се затвори плавно зад тях и те продължиха да се движат гладко по алея към сенчест вътрешен двор.

Рейтън Хаус. Сърцето ѝ препускаше в гърдите. Пристигнаха.

Какво ли се надяваше да се случи, когато прекрачеха вратите на дома? Че Грей ще дойде да ги посрещне, ще разпознае в нея любовницата си от изминалата нощ и ще падне в несвяст в краката ѝ? Може би щеше да я умолява да се омъжи за него, принуждавайки я да наруши всички обещания пред покойния си баща и да стане негова съпруга.

Единственото, което наистина искаше, бе да се изправи пред Грей, без да чувства как подът пропада под краката ѝ, когато той я погледнеше. Тя искаше да знае, че би могла да изпитва същите необуздани чувства, които изпитваше към него, и към друг мъж. Надяваше се, че това е възможно.

Лакей в униформа на имението им отвори вратата и пусна стълбичката, подавайки ръка за опора първо на майка ѝ, а после и на нея. Когато слезе от каретата, майка ѝ притисна териера Морис до гърдите си.

Роуз я последва. Въздухът в градината беше приятно свеж в сравнение с лекия задух в каретата, но не така уханен както в Кент. И все пак това беше лондонски въздух, което го правеше чудесен сам по себе си.

Докато пажове се грижеха за багажа им, Роуз и майка ѝ изкачиха стълбите към къщата. Икономът Уестфорд ги чакаше с гостоприемно отворена врата и сдържана, но съвсем искрена усмивка.

— Лейди Марсден, лейди Роуз. За мен е удоволствие да ви видя отново.

Вътре в къщата сърцето на Роуз заби дори по-силно. Дали и Грей щеше да се срещне с тях? Или отсъстваше от дома? Може би още беше в „Сейнт Роу“, в леглото, където тя го остави...

— Камила, Роуз!

През тялото ѝ премина силна тръпка, когато чу гласа му. Само той им беше толкова близък, че да ги нарича с рождените им имена. Родителите ѝ бяха настояли за тази близост, особено след като той ги спаси. Беше повече, отколкото си позволяваха дори някои омъжени двойки, но някак си изглеждаше правилно да му позволят подобна свобода.

Той се приближи към тях през фоайето, облечен в тъмносиви панталони и същото на цвят сако. Ризата и вратовръзката му бяха снежнобели, искрящи в контраст с естествения му загар и костюма.

Тъмната му коса беше сресана назад, за да открие лицето му, а маската, която носеше миналата нощ, беше изчезнала.

С тях се чувстваше достатъчно спокоен, за да им позволи да виждат белега му.

Беше накъсана светла линия, която се спускаше от лявото му слепоочие надолу до челюстта му. Не беше много голям и не самият белег, а начинът, по който го бе получил, беше наистина стряскащ.

Той се приближи към тях и поздрави майка ѝ. Роуз просто стоеше и наблюдаваше глупаво как Грей прегърна майка ѝ и я целуна по бузите. Тя не чу какво си казаха двамата и бе почти неспособна да мисли от шума на бучащата в тялото ѝ кръв.

И тогава Грей се обърна към нея с братски разтворени обятия.

— Роуз, толкова се радвам да те видя.

Беше сигурна, че е искрен. Радваше се да я види. Освен това нямаше никаква представа, че я бе видял и малко по-рано същата сутрин. Той не знаеше. Лице в лице с нея, прегръщайки я, как така не бе способен да почувства, че тя бе жената, която бе любил с такава страст през изминалата нощ? Нима косата ѝ миришеше различно? Или пък парфюмът ѝ? Не ухаеше ли вече на дъжд? Или всичко това беше лъжа?

Как можеше да не познае? Толкова безличен ли беше сексуалният акт за него, че не разпознаваше любовниците си, когато ги срещнеше? Със или без маска, със сигурност би трябвало да може да я разпознае. Тя го разпознаваше без маската му. Винаги и навсякъде щеше да го разпознае.

Напълно ли бе сбъркала в преценката си на чувствата му към нея?

Или може би, помисли си огорчена тя, като се отдръпна от прегръдката му, бе получила онова, което заслужаваше, задето го заблуди и подведе да я мисли за непозната. Може би всъщност трябваше да се радва, че не я разпозна. Трябваше да е благодарна, че въпреки огромното желание, което явно бе провокирала у него, не му бе оказала повече влияние от жените, с които той задоволяваше нагона си и после изоставяше без угризения.

И беше благодарна. Така нямаше да ѝ се налага да обяснява какво бе направила и защо. Щом не я разпознаваше, значи нямаше да се разстрои, ако тя не се появеше на срещата им следващата седмица.

Не, тя нямаше да повтори грешката си и да се върне в „Сейнт Роу“.

---

[1] Робърт Адам (1728 — 1792) е британски неокласически архитект, интериорен дизайнер и мебелист. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Лейди Хълберт настоява за удоволствието от нашето присъствие на чай следващата седмица. — Спомена Роуз, поглеждайки плахо над ръбчето на розовата покана в ръката ѝ, докато с другата внимателно оставяше чашата с чай в чинийката ѝ на масата.

Понеже само тримата пиеха чай в салона на имението, Грей използваше момента да я наблюдава открито с едва доловима усмивка на устните си. Наистина го мислеше, когато ѝ каза, че се радва да я види. Тя беше като слънчев лъч след дъждовна седмица. Благодарение на прелестната му любовница от изминалата нощ сега той бе способен да се наслаждава на компанията на Роуз без вината и изкушението на непреодолимото желание, което обикновено го обземаше в нейно присъствие.

Не че копнежът му по нея бе намалял. Напротив. Всъщност мистериозната му партньорка единствено бе задълбочила и развила фантазиите му. Сега можеше да си представя, че наистина е правил любов с Роуз и нейните ръце са притискали тялото му в мигове на екстаз и неутолима страст. Искаше я дори повече заради това, но поне не толкова отчаяно както преди.

Дали тя можеше да го почувства? Заради това ли едва го бе погледнала, откакто пристигна? Ако не я познаваше достатъчно добре, дори би казал, че тя се срамува да го погледне. Дали беше заради белега? Досега никога не я беше притеснявал. Или бе станала твърде префинена, откакто се видяха за последно?

Грей разсеяно прокара пръсти по белега на лицето си. Кожата около светлата бразда бе по-нечувствителна и опъната от другата. Проследи белега до самия му набръчкан край в основата на челюстта, припомняйки си съвсем ясно болката от острието, което следваше кървавия си път през лицето му.

— Съсипи красивото му лице — настоя един от нападателите му. Но успяха да направят само толкова. Ако не беше навременната намеса на бащата на Роуз, скъпият му приятел Чарлс, той можеше и да не извади такъв късмет. Мъжът, който го беляза, определено се

наслаждаваше на действията си и смяташе да го запомнят с професионалната му работа.

Камила, вдовицата на Чарлс, седеше срещу него — съвършената дама с изправен гръб върху твърдото канапе.

— Познавате ли лейди Хълберт, ваше благородие?

Усмихна се очарователно на по-възрастната жена и си даде сметка колко рядко се усмихва в последно време.

— Скъпа моя приятелко, колко пъти трябва да ти напомням да ме наричаш Грей? Или поне Грейдън.

Усмивката ѝ в отговор бе точно толкова снизходителна, колкото очакваше.

— Поне още няколко, Грейдън.

Грей си взе един от чаените сандвичи с краставичка и отхапа половината. Сдъвка и преглътна, преди да заговори отново.

— За да отговоря на въпроса ти, познавам лейди Хълберт почти през целия си живот. Тя е добра приятелка на майка ми. — А след това се обърна към Роуз. — Ще го приема като лична услуга, ако приемеш поканата ѝ.

Това я накара да вдигне глава. Погледът ѝ срещна хладнокръвно неговия — като кошута в гората.

— Не бих си и помислила да откажа.

В гласа ѝ имаше дрезгавина, която му припомни промърморени думи на нежност и страст, толкова истински и сладки, че членът му — този неблаговъзпитан израстък — се надигна при спомена.

След миг тя се върна към заниманието си. Остави поканата от лейди Хълберт отдясно. От лявата ѝ страна имаше по-малка купчинка, а пред нея все още стоеше голяма купчина неотворени писма.

— Тези отляво ли смяташ да откажеш?

Порцелановите ѝ страни — обикновено сметаново бели — се изчервиха сладко.

— Смятам, че така е уместно.

По лицето на Грей се изписа учудване.

— Прости ми, но след толкова дълго отсъствие от обществото бих очаквал, че ще си нетърпелива да посетиш всяко възможно социално събитие. — Особено предвид нетърпението ѝ да се завърне в изпълненото с плъхове лондонско общество.

Тя го изгледа с нещо като възмущение. Дали нямаше и отвращение? Абсурд. След всичко, което беше направил за нея и майка ѝ, каква причина би имала тя да си мисли лошо за него? Той винаги беше любезен и със сигурност не би си и помислил дори да ѝ казва как да живее живота си или на кои събития да присъства. За бога, та той самият не присъстваше на никакви.

— Една от тези покани е от лейди Франсис. А другата е от лейди Дуетин. Не бяха ли и двете дами заподозрени, че имат участие в нападението над теб? Или не съм разбрала правилно разговора, който имахте с татко?

— Роуз! — Камила беше поаленяла от възмущение, очевидно засрамена, че дъщеря ѝ може да бъде достатъчно нетактична да повдигне тази тема открито. А всъщност той бе приятно поласкан от факта, че тя е готова да откаже на две домакини заради него.

— Ти изобщо не трябваше да ставаш свидетелка на този разговор — отбеляза вместо това той. — Но щом това вече е факт, не мога да отрека правотата ти, макар и досега да не съм видял доказателства за която и да било от двете дами. Не бих желал да отказваш покани заради мен, но и не бих искал да посещаващ мероприятия, на които не би се чувствала добре по каквато и да било причина.

Роуз отклони поглед и отново се превърна в срамежливката, която го избягва.

— Поканили са ме единствено за да могат да разпитват за теб.

— Роуз — възмути се майка ѝ. — Това е твърде злонамерено от твоя страна.

Младата дама просто повдигна приятно заоблените си рамене, обгърнати плътно от тъмносинята ѝ рокля с пурпурна бродерия.

— Дори и така да е, майко. Това не прави твърдението ми по-малко вярно. Не искам да се социализирам с никоя дама, колкото и да е знатна, която може да е способна на подобно коварство.

Грей искаше да целува до безсъзнание малката своенравница заради безусловната ѝ лоялност. Може и да се палеше и да го защитаваше, смятайки го за безгрешен, но той си заслужаваше това, което му се случи онази вечер. Всъщност, инцидентът промени живота му завинаги, а и към добро, искаше му се да вярва.

Имаше и хора, които смятаха, че избягва да се поява в обществото от унижение и страх. Хора, които вярваха, че той не е

способен да се изправи пред тях сега, когато „хубавкото“ му лице вече не беше така хубаво, но това не беше вярно. Грей избягваше да се социализира, защото вече не можеше да понася гнусната лъжа за добронамереност и заинтересованост, която едва изплуваше на повърхността. Избягваше обществото, защото то го отвращаваше.

— Ти си изпълнена с чест и благородство, Роуз — заговори той, като леко се наклони към нея, защото тя отказваше да го погледне. — Напомняш ми на баща си.

Това я накара да го погледне с едва забележими сълзи в очите ѝ.

— Благодаря ти.

Чарлс Данвърс беше невероятен човек, но нямаше никакъв усет за бизнес или финансови сделки, както много от хората в тяхната прослойка. Това беше и причината за неговия банкрут. Годици наред харчеше безконтролно за себе си, за съпругата и за дъщеря си, без да пресметне дали може да си го позволи. И за съжаление Грей не подозираше нищо, редом с другите приятели от обкръжението му, защото Чарлс така и не беше споменал, че изпитва затруднения. Докато просто не фалира. Окончателно.

Горкият човек така и не се възстанови от фалита.

Грей продължи да гледа Роуз в очите, потъвайки бавно в непоколебимия ѝ поглед. Не знаеше колко време са останали така, но когато Камила се покашля тактично, разбра, че е било прекалено дълго.

— Така и не съм имала възможността да ти благодаря подобаващо за всичко, което направи за нас, ваше... Грейдън.

— Но, скъпа госпожо, това е напълно излишно. — Вероятно прозвуча като жест на учтивост, но беше самата истина.

— И все пак — настоя Камила, — вашето внимание към Роуз и към мен... да подсигурите целия ѝ Сезон... не бих могла да ви се отблагодаря достатъчно.

Грей отново погледна към младата дама, която седеше изчервена и мълчалива.

— Ще бъде достатъчна благодарност да видя Роуз щастливо омъжена.

Камила се засмя щастливо като всяка майка при мисълта за бъдещия брак на дъщеря си. Роуз, от друга страна, пребледня за миг. Изглежда Грей сякаш я беше ударил в стомаха.

— Не че моите желания трябва да са определящи в лова ти на съпруг, Роуз. — Мина му през ума, че голяма част от лондонското общество би желало да присъства на сватбата на Роуз. Освен това се замисли, че на нея може би щеше да ѝ бъде неприятно да присъства и той с маската си... като някой изрод.

На всичко отгоре осъзна, че идеята да гледа как Роуз се омъжва за някого, му е точно толкова приятна, колкото и евентуална кастрация.

Дори по-малко.

Покашля се, за да разсее напрегнатата тишина в стаята.

— Никой не те пришпорва да бързаш с избора си. Ще се грижа за спокойствието ти толкова, колкото е необходимо.

— О! — ахна Камила и притисна ръце към пищната си гръд. — Толкова сте мил, сър!

Грей успя да се усмихне любезно, преди да насочи цялото си внимание към дъщеря ѝ, която и без друго вече заемаше по-голямата част от мислите му.

— Има ли някакви качества, които специално търсиш у съпруга си, Роуз? Може би познавам няколко млади господа, които биха били щастливи да ги удовлетворят. — Със сигурност не толкова щастливи, колкото би бил той самият, ако можеше да я задоволи. Никой не би коленичил пред нея, нито би я боготворил така, както го правеше той.

Въпреки обсебеността си от нея, той я уважаваше изключително много. Беше свидетел как тя израсна от разглезено малко момиченце до смелата млада жена, която подкрепяше баща си неотлъчно във всеки момент от неговия банкрут. Жена, която се погрижи за него след нападението преди години. Жена, която беше опора за майка си, когато и двете изгубиха единствения мъж, на когото можеха да разчитат. Затова Грей пое неговата роля, защото до този момент никой не го бе обичал, нито се бе нуждал от него така, както тези две жени обичаха и се нуждаеха от Чарлс Данвърс. Поемането на грижата за тях му донесе толкова много радост и удовлетвореност, колкото той никога не би могъл да осигури на тях.

Роуз си играеше с неотворена покана и пръстите ѝ внимателно проследяваха ръбчетата на плика. Погледът ѝ се отклони към масата пред нея, преди да срещне този на Грей. Този път поне не беше толкова колеблива, но у нея все още имаше някаква резервираност, която го безпокоеше.

— Изискванията ми към моя съпруг са съвсем простички — отговори ясно тя. — Единственото, което искам, е мъж, който да ме цени и обича повече от всичко — от коня си, от богатството си и от гордостта си.

Да чуе това простичко и все пак невъзможно изискване подейства на Грей като удар в слънчевия сплит. Колко ли щеше да се разочарова, горкичката. И колко извратено беше от негова страна да ликува заради потенциалното ѝ разочарование? Тя вероятно щеше да открие мъж, който да я обича повече от коня си, дори повече от богатството си, но никога нямаше да намери мъж, която да я обича повече от гордостта си — не и без да я намрази заради това в някакъв момент.

— Повече от коня си? — опита се да се пошегува. — Мило момиче, очакваш твърде много.

Усмихна ѝ се широко, за да подсказе, че наистина само се шегува, и това изглежда я спечели на негова страна. Никога преди не се бе чувствал така отчужден от нея. Приятелството им винаги бе силно и искрено, макар да го измъчваше, че е само това — приятелство. Затова когато тя отвърна на усмивката му — първоначално колебливо, но после със също толкова широка и искрена усмивка — той се почувства все едно е на седмото небе.

— Вероятно мога да размисля и да отменя това изискване, ако господинът е достатъчно привлекателен.

Тримата се разсмяха заедно и това сякаш възстанови приятната приятелска атмосфера помежду им. Грей си взе още един сандвич и забеляза, че Камила приготвя чиния с почерпки за дъщеря си.

— Трябва да хапнеш нещо, Роузи. Не искам да залинееш.

— Да залинея? — Дъщеря ѝ се разсмя от самата идея. — Ако искам всички прекрасни рокли, които Грей ми подари, да ми стоят добре, трябва много да внимавам какво слагам в устата си.

Погледът на Грей моментално се спря върху устните ѝ. Приятно извитата горна устна докосваше сочната и изкусително плътна долна устна толкова пленително, че той веднага се сети за поне няколко неща, които искаше да плъзне между тях.

Господи, беше такъв развратник. Мръсен, долен развратник! Именно тези мисли за жените му навлякоха проблемите преди години, но това явно не му бе помогнало да си научи урока. И макар вече да не

спеше с всяка срещната фуста, моралът му не се беше подобрил значително от това.

Роуз угоди на майка си и прие от нея чинията със сандвичи и бисквитки. Дори отхапа малко от един от чаените сандвичи, преди да остави чинията настрана и отново да се върне към поканите.

Колко ли от тях идваха от хора, които бяха искрени в желанието си да се порадват на нейната компания? Вероятно по-малко от половината. Някои хора със сигурност просто бяха постъпили така, както смятаха, че се очаква от тях, предвид факта, че Роуз бе дъщеря на граф — макар и разорен — и благодарение на Грей имаше завидна зестра. Други със сигурност виждаха в нея подходящото средство да се доберат до малко пикантна информация по негов адрес. Тези хора със сигурност щяха да останат разочаровани. Неговата прелестна Роуз беше безкрайно лоялна. Тя никога не би говорила за него — поне не и по начина, който биха очаквали от обществото. В това отношение тя бе и един от най-верните му приятели. Една от съвсем малкото хора, които отказваха да се обърнат срещу него, макар да би било изцяло в техен интерес, ако го направят.

Грей беше нападнат, преди Чарлс да изгуби всичко, така че верността ѝ към него не бе подхранвана от инстинкт за самосъхранение. Тя просто не беше способна да предаде доверието на човек, на когото държи.

Осъзнаването на този факт го нараняваше дори по-успешно, от което и да било острие на света.

— Благодаря — едва успя да отвърне. Изгледаха го учудено. — И на двете ви.

— За какво? — Камила застина, както си сипваше нова чаша чай.

— За вашата загриженост. — В гърлото му се събираше буца, не изпускаше погледа на Роуз от своя. — За мен е чест да бъда ваш приятел.

Изражението на Роуз се промени до нещо, което той не можеше да разпознае, но което плени сърцето му без съмнение. Какво, по дяволите, не беше наред с него? Само няколко часа в нейната компания бяха достатъчни, за да забрави за гордостта и мъжкото си достойнство.

— Винаги можеш да разчитааш на приятелството ни — отвърна му тя и бързо погледна жената до себе си. — Нали така, майко?

По дяволите, за момент той дори бе забравил за присъствието на Камила.

— Разбира се — отговори тя с нежна усмивка и постави ръка върху тази на Грей, — винаги.

Някак си той успя също да се усмихне. След което побърза да се извини и се оттегли. Чувстваше въпросителния поглед на Роуз, когато излезе от стаята, и едва издържа да не я погледне. Защото ако го беше направил, не знаеше на каква лудост би бил способен след това.

Все пак имаше някаква останала гордост.

— Задължително трябва да опиташ от тази торта.

Роуз знаеше, че е безсмислено да спори с приятелката си Ева, затова послушно отвори уста и ѝ позволи да ѝ даде хапка божествено шоколадова сладост. Тази вечер щеше да вечеря нещо леко или наистина нямаше да успее да се вмъкне в нито една от роклите си за Сезона.

— Мммм — съгласи се тя, докато тортата се разтапяше в устата ѝ. — Божествено е.

Двете седяха на терасата на лондонското имение на Ева и нейните родители. Всяка година по това време виконтеса Ротшилд организираше голямо чаено парти, за да отпразнува началото на Сезона. И макар да беше едва средата на май, градината и терасата на имението бяха изпълнени с жени на всички възрасти в прелестни цветни дневни рокли, с копринени чадъри за слънце и потрепващи в тон шапки.

— Май ще си взема още едно парче — призна приятелката ѝ с въздишка. Блондинка с мраморно бяла кожа и тъмносини очи, Ева имаше нежната фигура на водна линия и устойчивостта на дъб в бурен ден.

Роуз изглежда добре оформената си приятелка с почуда и малко завист.

— Ако ядях като теб, щях да тежа цял тон.

Ева остави чинията си настрана и попи ъгълчетата на устата си със салфетка.

— Така е, защото мама внимава за всичко, което ям, когато сме сами. Почти не ми позволява да ям каквото и да било, всъщност.

Оглеждайки се наоколо, Роуз лесно забеляза лейди Ротшилд да се забавлява с майка ѝ, която изпъкваше сред гостите като дива черна орхидея сред поляна с пролетни цветя.

— Няма ли да забележи какво ядеш днес?

Приятелката ѝ щастливо облиза капка шоколад от пръстите си.

— Твърде заета е да бъде добра домакиня. А и ако ме попита, ще кажа, че го взимам за теб.

Роуз се засмя.

— Точно както когато те спипаха с две от пурите на баща ти.

Нослето на Ева се набръчка при спомена.

— Колко бяха гнусни. А и ти се измъкна далеч по-лесно от мен, ако аз бях казала истината.

Това беше вярно, макар и тя да не го призна на глас. Майката на Ева беше нещо като деспот, защото винаги намираше за какво да смъмри милата си и красива дъщеря.

— Тогава отиди и вземи още едно парче от тортата, преди да е свършила.

Ева стана грациозно от стола си и се отправи към масата със сладкишите, където прислужник в ливрея чакаше с готовност да я обслужи.

Роуз се възползва от момента на усамотение и огледа всички издокарани дами. Повечето от тях я бяха приели топло и радушно, когато майката на Ева я представи. Очевидно никой не би бил достатъчно груб, за да помоли лейди Ротшилд да ги отпрати. И въпреки скандала, свързан с миналото на Роуз, тя все пак бе дъщеря на граф. Титлата на баща ѝ бе в семейството от векове, а родът му — един от най-старите в Англия.

А имаше и хора, които откровено се радваха да я видят отново. Тя поднови част от познанствата си и уговори не малко приятни ангажименти за следващите дни.

Засега повторното ѝ влизане в обществото се оказваше точно такова, каквото си го бе представяла. Разбира се, истинският тест щеше да бъде първият ѝ бал. Опитваше се да не мисли за това, но се надяваше да бъде точно както си го спомняше — така както си го представяше. Роклята ѝ беше свършена — последна дума на модата, а и тя изглеждаше доста добре в нея, ако трябваше да бъде честна. Ако

още нямаше партньори за всеки танц, нямаше значение. Дори и няколко щяха да са достатъчни, за да бъде щастлива. Много щастлива.

Дори и Грей да не присъстваше, за да танцува с нея. Тази идея моментално помрачи настроението ѝ.

Когато Ева се върна, Роуз с ужас забеляза, че тя носи две чинии с по едно огромно парче торта в тях.

— Еваа — изстена не на шега. — Искаш да надебелея, нали?

— Не, разбира се, макар и двете да знаем, че ти пак щеше да изглеждаш невероятно, дори да тежеше цял тон. — Приятелката ѝ набута чинията с торта в ръцете ѝ. — Искам да си щастлива. Изяж я!

Роуз се усмихна криво.

— И ще намеря щастието в парче торта?

Ева вече насочваше пълна вилица към устата си.

— Залагам репутацията си на това.

— Разбирам — отвърна тя сухо. — Значи Раят е само на хапка разстояние.

— И като заговорихме за Рая — продължи Ева няколко минутки по-късно, когато Роуз вече смяташе, че приятелката ѝ ще се пръсне от преяждане с торта — разкажи ми за вечерта си в „Сейнт Роу“.

— Шшшш! — Роуз параноично се огледа дали някой ги е чул, но нямаше никого в опасна близост до тях.

— Не ми шъткай, Роуз Данвърс. Аз съм най-добрата ти приятелка, а ти ме накара да чакам цели четири дни! Искам всички подробности!

Цялата изчервена, Роуз се загледа в наполовина изяденото парче торта в чинията си. Ева определено не избра най-подходящия момент, но така поне Роуз нямаше да изяде цялото парче.

— Какво искаш да знаеш?

Ева я изглежда невярващо.

— Всичко, разбира се! — След което сякаш осъзна с кого говореше и въздъхна. — Откри ли го?

— Да — кимна Роуз и се изчерви още по-силно. — О, Ева!

Приятелката ѝ я стисна за китката, изпускайки вилицата в чинията си.

— Този задник не те нарани, нали?

— Не! — След това започна да шепне. — И не е задник. — Използването на такъв груб език я накара да се чувства непокорна и

опасна.

Ева се отпусна малко, поуспокоена.

— Значи... се е отнесъл добре с теб?

Роуз кимна и се приведе към нея.

— Това беше най-невероятното преживяване за мен досега.

Блондинката се засмя и се приближи още към нея.

— Разкажи ми всичко.

Роуз с удоволствие, но и с мярка, изпълни молбата ѝ, оглеждайки се за любопитни слушатели на всеки няколко минути.

Когато приключи с разказа, Ева я изгледа с любопитно изражение.

— Звучи невероятно.

— Така беше.

— Тогава защо звучиш така... разочарована? — попита я Ева направо.

Роуз въздъхна.

— Ще ти прозвучи жалко, но когато се видях с Грей на следващия ден, той не ме позна.

— Но нали ти не искаше той да знае, че си ти?

Роуз се изсмя мрачно.

— Не искам, така е. — Извърна се, за да погледне приятелката си в очите. — Но част от мен все пак иска той да осъзнае, че това бях аз, Ева. Искам той да види жената в мен, да бъде бреме или отговорност за него.

— Сигурна съм, че не гледа на теб по този начин.

Клатейки глава в несъгласие, Роуз остави чинията си настрана — апетитът ѝ си беше отишъл.

— Мислех си, че с този план само ще оправя нещата, а всъщност стана по-лошо. — Защото чувствата ѝ към Грей не изчезнаха, както се надяваше, а напротив — задълбочиха се.

Ева прехапа устни.

— Ще се срещнеш ли с него отново?

— Не. — Роуз поклати глава непреклонно.

— Но Роуз, той иска да те види.

— Не мен, а нея — изрече тя по-огорчено, отколкото ѝ се искаше да прозвучи. Той може и да бе прошепнал името ѝ, но не нея искаше да види отново.

Ева се изсмя.

— Но ти си тя. — Тя отново я хвана за ръката. — Роуз, не разбираш ли? Ти си тази, която той иска да види отново, независимо дали го осъзнава, или не.

Роуз не беше мислила за това по този начин. Не беше напълно убедена, че приятелката ѝ е права, но думите ѝ бяха достатъчни да я накарат да се съмнява в собствената си преценка. Отново поклати глава. Да го вземат дяволите, завиваше ѝ се свят.

— Просто не знам.

— Ще го измислиш, винаги успяваш — успокои я Ева. — О, господи!

Роуз вдигна глава от възклицанието на приятелката си. Ева гледаше над рамото ѝ с широко отворени очи и зяпнала уста. Тя проследи погледа ѝ към онова, което я бе накарало да изгуби самообладание.

— О, господи! — повтори тя възклицанието при вида на мъжа, който явно току-що бе пристигнал. Той беше висок, с гъста чуплива коса, тъмни очи и толкова пленителна усмивка, че можеше да изкуши и монахиня. Веднъж, сякаш преди милиони години, тя си мислеше, че ще бъде негова съпруга, но баща ѝ изгуби всичко и достопочтеният Келън Максвел така и не ѝ предложи брак. Вече не го обвиняваше за това. Все пак от никой джентълмен не можеше да се очаква да се ожени за разорена девойка, чийто баща е изпратен на онзи свят с обществен скандал. Келън беше най-малкият син на граф с огромно богатство и семейни връзки. Свързането им никога не би било добре дошло.

— Не мога да повярвам, че майка ми го е поканила. — Ядоса се Ева. — Роуз, толкова съжалявам.

— Няма за какво. — Роуз беше искрена. — Въобще не ме притеснява, че отново го виждам.

В този момент Келън се обърна и погледите им се срещнаха. Роуз с изненада и искрена радост разгледа красивите черти на лицето му — изглеждаше състарен от последния път, в който го видя, но това беше логично. Вече би трябвало да наближава тридесет, а може би дори и да ги беше навършил.

Той се обърна и закрачи към тях с широка усмивка. Явно беше заразителна, защото Роуз също се усмихна широко в отговор.

— Лейди Роуз — поздрави той с глас също така топъл, както и усмивката му. — Колко прекрасно е, че ви виждам отново.

Роуз протегна ръка, която той пое в своята.

— Здравейте, мистър Максуел. За мен също е удоволствие да ви видя.

— Лейди Ева — погледна я бегло за миг.

— Мистър Максуел. — Поздравът ѝ бе многократно по-сдържан от този на Роуз.

Милата Ева, винаги готова да я брани.

— Как е майка ви, лейди Роуз? — поинтересува се Келън. — В добро здраве, надявам се.

— Тя е добре, сър, благодаря, че попитахте.

Очите му проблеснаха дяволито.

— С вас двете трябва в най-скоро време да излезем на разходка.

Роуз усети, че се усмихва още по-широко.

— Това би било чудесно. Отседнали сме в Рейтън Хаус, в Мейфеър.

Погледът на Келън помръкна едва забележимо.

— Разбира се. Вярвам, че Негово благородие не възразява майка ви и вие да имате посетители?

— Разбира се, че не. — Макар че тайничко се надяваше Грей да има против. — Добре дошъл сте по всяко време. Мама ще се радва да ви види. — Това също беше вярно. Майка ѝ винаги бе имала слабост към най-малкия син на Максуел. Тя дори бе по-разочарована от Роуз, когато той така и не отправи предложение за брак.

Келън се усмихна отново.

— Отлично. Всъщност, нали ще присъствате на бала на Шусбъри в петък вечер?

— Да, разбира се. — Това щеше да е първият ѝ бал за сезона. — А вие?

— Сега вече да. — Усмивката му стана подкупваща.

Роуз почувства, че се изчервява като младо момиче, макар да знаеше, че Ева е точно зад нея и вероятно едва сдържа смеха си. Със сигурност щеше да избере пицната рокля, която майка ѝ ѝ предложи за бала.

— Предполагам, че ще се видим там тогава.

— Надявам се, че ще ми окажете честта да изтанцувате първия валс с мен?

Мили боже, той определено не си губеше времето! Но Роуз вече си беше научила урока и определено нямаше никакви очаквания към него. Грей може и да не я искаше, но тя нямаше намерението да се обвързва с първия мъж, който проявеше интерес към нея.

— Ако искате да танцувате с мен, нямам причина да ви разочаровам.

Да видим сега кой с кого ще флиртува!

Келън целуна ръката ѝ леко и я погледна в очите.

— Ще броя дните до бала. Приятен ден, лейди Роуз, лейди Ева.

— Приятен ден, мистър Максуел.

Еднакво доволна и от него и от себе си, Роуз го наблюдаваше как се отдалечава и се стараеше задоволството ѝ да не бъде твърде очевидно, защото не искаше да дава излишни поводи за клюки на и без друго любопитното общество.

— Обещай ми, че няма да бъдеш жертва на неговия чар, Роуз — прошепна Ева в ухото ѝ.

— Няма нужда да се притесняваш, Ева — отвърна ѝ тя и я потупа успокоително по ръката. — Не съм онова младо и наивно момиче, което бях преди време.

И това беше вярно, защото младото наивно момиче никога не би било толкова сигурно в интереса на един мъж към нея, колкото беше сигурна тя сега. Нито пък би решила да използва този интерес в своя полза — не за да навреди, разбира се. Може вече да не беше наивна, но не беше и „задник“, както Ева така директно обобщи.

И все пак, ако Грей не я искаше, не би трябвало да има против, че друг я желае. Нали?

ПЕТА ГЛАВА

Нетърпеливото очакване бе свило на топка стомаха на Грей и единствено ненадминатите способности на неговия готвач го изкушиха да хапне нещо за вечеря. Като влюбен хлапак, той седеше и наблюдаваше колко бавно се движат стрелките на часовника, докато се насилваше да преглътне поредната хапка.

Едва минаваше осем. След по-малко от три часа той отново щеше да види своята мистериозна дама.

Тя щеше да овладее и потуши пожара в него и да направи за него възможно да преживее вечерята, без да иска да пирува с младото момиче до себе си — твърде близо, за да го изкушава, но далеч от допустимото за него. Не че би могъл изобщо да я докосне, колкото и близо да застанеше — Камила не одобряваше подобни волности с дъщеря си.

Никой мъж не би го обвинил, че си представя как слага Роуз върху масата и я люби до безсъзнание. Всеки, който я видеше във вечерната ѝ копринена рокля в прасковено розово и червено би решил, че е превъзходна на вкус, особено гърдите ѝ, които изглеждаха сочни и ароматни като вече споменатите плодове.

Последните дни не бяха си говорили много — не че я избягваше. Сякаш беше по-скоро обратното. Дали беше направил нещо, с което да я обиди? Дори и животът му да зависеше от това — не можеше да се сети за подобно нещо. И все пак, макар да си даваше сметка, че може би е по-добре да не прекарват много време заедно, не можеше да отрече, че се чувства... разочарован.

Не беше усетил, че я зяпа, докато не срещна въпросителния ѝ поглед — сякаш някой го шамароса зад врата, защото е бил непослушен хлапак.

— Измъчва ли те нещо, Грей?

Обичаше да чува името си от устните ѝ и се мразеше затова. Тя го караше да се чувства слаб и глупав. Един само мил поглед от нея и той бе готов да падне на колене.

Това не беше любов. Не беше дори увлечение. Това си беше чиста и неподправена похот. Това поне можеше да си признае. По дяволите, приветстваше го. Страстта можеше да се овладее. Да се подправи. И вероятно щеше да избледнее, когато тя си тръгнеше от живота му и от грижите му. Това беше голата, свята и благословена истина за чувствата му.

— Чудех се дали с нетърпение очакваш бала на лейди Шрусбъри утре вечер? — Колко лесно лъжата се отрони от устните му, докато приготвяше нова вкусна хапка съомга със зеленчуци.

Тя се усмихна деликатно, очевидно изгаряща от нетърпение.

— Да, благодаря.

Камила определено споделяше радостта на дъщеря си, ако можеше да съди по доволната ѝ усмивка.

— Роуз поднови познанството си с достопочтения Келън Максвел. Той я помоли да запази първия си валс за него.

Рибата приседна на Грей. Той отпи от виното, за да не се задави.

— Същият Келън Максвел, който те ухажваше през първия ти Сезон?

Усмивката на Роуз помръкна. Без съмнение бе доловила остротата в гласа му и неодобрението му.

— Същият — отговори тя отбранително.

Същият идиот, който спря да преследва Роуз, когато Чарлс изгуби всичко и избухна скандалът. Малкият идиот, който не я обичаше достатъчно, за да продължи да я ухажва и подкрепя, независимо от ситуацията ѝ.

— Мхм — беше всичко, което изрече на глас.

Роуз му се нацупи.

— С него нямахме договорка. Не бяхме сгодени и мистър Максвел постъпи както всеки друг млад мъж с неговите отговорности би направил.

— Ти го защитаваш. — Беше му трудно да скрие разочарованието си от този факт. Никога не би си представил, че тя е от типа жени, които ще простят нелоялното поведение, особено щом самата тя бе така лоялна и предана.

Роуз наклони глава.

— Оценявам загрижеността ти, Грей, но не съм дебютантка. Ако ще трябва да си намеря съпруг през този Сезон, не мога да проявявам

предразсъдъци.

Съвсем разумен довод, ако идваше от някой друг. От нейните уста си бяха пълни глупости.

— Заслужаваш по-добро.

Тя се усмихна като същинска Мона Лиза.

— Невинаги получаваме онова, което заслужаваме, или дори онова, което желаем.

Тя знаеше. Да го вземат дяволите, тя знаеше.

Усмивката ѝ помръкна.

— Ако нещата винаги се подреждаха според желанията ни, сега татко щеше да е тук с нас, а майка и аз нямаше да бъдем твоя отговорност.

Тя не знаеше. Проклятие, какво облекчение.

— Вие двете не сте отговорност. Вие сте радост.

По някаква причина това само я натъжи допълнително, но Камила се усмихна през сълзи и му благодари многословно. Грей обаче почти не я слушаше, защото цялото му внимание бе фокусирано върху Роуз, която зяпаше чинията си и си играеше с храната в нея без никакъв апетит или интерес.

Нямаше дълго да понесе това. Не знаеше какво не беше наред, нито защо тя се държеше така странно с него напоследък. И не можеше да понася, че това го побърква.

— Дами, опасявам се, че трябва да ви помоля да ме извините и да ви напусна.

— Толкова скоро? — Роуз го погледна учудено.

Той дръпна стола си от масата.

— Да. Но ще се видим утре на закуска.

Тя отново сведе поглед към чинията си.

Грей се сбoguва с Камила и излезе от стаята възможно най-бързо. Щеше да е чудо, ако преживееше Сезона.

— Мисля, че е очарователно как те защитава Грей.

Роуз щеше да се изсмее, ако не я стягаха гърдите от напрежение. Очарователно, наистина.

— Да позвъним ли за десерт, мамо?

Роуз нямаше особен апетит за джинджифиловия сладолед, приготвен от готвача, но въпреки това се насили да хапне от него. Беше много вкусен и се опита да му се наслади. Нямаше да позволи на дразгите си с Грей да съсипват вечерта ѝ. Сама си беше виновна, че заблуди най-важния мъж в живота си след баща си, и сега трябваше да си понесе последствията.

Очевидно Грей нямаше търпение да се лиши от компанията ѝ, но дали бягаше от нея, или към жената, с която имаше среща тази вечер? Дали тя все пак щеше да отиде в „Сейнт Роу“, или щеше да остане и да го чака тук?

Беше ли волята ѝ достатъчно силна, за да устои на решението си и да не отиде? Но ако имаше и най-малката надежда, че той ще отиде в клуба, сърцето ѝ настояваше тя да бъде там и да го посрещне.

А и ако трябваше да бъде честна, вече тръпнеше от непознато нетърпеливо очакване — беше възбудена, а това я караше да се чувства едновременно като мръсница и като малко дете, решено да направи пакост. Нямаше да си откаже това удоволствие.

Надяваше се, че като се отдаде на Грей и реализира фантазиите си, това ще утоли желанието ѝ към него, но не стана така. Дори напротив — само разпали страстта ѝ. Тя го искаше още повече, отколкото преди седмица, макар да знаеше, че няма бъдеще с него.

След десерта тя отиде в стаята си да се преоблече. Майка ѝ вярваше, че ще прекара вечерта с Ева в нейния дом. Не се чувстваше виновна, че излъга. В този случай лъжата със сигурност бе за предпочитане пред истината.

С помощта на камериерката си Хедър — най-малката дъщеря на иконома — тя се облече в красива, шоколадова на цвят рокля, и промени прическата си. След това пожела лека нощ на майка си и взе една от каретите на Грей до дома на Ева. Успя да се лиши от компанията на камериерката си, като ѝ даде свободна половината вечер. Подобно нещо никога нямаше да ѝ бъде позволено, ако не отиваше в дома на Ева. Щом каретата се отдалечи достатъчно, тя просто подмина къщата, продължи надолу по улицата и си нае файтон за „Сейнт Роу“.

Спомни си да си сложи маската, преди да влезе в сградата.

— Гостенка съм на Херцога на Рейтън — съобщи тя на иконома, който я посрещна. Той се отмести и я пусна да влезе без никакви

въпроси. Подаде ѝ ключ, когато мина покрай него. Роуз така и не погледна предмета, докато не стигна в подножието на голямото пищно стълбище. Закачената към ключа табелка указваше номера на стаята, която двамата споделяха едва седмица по-рано. Стискайки го здраво в ръката си, тя се качи по стълбата и влезе в стаята.

Дали той щеше да дойде?

Тя седна на края на леглото и свали ръкавиците си.

Дали той щеше да дойде?

Като глупачката, която се чувстваше, Роуз просто зачака.

Тя отново носеше маска.

Тази беше направена от мека, шоколадово кафява коприна, която отлично се съчетаваше с роклята и безупречно подчертаваше косата и очите ѝ. Грей нямаше нищо против, че тя отново бе избрала да скрие лицето си от него. Той самият също носеше маска.

— Не вярвах, че ще дойдеш — призна той и затвори вратата на уединената стаичка зад себе си.

Тя се изправи от ръба на леглото, където бе приседнала — съблазнителната ѝ рокля обгръщаше всяка извивка на сочното ѝ тяло, а ефирните ръкави заплашваха всеки момент да се изплъзнат от стройните ѝ рамена.

— За малко да не го направя.

Можеше да мине и без тази ѝ откровеност.

— Помислих си, че вероятно си променил решението си и възнамерявах да си спестя разочарованието — допълни тя неочаквано.

Да е променил решението си? Не би могъл да ѝ устои, дори и да го искаше. Волята му просто не бе достатъчно силна.

— Не познаваш силата на своето очарование, мадам.

— Не се съмнявам в себе си, сър, по-скоро във възможността да задържа вниманието на мъж като вас.

— И що за мъж съм аз?

— Мъж, който предпочита да си прави уговорки с жени, чиито имена не знае.

Грей се засмя. Нито за момент не се почувства обиден от откровеността ѝ, дори напротив — намираше честността ѝ за забавна.

— Същото може да се каже и за вас, мадам.

— Не мисля така, Ваше благородие.

Той застина, докато поставяше палтото си на закачалката в ъгъла на стаята. Трябваше само да извърне глава, за да я види. Тя стоеше с ръце скръстени пред тялото си и отметнати назад рамена, сякаш очакваше отговора му.

— Знаеш кой съм?

— Да — потвърди тя и кимна.

Грей отстъпи от закачалката и се приближи към нея бавно и предпазливо.

— Значи знаеш и историите за мен?

— Да — още едно кимване.

— И въпреки това си тук?

— Тук съм. — Тя разтвори ръце покрай тялото си — жест на абсолютно приемане и откровеност, доколкото той можеше да прецени. — Изненадан ли си?

— Честно казано — да, изненадан съм.

Тя се усмихна и сочите ѝ устни се нацупиха подканящо.

— Вероятно вие сте този, който подценява чара си, Ваше благородие.

— Не ме наричай така.

— А как би искал да те наричам?

Скъпи. Любовнико. Най-добрият секс в живота ми.

— Можеш да ме наричаш Грейдън.

— Добре.

— А как да те наричам аз? — Не можеше в действителност да я нарича „своя“, нали?

— Както ти пожелаеш?

— Вече знаеш името ми, но не ми оказва същото доверие. Защо?

— Защото ти имаш причина да носиш своята маска, Грейдън. А аз имам причини да нося своята. Наричай ме както пожелаеш.

— Роуз. Ще те наричам Роуз.

Дали така му се стори, или тя наистина застина за момент? Не му се беше сторило. Беше истински задник, че предложи подобно нещо. Ако тя знаеше неговата самоличност, значи вероятно знаеше и коя е Роуз.

— Както пожелаеш.

— Ела тук. — Грей ѝ подаде ръка.

Тя се изправи и се сгуши в обятията му, сякаш там ѝ беше мястото.

— Моя — прошепна той дрезгаво до ухото ѝ. — Така искам да те наричам.

Не за първи път правеше такова признание, но за първи път бе наистина искрен.

Тя се отдръпна леко от него, за да може да го погледне в очите.

— Защо? Та ти дори не ме познаваш?

— Не те познавам, но очаквам с нетърпение тази вечер от мига, в който се събудих сам онази сутрин преди седмица. — Той плъзна ръка по грациозната извивка на гърба ѝ и обхвана тила ѝ с длан. — Очаквах с нетърпение теб.

Възпря евентуалния ѝ отговор или протест с целувка. Устните ѝ бяха толкова сладки и сочни под неговите, разтвориха се жадно и езикът ѝ се заигра с неговия. Тя го опиваше като силно дъхаво вино, караше го да се чувства замаян и развеселен. Караше го да изгуби контрол и самообладание.

Искаше това чувство да продължава безкрайно.

Двамата се разсъблякоха един друг бавно, превръщайки всеки жест в чувствена игра. Когато я отнесе на леглото, тя не носеше нищо друго, освен чорапите си — гледка толкова възбуждаща за него.

Сляха се сякаш никога не бяха се разделяли — тялото ѝ бе влажно и готово да го приеме. Сърцевината ѝ се плъзна около възбудата му, обгърна го и го задържа толкова стегнато, че той за малко да изгуби контрол. Господи, сякаш беше попаднал в Рая. Искаше да остане слят с нея завинаги.

Но завинаги не беше възможно, затова реши да се примири с по-голямата част от нощта. По някое време, преди зазоряване, двамата се отпуснаха обезсилени в обятията си наред влажните разбъркани чаршафи. Той свали маската си и затвори очи в щастлива отмала. Пръстите му в просъница потърсиха и се преплетоха с нейните, отпуснати върху бедрото ѝ.

Ръцете ѝ бяха толкова нежни.

Когато тъмнината се спусна над него, той се опита да я отблъсне, знаейки, че тази невероятна нощ ще свърши, когато заспи. Въпреки волята си обаче се предаде в обятията на съня.

Събуди се сам на следващата сутрин. Отново. Но този път на възглавницата до него лежеше мека кафява маска, а под нея — лист за писмо със знака на „Сейнт Роу“ с две думи на него.

Следващия четвъртък.

ШЕСТА ГЛАВА

Грей се завърна от чая с майка си, Арчър и Бронте едва късно в петък следобед.

Беше много приятно събиране, даде си сметка той, когато остави кобилата си с един от конярите пред конюшната. Майка му не го притискаше да си намери съпруга. Явно се беше отказала от идеята и сега досаждаше на Арчър. Освен това можеше да се безпокои и за Бронте. Най-младата от рода Кейн участваше в третия си Сезон и вече бе отказала четири предложения за брак, откакто за първи път я представиха в обществото. С огромна зестра и собствени инвестиции, благодарение на брат им Тристан, Бронте не бързаше да се „продаде“, както сама казваше. Грей не можеше да я вини. Тя беше едва на двадесет и искаше до себе си мъж, който да вижда в нея нещо повече от парите ѝ. Искрено ѝ желаше късмет и търпение, защото определено щеше да почака. За щастие, всички по-разумни мъже осъзнаваха, че жените стават само по-интересни и привлекателни с възрастта, така че нито за миг не се съмняваше, че сестра му ще срещне своята достойна половинка.

И като се замисли за интересни жени...

Точно пред него, на одеяло, разстлано на поляната, лежеше Роуз. Носеше широкопола сламена шапка, за да се предпазва от слънцето, и коралова на цвят дневна рокля с много семпла украса. Не за първи път Грей бе поразен колко пораснала е тя, откакто премина под неговото покровителство. Тя вече не беше момиченце. Беше жена.

И не каква да е жена, а очевидно проклета сирена, защото въпреки ясните си намерения да се прибере и да свърши малко работа, преди да се преоблече за вечеря, Грей прекоси прясно окосената поляна, хипнотизиран от потрепването на роклята около краката ѝ, докато топлият ветрец си играеше с фустите ѝ.

Тя беше потънала в някакво списание, което държеше с две ръце, за да не се прелистват страниците от вятъра. Беше така погълната от четенето, че дори не усети приближаването му.

— И кой е най-актуалният цвят за този Сезон? — попита той с усмивка, когато стана ясно, че трябва да обяви присъствието си.

Тя ахна и когато вдигна глава, за да го погледне, беше изчервена и с разширени зеници. Тя изглеждаше като дете, хванато да прави пакост — макар той да нямаше представа защо му хрумна точно това сравнение.

— О, здравей, Грей! — Тя отклони поглед. — Ами синьото изглежда е предпочитано тази година.

Като повдигна вежда, той кимна към списанието в ръцете ѝ.

— Извинявай. Мислех, че четеш дамското списание.

— Така е — отвърна тя със закачлива усмивка. — Но модата не е сред основните му теми.

С изражение като нейното — много подобно на Чешърския котарак — той искрено се съмняваше, че статия за домакинството би я изчервила така.

— Може ли? — попита той и протегна ръка.

Ръката ѝ се стегна около списанието — нямаше желание да му го даде.

— Само ако обещаеш, че няма да кажеш на мама, че си ме видял да го чета.

Това щеше да е проблем. И все пак не беше негова работа какво четеше една зряла жена на двадесет и три. Той беше любопитен, това беше всичко.

— Обещавам.

Тя се поколеба, но му подаде списанието.

Като отбеляза с пръст докъде беше стигнала, той отгърна на корицата. Всемогъщи боже!

Списанието изглеждаше подвеждащо безобидно — скицата отпред представяше изискана млада жена в изтънчена рокля и с шапка, седнала на пейка. Само при по-внимателен поглед се забелязваше, че обект на нейното внимание — и одобрителна усмивка — бе млад мъж, който се къпеше в езерото точно в края на корицата. Той беше разсъблечен — вероятно изцяло, но ключовата част от анатомията му беше умело прикрита с текст, който гласеше „Десет начина да запазим джентълмена у дома и в леглото си“.

Не искаше да знае какво чете тя. Беше чувал за това списание и преди. „Сладострастие“ беше популярно издание за жени, изпълнено с

еротични истории, съвети и статии за сексуалните отношения, избягването на обществен скандал и други полезни съвети.

Можеше да я смъмри, че го чете, но какво щеше да постигне? Без съмнение информацията от списанието можеше някой ден да ѝ послужи. Върна ѝ го.

— Трябва да призная, че съм леко изненадан да открия, че четеш подобни неща.

Тя сви рамене в отговор.

— Бях любопитна. Родителите ми бяха толкова щастливи в брака си. Абсолютна противоположност на това, което съм чувала, че е обичайно. Ако искам да имам толкова сполучливо семейство, колкото беше тяхното, трябва да знам колкото се може повече за това как да имам задоволителен брак.

Грей едва не изстена. Картината на това как Роуз „се задоволява“ се появи толкова ярка и истинска в съзнанието му, сякаш вече беше се радвал на удоволствието да я преживее в действителност. Тялото му се напегна от изкусителните картини в съзнанието му и той се принуди да събере ръце пред себе си, за да прикрие нарастващата си възбуда.

— Има само едно нещо, което не разбирам — отбеляза тя и остави списанието.

— Какво?

Тя уви роклята плътно около краката си, отказвайки му по-голям изглед към глезените си.

— Случайно да знаеш какво е фелацио?

Грей смяташе, че отдавна е преминал възрастта да се изчервява, но топлината по страните му не можеше да се сбърка.

— За бога, Роуз — гласът му бе задавен шепот. — Това определено не е нещо, което една млада жена споменава в непринуден разговор.

Но господи, той определено можеше да ѝ обясни и покаже какво е фелацио. Би бил повече от щастлив да пропълзи между глезените ѝ и нагоре към нежната ѝ женственост...

Роуз сви рамена.

— Предполагам, че може да е обидно за човек на твоята възраст, но жените вече не са така изолирани от света, както е било преди, Грей. Ако не желаеш да ми обясниш, сигурна съм, че мистър Максуел не би имал нищо против, когато се видим тази вечер. — И с тази

невинна заплаха, отправена индиректно към него, малката кокетка отново върна вниманието му към палавото си четиво.

Неговата възраст? За какъв го смяташе, за древен? Или просто се опитваше да го провокира? Да се пошегува с него? Добре, двама можеха да участват в тази игра.

А и той отказваше да се замисля за копелето Келън Максвел и дали той би могъл да образова Роуз на тази тема.

— Мисля, че ме бъркаш с някого, ако смяташ, че намирам фелациото за обидно — отвърна той уверено, настанявайки се удобно на одеялото до нея. — Всъщност споделям точно обратното мнение.

— О, нима! — възкликна Роуз и преглътна притеснено.

— Да. — Той погали с ръка одеялото до крака ѝ и се наведе към нея, сякаш щяха да заговорничат. — Но се опасявам, че действието ще се стори противно на дама без опит и с толкова целомъдрено възпитание като твоето.

Очите ѝ на кошута се присвиха.

— Не ми е противна идеята за задоволяване с ръце, така че защо нещо друго, което двама влюбени правят по време на секс, трябва да ме отвращава?

За бога, използваше речника на куртизанка, но беше наивна като девственица. Имаше твърде много неща, които двама души можеха да си причинят, и които биха я отвратили — по дяволите, дори той се отвращаваше понякога. А що се отнася до задоволяването с пръсти, идеята само го накара да си представи как прониква в нея по този начин, докато нежната ѝ длан гали пениса му, който, разбира се, вече се надигаше като жадно за внимание кутре.

Насили се да свие рамена безучастно. Нека тя си мисли, че този разговор не му влияе по никакъв начин. Надяваше се само да не погледне към слабините му.

— Фелациото е акт на доставяне на удоволствие на жената с устни и език.

Най-сетне прелестната му изкусителка се изчерви. Тя погледна към списанието в ръцете си, очевидно спомняйки се текстове от прочетеното по темата.

— О! — Вдигна поглед към него. — Благодаря ти.

Слава богу, че не попита дали това наистина доставя удоволствие, защото Грей не беше сигурен, че самоконтролът му би

устоял на това. Въпреки това нещо в него го подтикваше да се самоизмъчва, затова продължи да я гледа в очите и любезно я попита:

— Има ли още нещо, което би искала да ме попиташ?

Роуз се намести на одеялото. Смутена или възбудена?

— Не, благодаря. Това е всичко, което исках да знам.

— Внимавай, Роуз — посъветва я той, докато бавно се изправяше на крака. Трябваше да държи ръце пред тялото си, за да прикрива ерекцията си. Проклетата му възбуда не искаше да се уталожи. — Подобно четиво може допълнително да разпали любопитството ти и да доведе до прибързани решения. Не искам да виждам как се компрометиращ или отдаваш обичта си на мъж, който не те заслужава.

Тя срещна погледа му спокойно, а в очите ѝ трепкаше непознато пламъче, което го обезпокои.

— Замислял ли си се дори за миг, Грей, че нещо от това вече може да се е случило?

Забележката ѝ го остави толкова безмълвен, че той нямаше друг избор, освен да се обърне и да си тръгне.

Тя беше такава глупачка.

Застанала в периферията на балната зала в имението на лейди Сейнсбъри, Роуз си вееше с новото си копринено ветрило и се проклинаше за необмисленото си поведение с Грей по-рано днес.

Беше глупаво да го пита за фелациото. Още по-глупаво постъпи, че му показва какво чете. Сега вероятно я смяташе за ужасно пропаднала жена. Нямаше значение, че той я превърна в такава. Той не го знаеше.

Вероятно той беше глупакът.

Във всеки случай тя не смяташе, че би могла да продължи повече с глупавия си маскарад. Твърде голямо мъчение беше да го вижда всеки ден, без да може да го докосне или целуне. Рядко прекарваха достатъчно време насаме, а дори тогава той се отнасяше с нея като с непозната. Как можеше да ѝ причинява това, когато предната нощ призна колко много я желае? Със сигурност желанието му да нарича мистериозната си любима Роуз не можеше да означава нещо друго, нали?

Господи, ревнуваше от самата себе си. Ревнуваше от жената, за която се представяше и която можеше да накара този прекрасен и горд мъж да трепери от желание само с едно свое докосване. Зад стените на „Сейнт Роу“ той се отнасяше с нея като с нещо прелестно и желано, но извън тях, на дневна светлина, тя не беше нищо повече от негова отговорност и макар той вероятно да я желал, очевидно също така нямаше търпение да се отърве от нея.

Ако изобщо не се беше промъкнала в клуба онази първа вечер. Да не беше започвала изобщо този покварен план! Ех, ако майка ѝ я беше заловила и наказала подобаващо навреме.

И само ако Грей не беше направил всичко онова, което тя искаше от него — без, разбира се, да разкрива чувствата си. Беше ги признал само отчасти и то единствено защото я смяташе за някоя друга.

Беше време да спре с игричките. Сексът с него не беше потушил чувствата ѝ към него и определено не улесни задачата ѝ да си намери мъж, за когото да се омъжи. А тя трябваше да се омъжи. Да остане стара мома просто не беше вариант за жена от нейната класа въпреки ужасните слухове, които плъзнаха след фалита и смъртта на баща ѝ. Роуз отказваше да вярва в тях. Майка ѝ ѝ бе казала, че е било инцидент. Значи така беше.

И колкото и да не ѝ се искаше да признае, нейните чувства към Грей се простираха отвъд физическото желание и благодарността, която чувстваше към него задето ги бе взел по крилото си, когато семейството на баща ѝ ги отритна. Той я пленяваше, караше я да иска да го защитава и да бъде негова завинаги.

А точно в това беше проблемът. Той вече ясно беше заявил, че никога няма да се ожени. И дори и да нарушеше тази своя клетва заради нея, тя щеше да се чувства ужасно да прекарва всяка своя вечер у дома, макар и да ги прекарва в леглото с Грей. Колко ли време щеше да мине, преди да изпита непреодолимата нужда от компанията на други хора? Колко ли скоро щеше да го намрази заради затворената му природа и да го нарече страхливец в лицето?

Колкото и да го обичаше, Роуз не си правеше илюзии за Грей. Той беше твърде горд, за да се смеси отново с обществото. Никога преди, нито сега, не го беше мразил. Всъщност тя самата добре си спомняше коментарите на баща си за това как Грей в продължение на седмици прекарва извън дома всяка своя вечер.

Грей просто винеше обществото за своите белези. Така му беше много по-лесно, отколкото да вини себе си. Не го обвиняваше за това, но също така се чудеше не осъзнава ли той, че и за нея не е лесно да се появява в обществото, когато всички съвсем ясно знаят, че без подкрепата на Грей тя е бедна като църковна мишка. Не ѝ беше лесно да знае, че хората все още спекулираха за смъртта на баща ѝ и я съдеха за това. И въпреки това тя беше на бала, за разлика от Грей, и не обвиняваше обществото за своето положение, а беше твърдо решена да си създаде светло бъдеще.

Ако това означаваше да се изправи пред Грей и да му заяви как се чувства, щеше да го направи. По-добре да му даде възможността да я отхвърли направо, отколкото да продължи да се надява, че той ще се промени. В едно нещо беше сигурна — нямаше да спази уговорката им за следващата седмица. И този път беше категорична.

Срещата им обаче беше след цели шест дни, а точно сега тя присъстваше на първия си бал този сезон и беше облечена в разкошна кобалтовосиня рокля, която струва на Грей малко състояние. Колко жалко, че той не присъстваше, за да я оцени подobaващо.

Ахване от дясната ѝ страна я накара да се обърне с усмивка. Можеше да разпознае този звук навсякъде.

Ева я прегърна бурно и я задържа в обятията си. Фината блондинка бе облечена в светлозелен сатен, обточен с бяла дантела и деликатна украса.

— Изглеждаш зашеметяващо! — възкликна приятелката ѝ, а около лицето ѝ се поклащаха златистите ѝ къдрици. Прическата на Ева бе както винаги доста сложна и ефектна, но Роуз се чувстваше далеч по-удобно и елегантно с прибрана на висок кок коса, украсена единствено с големия диамантен гребен, подарък от майка ѝ. В комплект с него носеше и нейните диамантени обеци — едно от малкото бижута, които бяха успели да запазят.

— Ти също — отвърна Роуз. Огледа се наоколо в препълнената от хора зала. — Тук ли е твоят мистър Грегъри?

Ева направи гримаса на досада.

— Той не е моят мистър Грегъри. Поне не още.

В определени кръгове се говореше открито, че Брамфорд Грегъри, набиращ популярност млад политик, е хвърлил око на Ева за своя бъдеща съпруга. И неведнъж Роуз бе чувала да определят избора

му като несполучлив въпреки разликата в потеклото. Всички знаеха, че един ден се очаква той да стане министър-председател. Тогава лейди Ева щеше да бъде омъжена за най-властния мъж във Великобритания. Всъщност всички смятаха, че това е потенциален факт. Очакваха единствено мистър Грегъри да ѝ предложи.

— А тук ли е? — настоя Роуз. През всичките си години като приятелка на Ева, едва сега имаше възможност да се срещне с някои от нейните ухажори.

— Да. — Приятелката ѝ се усмихна закачливо. Посочи с ветрилото си над рамото на Роуз. — Той е високият рус джентълмен, който разговаря с лейди Шрюсбъри.

Роуз се извърна и погледна натам. Погледът ѝ се спря върху по-възрастен — много по-възрастен — господин, който разговаряше с лейди Шрюсбъри. Видимо я очароваше с лекота. Имаше уверена, но мила усмивка и лице, към което годините определено са били благосклонни. Прецени, че е в началото на четиридесетте — жизнен и с младежки дух.

— Много е привлекателен.

— Да — съгласи се Ева. — Привлекателен е. Не би трябвало да имам против да бъда негова съпруга, ако ми предложи.

В този момент мистър Грегъри се обърна и ги видя да го наблюдават. Усмихна се и вдигна чашата си за поздрав.

Ева се усмихна в отговор, преди да се обърне и да вземе по чаша шампанско и за тях от подноса на преминаващ наблизо лакей.

— Виждаш ли? Забелязва, че го зяпам, и въпреки това не реагира. Повечето мъже вече щяха да са дошли да приказват с нас.

Роуз отпи от шампанското, което ѝ подаде приятелката ѝ.

— Може би е толкова убеден в намерението си да се ожени за теб, че не чувства нужда да го декларира публично.

Блондинката изпръхтя презрително.

— По-добре да започне да декларира намеренията си, ако не иска да си намеря някого не толкова самоуверен.

На Роуз ѝ се искаше да има толкова висока самооценка.

Оркестърът започна с началните акорди на първия валс и неочаквано Келън се появи до нея, облечен в изрядно черно и бяло, с коси сресани назад, откриващи красивото му лице и закачлива усмивка на устните си.

— Вярвам, че това е моят танц, лейди Роуз?

Тя се усмихна лъчезарно — не можеше да се мръщи, когато някой я гледаше с толкова искрено обожание.

— Наистина е така, мистър Максвел.

— Извинете ни, лейди Ева — обърна се той към приятелката ѝ и отведе Роуз на дансинга. Роуз забеляза, че майка ѝ ги наблюдава от мястото си сред другите благородни дами. Лицето ѝ засия, когато видя кой е партньорът ѝ, а Роуз едва се сдържа да не се засмее.

— Изглеждате очарователно тази вечер, лейди — прошепна Келън, като я взе в прегръдките си за танца — не прекалено интимно, разбира се.

Комплиментът му я зарадва, но не я развълнува както думите на Грей. Роуз се усмихна мило в отговор.

— Благодаря ви, сър. Позволете ми да отбележа, че и вие изглеждате доста добре тази вечер.

— Винаги знаете какво да кажете, за да ме зарадвате, лейди Роуз. — Той се усмихна и я завъртя. — Бъдете внимателна или има опасност да разбием сърцето ми.

— Ако е толкова крехко, вероятно трябва по-усърдно да се грижите за здравето му — посъветва го тя прямо.

Келън се намръщи, но беше очевидно, че приема забележката ѝ с хумора, който тя беше вложила в нея.

— Присмивате ми се.

— Бъркате, сър. Просто мисля за вашето благо.

Усмихнаха се един на друг и се завъртяха в пирует.

— Изненадан съм, че Рейтън ви е позволил да дойдете тази вечер.

Роуз повдигна вежда въпросително.

— Херцогът не решава къде мога да ходя или къде не. — Грей може и да беше неин благодетел, но не беше неин пазач.

— Това е полезна информация — отвърна Келън, игнорирайки острия ѝ тон. — Значи не може да ви попречи да се разходите с мен утре следобед в Хайд Парк.

Тя се засмя.

— Не, предполагам, че не. Но най-напред може би бихте искали да ме попитате дали аз ще пожелаая да ви придружа.

— Искате ли?

Тя искаше. Това правеше ли я ужасна? Едва преди минути се съсипваше от мисълта колко много ѝ липсва Грей, а сега флиртуваше с Келън и сияеше от перспективата да излезе на разходка с него.

Това не беше проява на непостоянство, а практичност, каза си тя. Келън не беше предявил никакви претенции към чувствата или сърцето ѝ, но тя беше длъжна да му даде възможност. Никога не би могла да преодолее Грей и да открие любовта, ако и тя самата не положиеше усилия за това.

А и нямаше да навреди Грей да види, че други мъже се интересуват от нея. Може би пък малко ревност нямаше да му навреди.

— За мен ще бъде удоволствие да приема поканата ви.

Партньорът ѝ дори не си направи труда да прикрие радостта си.

— Отлично! Ще дойда да ви взема точно преди пет.

Аха, точно модерния напоследък час за срещи, ако паметта не я лъжеше. А тя не беше се разхождала в Хайд Парк от години — от преди краха на баща си. Помнеше, че обича мястото и нямаше търпение да го види отново, както и нямаше търпение да бъде видяна там отново с мъжа, който се беше отдръпнал от нея. Дали хората щяха да ѝ се присмиват, че повторно го допуска в живота си? Вероятно. Но щом Келън отново търсеше компанията ѝ след толкова много години, значи все пак съжаляваше за постъпката си тогава. В крайна сметка той нямаше нужда нито от парите, нито от произхода ѝ, защото можеше да има буквално всяка жена в Лондон.

Танцът приключи прекалено бързо и Келън я заведе обратно при майка ѝ, но не и преди да я накара да му обещае, че ще танцуват отново по-късно. Тя прие, но ако я помолеше за трети танц, щеше да му откаже. Нямаше смисъл да дава допълнително храна на злословещите клюкари.

Танцува с още няколко господа, преди да помоли за почивка и да се оттегли в стаята за отдых. Мина и през дамската стая, където се освежи със студени мокри кърпи на гърдите и шията и изми ръцете си.

— Непоносимо топло е, нали? — заговори я привлекателна стройна жена, застанала пред огледалото до нея.

Роуз кимна.

— Така е. Надявам се, че няма да бъде така и през целия Сезон.

Жената прокара длан по добре оформените си руси къдрици.

— Съмнявам се. Лейди Шрусбъри настоява да се използват свещи вместо газените лампи. Без съмнение следващият бал ще бъде далеч по-прохладен. Аз съм лейди Маргарет Дуетн, между другото.

Роуз погледна протегната към себе си ръка, стори ѝ се като змия, изпълзяла от тревата. Проклетата Дуетн. Тя беше една от жените, заподозрени в атаката над Грей. Заподозряна. Така и нищо не беше доказано. Роуз очакваше тя да е по-възрастна и не така привлекателна.

Преглътна и се здрависа с нея. Не можеше да си позволи да бъде груба с жена от нейната класа.

— Лейди Роуз Данвърс.

Лейди Дуетн се ококори.

— Дъщерята на Чарлс и Камила?

— Да — отвърна Роуз и кимна утвърдително.

По-възрастната жена покри дланта ѝ със своята, елиминирайки всяко нейно желание да се отдръпне.

— Много се натъжих, когато разбрах, че баща ви е починал.

Звучеше толкова искрено, че Роуз едва не се просълзи.

— Благодаря ви.

— Вие сте под опеката на херцог Рейтън, нали? — попита след това далеч по-любопитно.

Роуз настръхна от употребата на думата „опека“. Дали лейди Дуетн я смяташе за толкова глупава, че да не разпознае евфемизъм за любовница?

— Негово благородие е близък приятел на семейството ми. — Роуз отдръпна ръката си. — Възприемам го като по-голям брат. — Лъжа, лъжа и пак лъжа, но поне достоверна.

Лейди Дуетн явно се притесни.

— О, мое мило момиче! Но аз не исках да ви обидя. Просто исках да отбележа, че Рейтън така благородно се обяви за рицар закрилник на майка ви и на вас.

Това смекчи обидата и Роуз се отпусна леко.

— Няма място за обида, лейди Дуетн.

— Не очаквам, че той ще се присъедини към нас тази вечер? — В гласа на по-възрастната жена определено се долавяше надежда и Роуз трябваше да е пълна глупачка, за да не я долови.

— Не, няма да дойде.

Лейди Дуейн не се изненада, но въпреки това разочарованието ѝ бе искрено, освен ако не бе по-добра актриса, отколкото Роуз бе преценила.

— Това е тъжно. Ще му предадете ли моите почитания?

И как жена, която вероятно бе отговорна за белега на лицето му, се осмеляваше да я помоли за подобна услуга? Боже, разбира се, че ще се осмели. Преди време е била любовница на Грей. Ако това не ѝ даваше право да бъде така арогантно интимна, то нищо друго не би могло да ѝ го даде.

— Разбира се — отвърна Роуз престорено любезно. — По-късно довечера ще се видим у дома и с удоволствие ще му предам почитанията ви. Вярвам, че ще бъде трогнат от загрижеността ви. — Не искаше да звучи троснато, но някак не успя да смекчи думите си. Лейди Дуейн не пропусна това.

— Благодаря — тя се покашля тактично. — Приятна вечер, лейди Роуз. Сигурна съм, че отново ще се срещнем по време на Сезона.

— Без съмнение. — Роуз се насили да се усмихне любезно. — Приятна вечер, лейди Дуейн.

Когато излезе от стаята, Роуз се отправи да открие чаша шампанско, Келън и предложението му за втори танц. Отчаяно се нуждаеше от нещо, което да отклони мислите ѝ от ужасния разговор с бившата любовница на Грей и не само защото тя можеше да е отговорна за нападението, което едва не го уби.

А защото тази среща беше просто поредното болезнено напомняне за всичко, което пречеше на Роуз и Грей да имат съвместно бъдеще.

Когато Камила и Роуз се прибраха у дома тази вечер, Грей погледна Роуз и се зачуди колко ли е пила и защо майка ѝ не е забелязала, че дъщеря ѝ е почти пияна.

Добре де, не се държеше като пияна, но той виждаше, че е. Беше твърде нетипично спокойна и щастлива в негово присъствие. Тъмносинята вечерна рокля, която носеше, беше избродирана с още по-тъмносини цветя и сякаш трептеше като жива на светлината на

лампите. Широкото деколте откриваше шията и раменете ѝ, предоставяйки му прелестна гледка към сметаново бялата ѝ кожа.

Тя беше прекрасна. Просто нямаше как да го отрече.

— Забавлява ли се, Роуз? — попита той.

— О, да! — Тя му се усмихна щастливо. — Беше чудесно.

Странно, но за миг сякаш му се прииска да е бил там, само заради простичкото ѝ изказване. Откога не се беше сблъсквал със задушната атмосфера на баловете и ужасната храна за вечерята в полунощ?

Но не балът му липсваше тази вечер.

— Ще си лягам — заяви Камила с усмивка, която сякаш не беше напълно искрена. — Все още не съм свикнала на градското време.

— Лека нощ, майко — изпрати я Роуз с прегръдка и целувка за лека нощ. Грей също ѝ пожела лека нощ и когато тя изчезна нагоре по стълбите, Роуз се обърна към него без следа от доброто си настроение.

— Липсва ѝ татко — обясни тихо, потрепвайки едва забележимо. — Не ми каза нищо, но го виждам.

Грей не можеше да си представи какво би било да обичаш някого достатъчно, за да се омъжиш за него, още по-малкото какво ли би било да го изгубиш. Вероятно беше ужасно.

— На теб също ти липсва.

— Така е. — Погледът ѝ все още не се откъсваше от стълбището. — Но не като нея. Той беше целият ѝ свят.

— А вие двете бяхте неговият. — Това можеше да ѝ каже искрено и със сигурност. Никой от хората, които го познаваха, не можеше да отрече безмерната обич на Чарлс Данвърс към съпругата и дъщеря му.

— Да — отвърна Роуз с известна острота, отмествайки поглед от стълбите. — Именно желанието му да ни зарадва, да ни даде всичко, го погуби и доведе до краха му. Понякога, Грей, ми се иска да ни беше обичал малко по-малко.

Не можеше да каже нищо, за да я успокои, затова предпочете да замълчи.

След това тя зададе най-ужасния въпрос. Стоеше в средата на неговото фоайе, къщата беше пуста, след като прислугата си легна, часът минаваше три и половина, а Роуз просто вдигна очи и го погледна с пронизващ, макар и леко разфокусиран поглед.

— Обичаш ли ме, Грей? — попита нежно.

Сърцето му лудо се блъскаше в гърдите му. Едва дишаше.

— Разбира се — отвърна неангажирано, макар да имаше чувството, че ще се задуши. — Ти и майка ти означавате за мен повече, отколкото можете да си представите.

— Не — настоя тя и размаха пръст пред лицето му. — Ти не знаеш. И как може да не знаеш?

Грей се намръщи. Ситуацията заплашваше да се развие по начин, който по-добре да не се случваше изобщо, или поне да се избегнеше максимално още в зародиш.

— Права си — призна той, като я хвана под ръка и я поведе към стълбите. — Не знам. Защо не ми обясниш на закуска, когато изтрезнееш? — Разбира се, надяваше се тя изобщо да не си спомня, че са говорили подобно нещо.

Тя се извърна към него толкова бързо, че той не успя да реагира. И преди да осъзнае какво ще последва, Роуз се притисна към него и обви врата му с ръцете си.

Милостиви боже, толкова често си бе фантазирал как тя го прегръща по съвсем същия начин. А сега, когато фантазията му бе на път да се сбъдне, мислеше единствено как да я спре, преди да е станала сцена и някой да ги види.

— Роуз — заговори той нежно. — Роузи. Пусни ме...

Тя поклати глава. Очите ѝ бяха достатъчно овлажнели, за да пречупят решимостта му. Би направил всичко, за да не плаче Роуз никога повече, освен от радост.

— Искаше ми се да можех да те пусна — отвърна му тя леко завалено.

И след това го целуна. Господи, беше сладко и ужасно едновременно, и изобщо всичко, което можеше да накара зрял мъж да коленичи и да моли за милост. А когато тя се отдръпна — той просто не беше в състояние да я отблъсне — гласът ѝ беше точно толкова пресипнал, колкото неговия.

— Сега разпозна ли ме, Грей? — попита го нежно. — Или трябва да нося маска и да се представям за някоя друга, докато ти си представяш, че аз съм аз?

Грей застина и сякаш ледена ръка се склучи около сърцето му.

— Няма да има повече преструвки, Роуз — информира я той с повече решимост, отколкото смяташе, че притежава, особено по отношение на нея. — Без повече преструвки — повтори, свали ръцете й от врата си и я отблъсна. — Свърши, макар какъвто съм мръсник да си признавам, че се надявах да продължи повече. Предполагам, че трябва да ти благодаря за проваления маскарад.

СЕДМА ГЛАВА

Роуз гледаше Грей — дълбоките бръчки по челото му и пофините около устните му. Очакваше той да се ядоса от глупостта ѝ, но не и това. Той сякаш не беше ядосан от постъпката ѝ, а от факта, че си призна.

— И кой по-точно маскарад съм провалила? — поиска да узнае тя, внезапно изтрезняла. — Онзи, в който ти се съгласи да спиш с друга жена, представяйки си, че съм аз? Или онзи, в който аз се правех, че теб всъщност може и да те е грижа за мен. — Обикновено не беше така рязка и не използваше подобен език, но сякаш тази ситуация изкарваше най-лошото у нея.

Той погледна за момент към стълбите.

— Говори по-тихо, да те вземат дяволите!

След това я грабна за лакътя и грубо я дръпна към първата отворена врата — Розовата дневна. Имаше известна ирония в това, че избра стаята с нейното име, за да сложи край на преструвката помежду им.

Грей почти я избута в стаята, преди сам да прекрачи прага и да затвори вратата зад гърба им. Между четирите стени около тях гневът му изглеждаше много по-реален и ако Роуз трябваше да бъде честна със себе си, малко се страхуваше от него.

Очите му проблясваха като гладки твърди и безизразни камъни.

— Как можа да направиш това?

Нямаше причина да се прави, че не разбира.

— Подозирах, че може да имаш чувства към мен. Знаех, че често ходиш в „Сейнт Роу“ и уредих да бъда там в съответната вечер. — Почувства се добре, като си призна. И да, звучеше по-войнствено от необходимото, но тя беше проявила особено хитроумие и се гордееше с това. Държа се глупаво единствено тази вечер. Но не го правеше, за да го впечатли, а защото наистина се надяваше, че той ще я грабне в обятията си, ще я понесе на ръце до леглото и ще се люби с нея — не с някоя, която да си представя вместо нея.

— Не ме интересува как си измислила този план или как си го осъществила. Искам да разбера защо реши да си признаеш?

Затова ли беше ядосан? Не защото го беше измамила, а защото си призна?

— Защото — заговори тя твърдоглаво и започна да обикаля около дивана. Колкото повече разстояние имаше между тях, толкова по-добре се чувстваше. Разстоянието и омразата щяха да я предпазят да не зариде с глас. — Не можех да те лъжа повече.

Горчива усмивка изкриви и без друго свитите му на черта устни и раздвижи злокобно белега на лицето му.

— Това е такава проклета лъжа сама по себе си.

Зениците ѝ се разшириха. Досега не го бе чувала да говори с такава горчивина и гняв. Беше едновременно плашещо и възбуждащо.

— Не е лъжа! Не можех повече да продължавам с този глупав фарс. От самото начало идеята беше непристойна.

— Няма да споря с теб за това.

Роуз му се намръщи.

— Точно ти нямаш никакво право да съдиш морала ми, Грей. Може и да съм достатъчно глупава, за да ти погаждам номера, но ти дори не разпозна човек, когото познаваш от години! Ако някой от нас трябва да е по-големият идиот, това трябва да си ти!

О, Господи! Тя покри устата си с ръце. Какво точно изрече току-що.

Тъмните му вежди се сключиха опасно над буреносно сините му очи.

— Права си — съгласи се той. — Аз съм идиот, но само защото позволих на тази абсурдна игра да продължи и след момента, в който разкрих самоличността ти.

Роуз застина — като цветно венчелистче върху замръзнало езеро.

— Ти си знаел? — И въпреки това е продължил да се преструва... о, той определено беше по-лош от нея.

— Разбира се, че знаех. — Той я погледна. — Дори и със завързани очи ще разпозна аромата на кожата ти, точния цвят и вкус на тялото ти. Осъзнаваш ли, не познавам цвета на очите ти до всяко малко златисто петънце около зениците ти?

Сърцето ѝ препускаше в гърдите ѝ, а стомахът ѝ се беше свил на топка и Роуз можеше само да стои и да го гледа вбесена. Как можеше

да изрича подобни неща и да звучи отвратен?

— Кога? — Гласът ѝ бе едва доловим шепот. — Кога разбра?

— Подозирах, но се опитвах да го отрека. Сутринта след последната ни среща погледнах още веднъж сладките ти устни и знаех, че не може да има две жени на света, камо ли в Лондон, с толкова изкусително издадена долна устна.

Заболя я. Дори не си беше представяла, че може да боли толкова да го чуе да изрича такива прекрасни неща. Сви ръце около тялото си.

— Подозирал си, но въпреки това се люби с мен.

— Да съм се любил? — Той се изсмя. — Това е момичешки израз, Роуз. Това, което правихме с теб... това беше много по-лошо от любовенето.

По-лошо? Как смееше той да омаловажава онова, което се беше случило между тях.

— Значи съжаляваш, макар самият ти да си избрал да продължиш с маскарада?

— Това, за което съжалявам — изръмжа той и рязко пристъпи към нея, — е, че ти получи внезапен пристъп на съвест.

Той беше полудял. Роуз отстъпи.

— Не те разбирам.

— Ако беше успяла да запазиш вината само за себе си. — Устата му се изкриви в лукава усмивка. — Можехме да продължим така, като двама пълни глупаци, но сега ще трябва да изтърпим остатъка от Сезона заедно с ясното съзнание какво не можем да имаме никога повече.

— Значи признаваш чувствата си към мен.

Той се изсмя престорено.

— Толкова са много, че едва разпознавам и половината от тях.

Победата ѝ беше Пирова.

— Ако ти държиш на мен и аз държа на теб, тогава защо не разкрием чувствата си? Трябва само да попиташ и съм твоя. — Макар това да означаваше, че ще наруши обещанието към баща си.

Този път усмивката на Грей не беше горчива, а тъжна.

— Дори това да не означава никога повече да не отидеш на бал? Поне не и със съпруга си? Дори и това да означава, че другите хора ще шепнат зад гърба ти, одумвайки те, че си се омъжила за „Съсипания Рейтън“?

Роуз отвори устни, но не успя да изрече нищо.

Той долови колебанието ѝ и се вкопчи в него, но не и преди тя да забележи болката в очите му.

— Да бъдеш с мен е много по-страшно от това да си отхвърлена, Роуз. Ти и майка ти вече сте достатъчно засегнати от свързания с мен скандал. Не искам хората да спекулират, че ще те подлудя, както направих с любовницата, която поръча нападението над мен — макар и основната заподозряна да се измъкна заради липсата на реални доказателства.

— Това не ме интересува — настоя тя. Но в думите му имаше известна истина. Нямахме как да не признае пред себе си. Беше лесно да го каже, но щеше ли наистина да преживее жестоките подмятания и клевети, ако Грей нямаше да бъде до нея за подкрепа? Можеше ли сама да присъства на баловете и празненствата и да понася с високо вдигната глава злобните погледи, или дори по-лошо — погледите, изпълнени със съжаление?

— А би трябвало. Баща ти го интересуваше.

Това определено беше вечер на разкритията.

— Какво имаш предвид?

Грей прокара пръсти през гъстата си коса. Тежкото му сако се разтвори и разкри снежнобяла риза, разкопчана на шията. Тя си припомни вкуса на кожата му там — топла и солена. Когато погледът му прикова нейния, Роуз беше сигурна, че е прочел похотливите ѝ мисли. Също така бе напълно убедена, че и той помни вкуса на нейната кожа.

— Преди да почине, баща ти ме помоли да му обещаю нещо. Накара ме да се закълна, че ще се грижа за майка ти и за теб.

— И ти се грижиш за нас — потвърди тя.

Той вдигна ръка, за да я прекъсне.

— И ме накара да му дам думата си, че никога няма да се отнасям към теб по начин по-различен, отколкото като към по-малка сестра. — Усмихна се уморено. — Така че би трябвало да разбереш защо предпочитам да се преструвам, че съм спазил обещанието си към баща ти, отколкото да призная, че съм нарушил думата си.

По този начин разбиваше сърцето ѝ.

— Той накара и мен да обещаю, че няма да се привързвам към теб — призна тя, продължавайки поредицата неочаквани откровения. —

Изглежда още тогава татко е доловил нещо, което и двамата сме пропуснали.

— Напротив. Долавях какво може да се случи още откакто ти навърши осемнадесет години и двамата танцувахме заедно на някакъв невпечатляващ с нищо бал. Не помня къде беше, нито през кой ден от седмицата, но си спомням ясно бледата прасковена рокля от белгийска коприна, която носеше, и перлите в косите ти.

Роуз сякаш не можеше да си поеме дъх. Извивката на устните му, искреността в погледа му, думите му — всичко това я караше да се побърква от емоции.

— А ти носеше червена вратовръзка — прошепна тя. — Изглеждаше толкова екстравагантен с нея.

— Аз бях екстравагантен — призна той. — И баща ти много добре го знаеше.

— Но вече не си такъв.

Едва понесе съжалението, с което той я изгледа.

— Само защото нараних толкова жестоко една жена, че тя пожела да ме види мъртъв.

— Но...

Той се приближи до нея и постави топлите си длани на голите й рамене.

— Тя може да е твоя приятелка, Роуз. Някоя, с която си се запознала и сте си допаднали. Искаш ли цял живот да се вглеждаш във всяка жена на двадесет и пет и да се чудиш дали тя не е жената, поръчала да бъда обезобразен? Защото аз няма да те лъжа. Въпреки непотвърденото мнение, че лейди Дуетн е в дъното на този заговор, има поне още двадесет жени, които с лекота биха могли да са организирали нападението. И това са само онези, които публично заявяваха омразата си към мен.

Догади й се.

— Не ти вярвам.

Този път усмивката му беше мила.

— Скъпа моя Роуз, аз бях от най-лошия тип мъже и в известна степен все още съм. Обществото, което ти толкова обичаш, ме превърна в човек, който ме отвращава и когото не искам ти да познаваш. А се опасявам, че ти ще се сблъскаш с него. Клюките няма да те пощадят.

— Значи отричаш чувствата си към мен, защото се страхуваш какво може да каже обществото? — Гневът ѝ отново се разгоря. — Никога не съм очаквала, че си такъв страхливец, Грей.

Той я притисна гневно толкова близо до себе си, че можеше да почувства дъха му на челото си. Господи, беше непоносимо мъчение да бъде в обятията му, без да може да го целуне или дори докосне, както ѝ се искаше. Още по-ужасяващо беше чувството, че това може би беше последният път, в който той я държеше по този начин.

— Аз мразя обществото. То ме отвращава. — Той я погали по гърба. — Виждал съм радостта, изписана по лицето ти, когато отиваш на чай или на бал. Ти обичаш да си сред хора. Компаниите те карат да разцъфтиш. Не мога да искам от теб да се откажеш от това. Аз няма да искам от теб да се откажеш от хората.

Думите му бяха като смъртоносно пробождање. Той я желаше. Беше го грижа за нея, но не достатъчно, за да пожелае да направи компромис със себе си, както тя вярваше, че е готова да направи заради него.

Внезапно тя осъзна, че е съгласна с думите му.

— Благодаря ти — промърмори тя и безуспешно се опита да се отскубне от прегръдката му. — Сега поне знам какви са отношенията ни.

Силната му ръка се вдигна и я погали по лицето, принуждавайки я да го погледне в очите, макар тя да предпочиташе да потъне вдън земя.

— Трябваше да знаеш, че това ще се случи, Роуз. Иначе не би си и помислила да си признаеш. Кажи ми честно, какво всъщност се надяваше да постигнеш с това си признание?

Наистина, на какво изобщо се бе надявала?

— Не знам. Вероятно да успокоя гузната си съвест. Или може би се надявах, че ще ме помолиш за прошка, задето не ме разпозна. — Най-сетне успя да се освободи от прегръдката му. — Или може би се надявах, че невинността и сърцето ми все пак ще означават нещо за теб.

Тя закричи към вратата на стаята, преди сълзите да са рукнали от очите ѝ. Не искаше да звучи като такава глупачка. Тя сама беше си причинила това унижение и нямаше кого друго да обвинява за

последствията. Беше достатъчно зряла, за да признае пред себе си поне това.

Грей я хвана за ръката, когато се опита да мине покрай него.

— И двете са подарък, който ще ценя вечно, можеш да бъдеш сигурна. Никой не ме е дарявал с нещо по-ценно от тях през целия ми живот.

Проклет да бъде! Сълзите, които така упорито се опитваше да преглътне, се затъркаляха от очите ѝ и оставяха мокри вадички по страните ѝ, пламнали от срам и гняв. Въпреки това се обърна и го изгледа — нека види последиците от думите си.

— Очевидно не можеш да цениш истински подобни подаръци, сър, щом си готов да ги пренебрегнеш с леко сърце.

Той потръпна като от плесница, но това не я умилостиви.

— Понякога животът ни поднася подаръци, които не можем да си позволим да приемем. А ти си точно това за мен, Роуз.

Досега не бе чувала по-прекрасно и болезнено признание и се надяваше, че никога повече няма да чуе нещо подобно. Вдигна брадичка и премигна яростно, за да спре сълзите.

— Благодаря ти, Грей. Чувствам се много по-добре.

Този път мина покрай него, без той да се опита да я спре, но явно не беше приключил с нея, защото я заговори, когато тя отвори вратата.

— Роуз!

Не се обърна, но цялата се стегна вътрешно, в очакване на поредния удар.

— Да?

— Излез и се наслаждавай на Сезона. Намери си мъж, който ще осъзнава какъв щастливец е да те има в живота си.

С каменно изражение тя се обърна и го погледна един последен път през рамо.

— Благодаря ви, Ваше благородие. Вярвам, че ще последвам съвета ви. Но Господ знае, че няма да намеря такъв мъж.

Той беше най-големият задник в Англия.

Разбира се, Грей можеше да признае подобно нещо единствено пред себе си, останал сам и на спокойствие в собствения си дом.

На спокойствие. Наистина ли беше спокоен? Когато толкова опасна жена, колкото беше Роуз, му предложи сърцето и тялото си, той се държа като тотален глупак, вместо да приеме предложението ѝ. А беше приел всичко с отворени обятия, когато подозираше истината за самоличността ѝ, когато можеше да се престори, че тя е друга жена...

А сега тя знаеше истината за извратената му природа. Знаеше, че той се е досетил за самоличността ѝ и въпреки това е бил достатъчно подъл и подмолен да я остави да продължи да му се отдава и да му доставя удоволствие.

Слава богу, че не подозираше как всеки път, когато през ума му минеше мисълта за бъдещия ѝ съпруг, Грей с болка и копнеж се сещаше именно за невинността, която му бе отдала така страстно и охотно. Той завинаги щеше да бъде първият мъж в живота ѝ.

— По дяволите — изруга той и закрачи към малкия дървен шкаф, в който държеше колекцията си от спиртни напитки за гости. — Няма да си причиня подобно нещо.

Извади бутилка скоч и си наля пълна чаша. Отпи голяма глътка от кехлибарената течност и преглътна бавно, оставяйки алкохолът да затопли вътрешностите му.

Преди време би казал, че Роуз заслужава случилото се. Това беше съдбата на всички малки момиченца, дръзнали да танцуват с големия лош вълк. Преди години щеше просто безучастно да вдигне рамена, без да се трогва, че е поругал тялото ѝ и просто да продължи към следващата си жертва.

Той я беше съсипал. Беше се възползвал от нея и отказваше да стори правилното нещо. Времето наистина имаше извратено чувство за ирония. Този път обаче той трудно успяваше да убеди съвестта си, че всъщност постъпва по най-правилния за Роуз начин.

Как можа да бъде толкова откровен? Трябваше да се престори на възмутен, но именно възмущението му беше причина за проблема. Беше бесен, че тя се предаде толкова лесно. Бяха прекарвали едва две нощи заедно и сега никога повече нямаше да споделят страстта си, защото признанието ѝ го задължаваше да престане да бъде неморалната свиня, като която се държеше.

И все пак така беше по-добре, опита се да се убеди той след още едно питие. Всяка тяхна следваща среща само би увеличила риска някой да разбере за тях. А един подобен скандал би бил последното

нещо, от което Роуз се нуждаеше в първия си Сезон след смъртта на баща ѝ. Да изгуби баща си и честта си бе повече, отколкото който и да е човек би могъл да понесе. Нямаше нужда Грей да се забърква по-сериозно в живота ѝ, отколкото вече сам се беше замесил. За него оставаше удовлетворението да знае, че е бил първият ѝ мъж и никой друг нямаше да го измести от сърцето ѝ.

Въпреки това той бе достатъчно глупав за момент да съжали, че я е отблъснал, или че не са ги разкрили и принудили да постъпят както изисква моралът. Защото тогава той нямаше да има друг избор, освен да се ожени за нея, а така никой от тях нямаше да се чувства виновен, че е престъпил обещанието си към Чарлс — решението щеше да бъде взето от обществото, не от тях.

Господи, беше много добър да извърта нещата в своя полза, когато пожелаеше.

Седна на дивана, за да не се изкуши да я последва. Така беше по-добре. Надяваше се да го намрази, да се откаже от глупавите си фантазии за него и да си намери достоен съпруг. Може би дори Келън Максуел би бил достатъчно благороден и подходящ. Този проклет негодник!

Почукване по стъклото привлече вниманието му към прозореца, зад който стоеше брат му и му махаше с пиянска усмивка. Подобно поведение съвсем не беше необичайно за нощните гуляи на Арчър.

Грей стана с въздишка и отиде да отвори крилата на големия прозорец към градината, за да пусне брат си в стаята.

— Какво, по дяволите, искаш? — попита го, когато той влезе.

Арчър му се ухили с подкупващо лъчезарна усмивка.

— Знаех си, че ще те намеря сам и с подвита опашка.

Грей повдигна вежда въпросително.

— Колко си словоохотлив, братко. Защо всъщност се промъкна до задния вход на дома ми?

— Това е и моят дом. — Отбеляза спокойно Арчър. — Поне когато ти не си тук.

Като ерген Арчър нямаше голям избор от квартири. Можеше да живее с майка им и Бронте в имението и никога да не посмее да се прибере с жена или да си доведе приятели, или можеше да си наеме няколко различни апартамента вкъщи за гости, но нито една от двете възможности не го блазнеше. Арчър искаше дом и сега, когато

окончателно се бе завърнал в Лондон, се оглеждаше за градска къща, която да наеме и да сподели с по-младия им брат Тристан, когато и той се върнеше от странстванията си в Америка.

Докато търсеше подходящия дом, той действително имаше няколко апартамента под наем, където да спи или да се забавлява, както и Рейтън Хаус, когато брат му Грей не беше в града.

— Защо си тук, Арч?

Брат му се ухили.

— Дойдох да те спася. Сега грабвай палтото си и да вървим.

— Къде?

— Има ли значение? Поименно ли да ти изброя клубовете и заведенията за джентълмени? Няма значение! Хайде, човече!

— Арч — започна Грей с въздишка, — като изключим няколко единични случая, когато съм излизал под прикритието на нощта, не съм се появявал публично в обществото от години. Защо си мислиш, че бих дошъл с теб в клуб или в бордей?

— Защото имаш нуждата да излезеш — заяви брат му категорично. — Не можеш да се криеш вечно. Не е благопристойно.

Да се крие. За втори път тази вечер някой го наричаше страхливец. За Грей това нямаше особено значение.

— Не се крия. Просто предпочитам да не излизам в обществото, защото е двулично и коварно.

Арчър изсумтя презрително и залитна. Успя да запази равновесие, като се задържа за рамката на прозореца.

— Няма нищо двулично в „При Шери“. Ти просто предпочиташ да си седиш вкъщи и да се правиш на мъченик.

— Ти си пиан. — Грей понечи да затвори прозорците. — Прибирай се вкъщи да си отспиш.

Арчър вдигна ръка, за да спре брат си, който се опитваше да го избута навън.

— Почакай — ухили му се глупаво. — Две прекрасни млади дами ни чакат пред централния вход. Със сигурност поне една от тях ще се зарадва да попадне в твоята височайша компания, твоя светлост.

— Две жени наведнъж никога не са били проблем за теб преди — констатира Грей. — Сигурен съм, че и сега не би имал проблем да ги забавляваш сам.

Издръжливостта на Арчър беше почти толкова легендарна колкото и тази на Грей, но изглежда по-малкият брат не провокираше толкова бурни емоции у завоеванията си, защото все още никой от тях не бе поискала да го види мъртъв. Вероятно скандалът около най-големия му брат го бе научил едно-две неща за дискретността.

— Една от тях е брюнетка — опита за последно брат му. — Висока, пищна и с кафяви очи, в които човек може да се изгуби.

Грей застина.

— Кафяви очи — повтори той като идиот. Беше изкушен. Но как някоя би могла да го задоволи сега, когато вече бе познал истинската Роуз?

Арчър се ухили.

— Големи кафяви очи — като чаши с горещо какао. И хубави зъби. А между гърдите й всеки мъж би се задушил от щастие. — Подкани го с жест. — Повярвай ми, Грей, тя е чиста и стегната почти като девица.

Слава богу, че пияният Арчър нямаше задръжки. Именно последната му забележка върна Грей обратно към реалността.

Роуз вече не беше девица и то по негова вина. Нямаше никакво значение, че не я бе разпознал в първата им нощ. О, кого се опитваше да заблуди? Той знаеше. В известен смисъл душата му знаеше още в първия миг, когато я заговори на дансинга. И въпреки това я направи своя, лишавайки я от единственото богатство, освен зестрата, което младата жена можеше да предложи на съпруга си. И как би могъл да устои, когато предложението бе направено толкова неустойчиво? Роуз може и да бе допуснала грешка, като му се бе отдала, но я беше планирала добре. Тя сама го бе избрала за първия мъж в живота си.

И изглежда тя го искаше изцяло и само за себе си — малката глупачка. Нима се опитваше да разбие сърцето му?

— Съжалявам, Арч — заговори той без капка съжаление, — тази нощ те оставям да се справиш сам, братко.

Макар и пиян, по-младият мъж изглеждаше искрено изненадан.

— Но... големи кафяви очи?

Грей се ухили въпреки мрачното си настроение.

— Цялата е твоя. Ще можеш да ми разкажеш всички подробности утре сутрин. — Майката на Грей, сестра му и Арчър щяха

да му гостува за чай на другия ден. Щяха да си прекарат чудесно, особено след като гневът на Роуз се уталожеше през нощта.

Арчър изглеждаше доволен от възможността да се похвали със завоеванието си, което само доказваше колко млад и необуздан бе все още. Въпреки словоохотливостта и красноречието си, Арчър рядко споделяше креватните си подвизи.

— Лека нощ, Арч. Дамите ти те очакват.

След тези думи младият мъж си тръгна, а Грей затвори прозореца след него, спусна завесите и се върна на дивана при питието си. Предпочете да остане прав, взе чашата си и я пресуши на един дъх.

Трябваше да си легне. Всичко изглеждаше по-поносимо в светлината на новия ден. А и така нямаше повече да се изкушава да последва Роуз в стаята ѝ, да се хвърли в краката ѝ и да я помоли да...

Да, какво? Да му прости? Да го приеме? Може би да му позволи да ѝ демонстрира уменията си в оралната любов? Господи, ставаше жалък.

Нямаше да направи нито едно от тези неща, разбира се. Беше по-добре тя да го презира. По-добре да продължи да го прави. За него щеше да е по-лесно да си намери друга. Тя искаше от него повече, отколкото той бе готов да даде някога. Защото, ако изобщо бе научил нещо за себе си през годините, то беше, че определено не е съпругът, който една почтена жена заслужава.

Отдавна знаеше, че жените изискват вяност от мъжете си — не просто богатството и името им, но и техните душа и сърце. Именно подобна алчност от страна на жените бе причината за белега на лицето му.

Осъзнаването на този факт само затвърди решението му да подхранва презрението на Роуз. Беше постъпил правилно, като я отблъсна, вместо да я притисне в обятията си и да ѝ обещае слънцето и луната, както му се искаше да стори. В някакъв момент и Роуз щеше да осъзнае, че отказът му е проява на повече честност и загриженост, отколкото той бе проявявал някога към която и да било жена в живота си.

Колко жалко, че честността и загрижеността не можеха да го топят вечер, мислеше си той, докато се качваше към стаята си.

ОСМА ГЛАВА

Роуз успя да избягва Грей през по-голямата част от съботния ден. Събуди се късно и закуси в стаята си — препечени филийки със сладко, чиния с яйца и бекон и каничка гъст горещ шоколад. Потиснатото ѝ настроение може и да убиваше апетита ѝ, но гневът ѝ го разпалваше. Днес тя определено беше гневна. Не само на Грей, но и на себе си.

Но си обеща, че няма да мисли за това. Нямаше смисъл. Беше допуснала грешка, която осъзна и без Грей да ѝ натрива носа. Сега можеше единствено да продължи напред.

Виждаше две възможности пред себе си. Можеше или да преследва Грей и да се прояви като още по-голяма глупачка, или да вложи цялата си енергия и усилията си в това да си намери съпруг, който да харесва поне толкова, ако не и повече от него. Дали щеше да бъде достатъчно благородна да не го дразни с успеха си? Съмняваше се.

Едва ли щеше да бъде толкова трудно да намери човек, който да я обича. Не беше ужасна личност, макар открито да си признаваше, че е своенравна и понякога разглезена. Въпреки това бе с добро сърце, достатъчно привлекателна и с голяма зестра. Това все трябваше да е достатъчно, за да привлече някого. Вероятно единствената причина да е толкова привързана към Грей беше неговата изключителна добрина към семейството ѝ, а и той беше и единственият мъж, с когото бе разговаряла на различни теми през последните три години.

Щеше да започне с търсенето си днес.

След като закуси, стана от леглото, наля си още една чаша шоколад, изкъпа се и позвъни на Хедър. Когато приключи с тоалета и прическата си, бе почти обяд и беше време да се види с Ева. Двете щяха да отидат на пазар на Риджънт Стрийт заедно с майките си. Роуз имаше нужда точно от нещо подобно да я разсее, а фактът, че щеше да харчи парите на Грей, щеше само да направи преживяването още по-хубаво. Ако това я правеше по-популярна — така да бъде. Щеше да бъде щастлива да е по-популярна до дъното на душата си. Гордостта ѝ бе

наранена, чувствата ѝ — потъпкани, а сърцето ѝ — разбито. Нямаше значение, че сама си беше виновна за цялата бъркотия, макар и Грей да не беше напълно невинен. Ако тя имаше собствено богатство, щеше да харчи него, но вместо това беше безполезна малка женичка, напълно зависима от своя благодетел, или от съпруга си след време. Затова щеше да се възползва от богатството на Грей и щеше да се опита да не мисли за това, че той се беше възползвал от чувствата ѝ.

Той знаеше! Колко ли се е присмивал на глупавото влюбено момиченце.

Роуз поклати глава. Нямаше повече да мисли за това. Грей не ѝ се беше присмивал. Всъщност той изглеждаше точно толкова наранен, колкото и тя.

Добре, стига толкова самосъжаление!

Роуз прикрепи помпозната си широкопола шапка с фуркети към прическата си, а след това взе дамската си чанта и ръкавиците си. Носеше рокля за разходка в шоколадово кафяво и розово, с декорации от бледозлатиста коприна и високо деколте. Ръкавиците и ботите ѝ бяха в подходящ златист нюанс. Изглеждаше доста елегантно, ако трябваше да бъде честна.

Пристигнаха на Риджънт Стрийт преди актуалните за пазаруване часове между два и четири следобед, защото се опитваха да избегнат навалищата, която се струпваше в магазините и около тях и правеше придвижването почти невъзможно. За много хора тази улица беше точно мястото, на което да отидеш, за да огледаш хората и да бъдеш огледан от тях, точно както и Хайд Парк, така че не беше необичайно млада дама и придружителката ѝ да спрат по средата на улицата, за да могат дамата и ухажващият я джентълмен, когото са срещнали, да разменят няколко думи.

Въпреки ранния час, улицата преливаше от хора, дошли да напазаруват или просто да се разхождат из магазините със задължителната си свита от камериери и камериерки, които да носят покупките им.

Нито Роуз, нито Ева товареха камериерките си с подобни задачи. Роуз си купи чифт ръкавици и нов парфюм от най-известната лондонска парфюмерия, удостоена с не едно отличие през годините заради майсторството на своя собственик. Ароматът беше наистина невероятен и си заслужаваше всяко пени, а ръкавиците щяха да бъдат

съвършеният завършек на тоалета, който възнамеряваше да облече за разходката си с Келън този следобед.

По-късно си купи и две нови ветрила, защото бяха изцяло изработени и очевидно по последната мода от Париж.

След още една обиколка младите дами грижливо прибраха покупките си в багажното на каретата и се отправиха към дома сред засилващия се трафик. Придвижваха се по-бавно и от охлюви, но Роуз не се дразнеше. Тя беше прекалено заета да наднича през малкото прозорче, за да огледа всички дами, излезли на разходка именно с цел да бъдат огледани и оценени по достойнство.

Ева и лейди Ротшилд се разделиха с тях на входа на Рейтън Хаус с уговорката, че ще се видят отново в понеделник на играта на карти у лейди Карлайл. Роуз целуна приятелката си сърдечно и побърза към дома с майка си, за да се преоблече за чая. Семейството на Грей щеше да се присъедини към тях съвсем скоро. Единствено заради тях Роуз нямаше да се престори, че има главоболие, за да дочака Келън на спокойствие в стаята си.

И понеже не беше в характера ѝ да бъде груба, тя забърза нагоре по стълбите към стаята си, преоблече се бързо в жълтата си чаена рокля, оправя прическата си с помощта на Хедър, избра подходящи пантофки и чифт златни обеци и слезе обратно точно навреме, за да се присъедини към гостите на задната тераса.

Едва пристъпила на слънчевата, пропита с аромата на рози тераса, и до нея изникна усмихнат джентълмен.

— Лейди Роуз, позволете да отбележа, че ставате все по-очарователна всеки следващ път, в който ви виждам.

Ако беше някой непознат, тя със сигурност щеше да се смути, но тъй като комплиментът идваше от Арчър, по-младия брат на Грей, Роуз просто се усмихна в отговор и го хвана под ръка.

— А вашето зрение чувствително отслабва, сър.

Арчър се наведе да ѝ целуне ръка.

— Ако съм заслепен, то е единствено от вашата красота.

Роуз се разсмя, зарадвана от приятното му чувство за хумор и палавите пламъчета в яносините му очи. Той беше толкова по-открит и общителен от Грей, толкова по-жизнен и винаги готов да флиртува. И въпреки това приликите между двамата не можеха да се отрекат, макар чертите на Арчър да бяха малко по-остри и фини.

Как ли би се почувствал Грей, ако решише да го замени с брат му? Не, това беше твърде долно, дори само да си го помисли.

— Внимавайте с комплиментите, сър — предупреди го тя закачливо. — Ловувам за съпруг, ако не сте информиран.

Арчър се ококори в престорен ужас.

— Не го казвайте! — След това се наведе доверително близо до нея и прошепна: — Брат ми наистина ли е достатъчно глупав, за да ви позволи да му се изплъзнете?

Стомахът на Роуз се сви от сериозния тон на гласа му. Когато срещна погледа му, откри само искрена загриженост и неподправено безпокойство.

— Опакова багажа ми, докато си говорим.

Той се разсмя сърдечно и гръмко, като с това привлече към тях вниманието на всички присъстващи на терасата, включително и на по-големия си брат.

— Има ли вероятност да присъствате на мюзикъла на Дуетин следващата седмица, лорд Арчър?

— Да, ще присъствам — отвърна той, отново сериозен. — Макар да ме побърква дори само идеята да вляза в това гнездо на усойница. Ще придружавам майка и Бронте. Понеже няма доказателство за онова, което се смята, че тази жена причини на брат ми, майка отказва да я игнорира. Не иска да падне до нейното ниво.

Беше истинско облекчение за Роуз да разбере, че и той ще бъде там.

— А бихте ли придружил майка ми и мен, сър?

Той я удостои с лукава усмивка.

— Скъпа моя лейди Роуз, да не смятате да ме използвате, за да накарате брат ми да ревнува?

— Разбира се, че не! — Беше напълно искрена в изявлението си. — Бих искала да използвам познанията ви за порядъчните ергени и умението ви да ободрявате духа ми. Ако това случайно подразни брат ви — толкова по-добре.

Той отново се разсмя. Този път Грей ги изглежда открито неодобрително. Роуз му се усмихна и помахаше.

Арчър намести ръката ѝ върху своята и галантно я поведе към масата, където останалите се наслаждаваха на прекрасния ден и изобилието от сандвичи, сладки, бисквити и други десерти,

пригответи специално за чая. В центъра на масата имаше и голям димящ чайник.

— И на какво толкова се смеете — попита ги Грей, когато приближиха.

Арчър се усмихна на брат си, без дори за миг да се смути от резкия му тон.

— Лейди Роуз току-що прие поканата ми тя и прекрасната ѝ майка да ни придружат на мюзикъла на Дуейн следващата седмица.

Грей се напрегна. Беше мимолетно стягане на мускулите му, като потръпване на висока трева от вятъра, но Роуз го забеляза, а бе готова да се обзаложи, че и Арчър също.

— Колко мило — отвърна Грей учтиво, но Роуз вътрешно потръпна от студенината на тона му. Той се обърна към майка си. — Майко, би ли ми сипала още чай?

Повече не погледна към Роуз.

В четири и половина Роуз помоли да я извинят и отиде да се преоблече за разходката си с Максвел. Грей наблюдава оттеглянето ѝ със стисната челюст. Когато тя се върна двадесет минути по-късно в тъмозелен велурен костюм за езда с кокетна шапка с пера и идеално пасващи ръкавици, той буквално изскърца със зъби. Разбира се, че тя изглеждаше зашеметяващо. И всичко това заради проклетия Максвел.

Знаеше, че няма право да ревнува. За съжаление, това не му помагаше да отпъди досадното чувство на жестока ревност, което го разяждаше отвътре. Цялото му същество крещеше, че Роуз му принадлежи.

— Не исках да тръгвам, без да се сбогувам — обясни тя мило на майка му и сестра му. Те и двете я обожаваха, разбира се. И вероятно щяха да продължат да я обичат, дори и да знаеха, че го е съблазнила.

Защото всъщност той беше наранената страна в този случай. От него се бе възползвала умела съблазнителка, с която той очевидно не можеше да се мери.

Стегни се, за бога, Рейтън! Звучиш като малко хленчецо момиченце!

Максвел беше точен до минута и Уестфорд бодро обяви пристигането му. При вида на младия мъж Грей почувства как цялото

лице — от белега до връхчетата на насилината му усмивка — започва да го боли. Максвел едва ли бе на повече от двадесет и девет. Той беше висок и набит, но и достатъчно чаровен, за да не изглежда заплашително. Почти като Грей на неговите години, макар че той бе по-скоро вълк, който успяваше да мине за питомно домашно кутре. Не беше сигурен, че същото бе валидно за Максвел.

Нямаше друг избор, освен да се здрависа с младия мъж, да си поговори любезно с него за незначителни неща, а след това безучастно да наблюдава как с Роуз се хващат под ръка и тръгват, ухилени като лунатици.

Седнал започна да масажира челюстта си, за да се отпусне, когато майка му заговори:

— Тя е толкова прелестно момиче, лейди Марсден.

Камила засия.

— Тя е невероятна опора за мен, откакто съпругът ми почина, но децата винаги са това, вярвам ще се съгласите, Ваше благородие.

Майка му се усмихна тъжно. Бяха изминали десет години от смъртта на баща му, но Грей знаеше, че още ѝ липсва. Така щеше да е винаги.

— Съгласна съм, скъпа, така е. — Тя отпи от чая си. — Младият мистър Максвел е наистина подходяща партия.

За миг по лицето на Камила пробяга неприязън от споменаването на Максвел и Грей беше готов да я разцелува.

— Той не се поколеба да я изостави последния път, когато я ухажваше, така че предпочитам да запазя преценката си, докато не докаже, че е променил лошите си навици, в което имам известни съмнения.

— Много мъдро — побърза да я подкрепи Грей, игнорирайки саркастичния поглед на брат си.

— Няколко години могат да променят един мъж до неузнаваемост — забеляза Арчър.

Грей сви рамене безизразно.

— Или напротив. Някои мъже са просто по-възрастни момченца, които никога няма да бъдат способни да поемат отговорност за действията си и техните последици.

— А други обвиняват обществото и предпочитат да се крият като страхливи мишки до края на живота си — усмихна му се Арчър в

отговор.

Ако бяха сами, Грей нямаше да се поколебае да го удари. Но понеже бяха в компанията на дами, той обузда гнева си и си наложи да преглътне болезнената забележка на брат си.

По-неприятен беше единствено фактът, че част от него знаеше колко прав е Арчър. Грей стана и се отдалечи от масата, когато жените заговориха отново. Приблужи се към парапета на терасата и потупа по рамото Бронте, която се бе облегнала и рееше поглед над поляната. Тя му се усмихна лъчезарно в отговор — твърде млада, за да разпознае в него задника, който всъщност беше. За нея той беше грижовният и добронамерен по-голям брат, който обичаше да я закача и глези, когато му се отдадеше възможност.

Грей не очакваше с нетърпение деня, в който мнението ѝ за него щеше да се промени.

Застанал до две от колоните на терасата, Грей плъзна поглед по градината пред себе си. Съвършено поддържана, тя се гордееше с различните екзотични растения и дървета, които криеше в алеите си. Статуи на богове и богини довършваха ансамблите от пейки, беседки, клонки, листа и цветове, които предоставяха прохлада и отмора в горещите дни. Той познаваше всеки сантиметър от градината, но не можеше да извика образ, ако затвореше очи. Единственото, което виждаше, бе образът на Роуз, излегната на одеялото с палавото си четиво и непристойните ѝ въпроси.

За какво ли си говореха двамата с Максвел в този момент?

— Дълга ти извинение. — Арчър се приближи и застана до него, гледайки градината. — Не трябваше да правя онази забележка. Не беше честно от моя страна.

— Казвал си и по-лоши неща — сви рамене Грей.

— Вярно, но винаги са били верни.

Той се засмя.

— Не съм сигурен, че сега си по-далеч от истината.

— Ти си много неща, но определено не си страхливец, братко.

— Това е, защото си по-млад от мен и нямаш обективна представа за силните и слабите ми страни.

— А понеже ти си по-възрастен, имаш ясна представа за достойнствата и слабостите ми, така ли?

— Само за слабостите ти — отвърна Грей с широка усмивка. — Засега нямам никакви доказателства за наличието на твои достойнства.

Брат му се засмя сърдечно.

— Копеле — промърмори по-скоро на шега.

— Без съмнение — съгласи се Грей, а после продължи по-сериозно. — Познавам слабостите ти, Арч. Винаги си имал специално отношение към красивите госпожички, особено към онези в беда.

Арчър се намръщи.

— От училище не съм се опитвал да спася никоя.

— Дори и така да е, длъжен съм да те помоля да стоиш далеч от Роуз.

Брат му застина с повдигнати от учудване вежди и го изглежда изпитателно.

— Това предупреждение за мое или за нейно добро е? Или може би за твоё?

Грей се намръщи.

— За доброто на всички ни. Тя няма нужда ти да я спасяваш и би си омъжила за теб единствено защото...

— ... напомням за теб, знам. — Арчър се ухили от изненадата на Грей. — Може би и аз имам известна обективност на преценката си, братко.

— Може и така да е — съгласи се неохотно Грей и се извърна.

Арчър го потупа по рамото.

— Не се притеснявай. Нямам намерение да се възползвам от лейди Роуз. Дори и да се захласвах по нея, не съм чак такъв идиот да я ухажвам, когато видимо сърцето и интересите ѝ са насочени към друг. А и ме мързи прекалено много да се опитвам да променя мнението ѝ. Но не съм сигурен, че и с Максвел е така.

— Стига да се отнася към нея с уважение — не ме е грижа. — Болката в челюстта на Грей се завърна. — Всъщност му пожелавам целия късмет на света. — Можеше поне да се опита думите му да прозвучат искрено. — Обещах на баща ѝ, че ще се погрижа да се задоми щастливо. Щастието ѝ е единственото, което има значение.

Арчър го изглежда със съжаление.

— Ако това беше вярно, старче, досега сам щеше да си се омъжил за нея. Може би е редно да се запиташ какво е по-важно за теб

от нейното щастие. Сигурен съм, че има нещо и то със сигурност не е твоето собствено щастие.

Останал без думи, Грей остави брат си да се отдалечи. Самият той остана да се взира в градината, докосвайки несъзнателно с пръсти белега на лицето си.

В пет следобед градът бе изгубил голяма част от обедната си горещина, но въпреки това Хайд Парк миришеше на суха земя, трева и оборски тор — аромат, който някак странно приятно се разнасяше по всички алеи от следобедния бриз. Дамите носеха шапки и слънчобрани с дантели, за да предпазват нежната си кожа, и щяха да продължат да се разхождат така до залез.

Роуз не беше изключение от това правило. Докато се излягаше удобно на възглавничките в каретата на Келън, лицето ѝ бе засенчено от копринено чадърче и периферията на модерната ѝ шапка. Сянката и ветрецът я предпазваха от горещината и ѝ позволяваха да се наслаждава на разходката както подобава.

Улицата, която водеше към парка, бе пренаселена от карети, коне и пешеходци, но все пак не толкова, колкото се очакваше да бъде след няколко седмици. Бе едва началото на Сезона и не всички се бяха завърнали в града. Скоро обаче щеше да бъде почти невъзможно да се бърза по улицата, макар че това никога и не се налагаше, защото идеята на разходките в Хайд Парк и придвижването до него беше да бъдеш забелязан. Бързането беше несъвместимо с подобно изискване.

А Роуз беше повече от щастлива да бъде забелязана навън в този ден. Нека всички се дивят и маят на факта, че отново се разхожда с Максвел. Нека да обсъждат евентуалните причини и да се питат дали той ще възобнови ухажването си след толкова години. Роуз не се интересуваше от това. Грей ѝ беше поръчал да излезе и да си намери съпруг.

Нека никой не можеше да каже, че тя не следва заповеди. Вероятно дори Грей щеше да прочете за днешната ѝ разходка в светските страници, ако изобщи ги четеше.

До нея Келън седеше с изправен гръб, строен и напет в тъмнокафявия си костюм за разходки. Нито пращинка не полепваше по сакото и панталоните му, нито по шапката и правите му рамене.

Тъмните му очи гледаха ведро, а когато ѝ се усмихнеше със съвършените си зъби, Роуз си даваше болезнена сметка, че нейните далеч не са толкова идеални.

— Да разбирам ли от изражението ти, че си прекарваш добре? — попита я той, докато умело направляваше каретата по алеите на парка.

Роуз се усмихна лъчезарно в отговор.

— Да, благодаря ти, че ме покани.

Доброто му настроение като че ли помръкна и той отклони поглед към пътя пред тях. Разминаха се с джентълмен на разкошен бял жребец и дама на кротка сива кобилка.

Когато Келън заговори отново, гласът му бе приглушен, за да бъдат думите му достъпни само за нейните уши.

— Роуз, има нещо, което отдавна искам да обсъдя с теб.

Сърцето ѝ се сви от неприятно предчувствие. Със сигурност нямаше намерението да ѝ предложи толкова скоро, нали? И не пред толкова хора! Що за глупачка бе дори да си го помисли!

И дори по-голяма да се изплаши, както бе направила.

— Разбира се, мистър Максуел. Можеш да ми кажеш каквото си пожелаеш.

— Винаги си била толкова сговорчива — забеляза той спокойно.

— Не разбирам защо още не си ми казала да се разкарам от живота ти.

Тя не се сдържа и се засмя.

— Освен очевидния факт, че никога не бих използвала подобен език към когото и да било?

— Дори и така да е — погледна я той с искрящи очи, — аз съм поласкан, че ме приемаш. Преди години се държах непростимо с теб, а сега ти се държиш все едно нищо не се е случило.

Роуз завъртя дръжката на чадъра в ръката си.

— Не можем да променим миналото, мистър Максуел. Действително щях да бъда много по-щастлива жена, ако можех. Но сега всичко, което можем да направим, е да продължим напред.

Веждите му се сключиха въпросително.

— Означава ли това, че ми прощаваш?

Тя отново се засмя.

— Да, прощavam ти. Разбирам защо трябваше да се откажеш от ухажването ми след нещастieto на баща ми и не те виня за това.

— Ти си прекалено добра. — Келън поклати глава.

— Не — настоя тя рязко. — Не съм. — Господи, ако само знаеше колко лоша може да бъде тя! Разбира се, ако се бракосъчетаеха, щеше да открие това в първата им брачна нощ, нали? Или тя можеше да успее да го заблуди в невинността си? Нямаше да е правилно, но така щеше да пощади чувствата му и да опази тайната си. — Но мога да бъда много практична, когато ситуацията го изисква.

— Заради това ли си с мен тук сега? — попита той развеселен. — По практични причини?

Роуз се усмихна кокетно в отговор.

— Може би. А може и да искам да дам на клюкарите храна за размисъл.

Келън се разсмя сърдечно.

— Липсваше ми чувството ти за хумор, Роуз. Винаги си знаела как да ме разсмееш.

— Така е — тя отново завъртя чадърчето си. — Ти също. Радвам се, че отново сме приятели.

— Приятели — повтори той. — Това ли сме?

Отдавна не беше флиртувала с мъж, без да има сигурността и очароването на копринена маска, но вярваше, че не е забравила как се прави.

— Засега.

Двамата се усмихваха един на друг, докато каретата се плъзгаше бавно по засенчената от дърветата алея и Роуз почувства прилив на надежда в сърцето си. Явно емоциите ѝ не бяха изцяло подвластни на Грей и това я караше да се чувства безмерно щастлива. Беше невероятно, че е способна да се радва на компанията на друг мъж, макар и да не му вярваше. Но тя не вярваше и на Грей, вече не, и си беше обещала, че никога повече няма да се довери на мъж сляпо, без той да се е доказал достоен за доверието ѝ.

Доверието, както и сърцето ѝ, се отдаваше лесно и лесно се губеше, а тя беше изморена от разочарованието, което следваше. Не че животът ѝ бе особено тежък, напротив, но досега всеки мъж, на когото се бе доверявала по един или друг начин, бе успявал да я разочарова — умишлено или не.

— Здравейте, лейди Роуз, мистър Максвел. — Към тях се приближаваше лейди Дуетн, възседнала разкошен арабски жребец,

чиято грива и осанка чудесно подчертаваха собствените ѝ качества. — Прекрасен ден за разходка, нали?

— Здравейте, лейди Дуейн — отвърна Роуз любезно. — Наистина е така.

Заговориха се, както повеляваше етикетът, защото нямаше да е учтиво да се избягват на публично място. Слава богу, по-възрастната жена насочваше разговора предимно към Келън, което не убягна от вниманието на Роуз. Дали просто споделяха еднакъв вкус за мъже, или лейди Дуейн приемаше противоположния пол за огромна кутия шоколадови бонбони, от която трябва да опита колкото е възможно повече?

Въпреки съвършената си учтивост, Келън не беше неподвластен на очарованието и вниманието на другата жена. Разбира се, кой мъж би устоял? Макар и не ослепителна красавица, лейди Дуейн беше нещо много по-опасно — тя беше интересна.

— Очаквам, че скоро отново ще се видим, лейди Роуз. — Дългите ѝ клепки потрепнаха многозначително. — Мистър Максвел, надявам се, че скоро ще имам удоволствието да видя и вас.

Роуз наблюдава развеселено как неколцина мъже проследиха лейди Дуейн с поглед, когато тя се отдалечи от каретата им с уверената осанка на мъж, отраснал на коня. Тя просто беше типът жена, който привличаше мъжкото внимание.

— Доста е завладяваща, нали? — забеляза Келън с усмивка.

Роуз нямаше как да не се съгласи.

— Вярвам, че флиртуваше с теб.

— Тя флиртува с всеки мъж, когото срещне — сви рамене Келън. — Такъв е характерът ѝ.

Характерът ѝ далеч не беше толкова безобиден, колкото се опитваше да се представи, убедена беше Роуз.

— Внимавайте с нея, мистър Максвел. Няма да ми е приятно да ви видя наранен...

— Лейди Роуз, отдавна вече сме достатъчно близки, за да може спокойно да ме наричате с рожденото ми име.

— Вероятно е така — отвърна тя със закачлива усмивка. — Но вие трябва да си спечелите благоволението ми, за да го използвам отново.

Келън се засмя.

— Добре казано. Но моля, обясни ми каква точно опасност би могла да представлява лейди Дуетн за светски джентълмен като мен?

Макар и в добро настроение, Роуз не можеше да представи мнението си хумористично. Вместо това отклони поглед.

— Не знам, честно казано. Наречете го женска интуиция.

Почувства погледа му върху себе си.

— Нещо повече от това е. — Замълча за момент. — Господи! Да не искате да кажете, че тя... Рейтън?

Тя ли беше прекалено недискретна, или той просто беше досетлив? Каквато и да беше причината, страните на Роуз пламнаха от чувството за вина, че е предала Грей.

— Не знам. Той никога не я е обвинявал в мое присъствие, макар да знам, че я е подозирал.

Келън промърмори нещо не съвсем любезно, което Роуз не успя да чуе. Беше достатъчно тактична, за да не го помоли да повтори.

— Подочух слухове — призна той. — Няколко месеца имаше различни спекулации, докато скандалът не утихна.

Роуз не отклони поглед от пътя пред тях. Едновременно искаше и не искаше да разбере какво бе чул Келън по темата.

— Предполагам, че е така.

— По онова време Рейтън се славеше с доста скандална репутация. Всеки знаеше, че съпругите, годениците, дори дъщерите му не са в безопасност около него.

Тя затвори очи. Определено не искаше да слуша това.

— Да разбирам ли, че вярваш, че съдбата му е заслужена?

— Не, разбира се. — Той звучеше искрено засегнат. — Но и той не е проявявал интерес към никоя от жените в обкръжението му.

— Не и доколкото ти е известно — отбеляза тя, без да се сдържи. Келън се засмя.

— Права си. Но съм благодарен, а вярвам и ти също, че баща ти и Рейтън бяха толкова близки приятели. Херцогът много уважава майка ти и теб. Не би ми било приятно да знам, че ти или лейди Марсден сте под закрилата на този мъж, ако той ви третираше, както се отнасяше към другите жени.

— Да — съгласи се Роуз, загледана безизразно в едно от дърветата в далечината. — И на мен не би ми било приятно.

ДЕВЕТА ГЛАВА

В понеделник вечер Грей се беше затворил в кабинета си с чаша бренди, вдигнал крака върху отоманка, полуизлегнат в любимия си стол пред малък огън в камината. В ръцете си държеше последния брой на „Сладострастие“, който бе помолил Арчър да му достави. Учудващо ли е, че публикацията беше продукт на реномирана издателска къща от Лондон.

Наред със статиите и есетата, до една предназначени за дами „с класа и опит“, се мъдреха еротични разказчета, поеми и съвети за мъжете. Самите съвети пък варираха от това как една жена да флиртува умело, до това как да предпази полите си от гънки, ако прави любов на публично място. Цяла самостоятелна страница пък беше посветена на това как по най-задоволителен начин да се прави орална любов с любимия мъж.

При все това текстът, който наистина грабна вниманието му, бе озаглавен „Излъскай перлата си до блясък и му покажи как да ти достави истинско удоволствие с ръце и устни.“

Публикацията подробно описваше как един мъж може да достави ненадминато орално удоволствие на жената, с която е. Първоначално Грей бе готов да я отхвърли като пълна глупост, но когато се зачете, с изненада осъзна, че поне веднъж или два пъти жена бе отправяла подобни намеци и желания към него, особено в по-младите му години, когато компенсираше липсата на опит и финес с много ентусиазъм.

И все пак, ако можеше да се вярва на жената или жените, създали този текст, явно все още имаше едно-две неща, които и той можеше да научи за женското удоволствие. И понеже неговото собствено удоволствие в леглото зависеше пряко от това на партньорката му — беше научил това с годините и опита си — определено щеше да е в негов интерес да продължи да чете.

По дяволите, може би беше най-добре да се абонира!

Беше изцяло потънал в един разказ за по-възрастна жена и млад неопитен младеж, отдали се на взаимната си страст в градинска

беседка, когато го прекъсна леко почукване на вратата.

Той се стресна, осъзнавайки, че също като неопитния младеж е приятно възбуден и няма как да се прикрие. Авторките на списанието определено знаеха как да разпалят въображението. Оказваше се, че женската перспектива за секса е доста чувствена и възбуждаща едновременно.

Прикри списанието под възглавниците на стола срещу себе си и оправи гънките на панталона и самото си, за да прикрие възбудата си.

— Влез.

Вратата се отвори с леко проскърцване и той стана, защото видя, че Роуз влиза в стаята. Тя беше облечена във вечерна рокля в тъмновиолетово, която повдигаше гърдите ѝ, стесняваше талията ѝ и подчертаваше чувствената извивка на бедрата ѝ. Изглеждаше апетитна — сочна и зряла, готова да утоли глада и жаждата му.

Искаше му се да изпробва някои от съветите на „Сладострастие“ върху нея. Но това едва ли бяха благопристойни мисли спрямо младата жена под негова закрила. А в момента се опитваше с всички сили да бъде благопристоен. Роуз обаче не му помагаше и всячески провокираше ненаситния сладострастник, който бе той на младини. В желанието, което изпитваше към нея, нямаше нищо благопристойно и именно заради това той трябваше да бъде дори по-внимателен.

— У Карлайл ли отиваш? — попита я той. Тази вечер тя и майка ѝ щяха да придружат семейството му за игра на карти.

Тя кимна. Как, за бога, камериерката ѝ бе успяла да обуздае косата ѝ в толкова изискана и сложна прическа? Вероятно бе използвала цяла кутия фуркети.

— Да. Мама и аз очакваме лорд Арчър и екипажа му в розовата гостна. — Тя потръпна едва забележимо при споменаването на стаята, в която маскарадът им бе приключил така зловещо. — Имаш ли минутка?

— За теб? Разбира се. — И наистина го мислеше. Каквито и да бяха желанията на тялото му към нея, Роуз беше преди всичко много важна част от живота му. Той винаги щеше да е нейно разположение, дори когато тя се омъжеше за някой кретен, който никога не би бил способен истински да оцени, обикне и заслужи нейния своеволен и ненаситен характер.

Не че той я заслужаваше повече, но нямаше как да не се ласкае от това колко много рискува тя само за да бъде с него. Вярно, беше го манипулирала, но едва ли би успяла да го направи, ако най-напред не бе открила слабостта му.

И колкото и обезпокоително да беше, че тя знаеше — или поне имаше някаква бледа идея — колко силни и безумни бяха чувствата му към нея, беше също толкова освобождаващо. Повече нямаше нужда да се преструва. Просто трябваше да ѝ устои. А той щеше да устои. Мотивацията му стоеше пред него облечена празнично и готова да излезе и да се наслаждава на една вечер в обществото, което той презираще.

Отказваше да я обвинява за ентусиазма ѝ. Тя беше млада и нямаше неговия горчив опит. Молеше се и никога да не го получи.

Тя се приближи към него и полите ѝ прошумоляха напевно върху килима. Всяка стъпка я приближаваше към него — аромата ѝ, топлината ѝ, очарованието ѝ.

— Искан да ти се извиня.

Погледът му се отдръпна като опарен от гърдите ѝ. Още ясно помнеше какво е усещането да ги чувства в дланите си.

— За какво?

— За това, че те подведох по този начин. Прецених грешно природата на нашите взаимоотношения и се държах като малко разглежено момиченце. Това беше ужасна грешка и се надявам, че ще имаш милостта да ми простиш.

Ужасна грешка? Грешка със сигурност, но чак пък ужасна?

— Няма за какво да ти прощавам — отвърна той с бегла усмивка.
— И двамата сме еднакво виновни.

— Да — съгласи се тя с усмивка в отговор. — Прав си. Можем ли отново да бъдем приятели?

— Ние не сме преставали да бъдем. — Поне това беше вярно. Може и да се бе държал като глупак и да се беше възползвал от нея, но нито за миг не спря да се грижи за нея. Никога нямаше да спре.

Роуз буквално въздъхна от облекчение. Грей се опитваше да задържи погледа си върху лицето ѝ.

— Господи, толкова се радвам, че мислиш така. Защото наистина искам твоето одобрение, когато открия мъжа, за когото ще искам да се омъжа.

Грей се усмихна накриво, опитвайки да спази добрия тон.

— Изборът е изцяло твой, Роуз.

Тя махна с ръка.

— О, знам, но мнението ти означаваше толкова много за татко, а щом той вече не е сред нас, за да ме напътства, за мен ще бъде чест, ако ти би приел и тази отговорност наред с другите, които доброволно пое спрямо нас.

Да ѝ помогне да си избере съпруг? Това да не беше някаква жестока шега? И какво щеше да последва — щеше да поиска и неговата благословия ли?

Роуз взе ръцете му в своите.

— Знам, че това не е особено зряло изказване, но след татко, ти си вторият най-важен мъж в живота ми. Чудя се... — Тя прехапа долната си устна. — Дали би заел мястото на татко и би ме завел до бъдещия ми съпруг пред олтара, когато настъпи този момент?

Беше готов да я метне на рамо, да я отнесе в Гретна Грийн и да се омъжи за нея на мига, за да спре това мъчение.

— За мен ще бъде чест.

Не можа да ѝ обещае нищо, защото знаеше, че за когото и да се омъжеше тя, не би му позволил да спази обещанието си. Никой мъж с разсъдък си не би искал Грей да присъства на сватбата му, още по-малко да се навърта около булката.

По прелестното ѝ лице се изписа облекчение, или беше несигурност.

— Чудесно. Страхувах се, че не би го направил, предвид страха ти да излизаш в обществото.

Грей се намръщи. Страх? Отново го смятаха за страхливец, така ли?

— Какво те накара да мислиш така?

Тя изглеждаше искрено объркана.

— Ами онзи ден Келън ми каза колко ужасно скандална е била репутацията ти още преди скандала. Допускам, че се срамуваш от това и затова сега избягваш да излизаш сред обществото.

— Допускаш погрешно. — Никога досега не се бе обръщал към нея с толкова студенина, колкото сега. — Не знаех, че мнението ти за мен е паднало толкова ниско. Като човек, който преди време също бе

засегнат от клюките около мен, очаквах, че няма да вярваш на всичко, което чуваш, независимо колко харесваш източника на информацията.

Явно я засегна с думите си. Очите ѝ на кошута се разшириха от болка.

— Мнението ми за теб е толкова високо, колкото е било винаги! Просто се опитвам да кажа, че разбирам защо предпочиташ да се криеш...

— Мислиш, че се крия? — На челото му пулсираше изпъкнала вена.

Искрено объркване посрещна гневния му поглед.

— Не се ли криеш?

— Избягвам обществото, защото го презирам — отвърна той кратко. — Очаквах, че си разбрала това за мен след всички тези години.

Тя се усмихна мило.

— Смятам, че поведението ми в последно време е достатъчно доказателство, че изобщо не те познавам. Така и не постигнах целта си да те съблазня, нали?

Милостиви боже! Това момиче определено знаеше как да обърне света му нагоре с краката.

— Няма причина да се срамуваш, че си засрамен, Грей. Знам, че съжаляваш за миналото и разбирам колко трудно ти е да се върнеш в обществото с това съжаление.

— Роуз, не съм засрамен и не се крия. Отхвърлям обществото, защото го презирам. Мразя престорената учтивост, фалшивите правила и лицемерието му. Разбираш ли какво ти казвам? Заради обществото имам това — посочи той белега на лицето си.

За миг той си помисли, че тя ще се засмее, и честно казано не знаеше как би реагирал, ако тя го направеше.

— Грей, обществото не е причината за белега ти. Причината е жена, към която си се отнесъл с по-малко уважение, отколкото проявяваш към мръсните си чорапи. Не можеш да обвиняваш всички за действията на един.

Дланите му се свиха в юмруци покрай тялото му.

— Не обвинявам цялото общество за действията ѝ, разбира се.

— И как би могъл? Ти дори не знаеш кой е в дъното на това, нали?

— Не. — Но подозираше. Беше почти напълно сигурен, че е била Маги — лейди Дуюейн. Нейното сърце бе разбил най-жестоко.

— Разбира се, че не знаеш. — Неочаквано очите ѝ потъмняха и погледът ѝ стана непроницаем. — Предполагам, че е една от много жени, с които си си играл и си захвърлил като непотребни.

Сърцето на Грей се сви като ударено от неодобрението и съжалението в гласа ѝ. Той знаеше, че този ден ще настъпи скоро, но все пак се надяваше, че тя няма да прозре и да го съди за истинската му проклета същност. Или поне се молеше да не се случи толкова скоро.

— Да — прошепна той. — Наистина са много.

— Затова не се учудвам, че предпочиташ да избягваш обществото. И аз бих постъпила така на твоє място, ако не знаех кои са враговете ми. Определено е за предпочитане пред това да се извиниш на всяко свое завоевание и да се надяваш, че ще откриеш онова, което търсиш. — Думите ѝ не бяха злонамерени, нито подигравателни, но в дрезгавия ѝ глас определено имаше още нещо.

— За това ли дойде, Роуз? — попита той. — Да добавиш името си към списъка на жените, които съм обезчестил?

Тя се засмя, а смехът ѝ го изненада и свари още по-неподготвен от самото ѝ присъствие.

— Разбира се, че не. Знаех много добре в какво се забърквам, когато осъществих безумния си план. Съвестта ти не трябва да се тормози с мен, Грей. — Когато тя пристъпи и застана точно пред него, на сантиметри от тялото му, той не можеше да направи нищо друго, освен да затаи дъх, ако не искаше да се прояви като страхливец.

Погали лицето му с ръка и нежната материя на ръкавицата ѝ погъделичка бузата му.

— Искане ми се да спреш да живееш в самосъжаление и да се върнеш обратно към света — каза му тя с искрено съжаление. — Имаш толкова много да предложиш. И съм сигурна, че обществото ще се съгласи с мен, ако му дадеш шанс.

Преди той да успее да измисли отговор, на вратата се почука отново. Роуз отпусна ръката си в мига, в който майка ѝ надзърна в стаята.

— Ето къде си била. Добра вечер, Грей. Роуз, лорд Арчър пристигна.

Роуз се усмихна.

— Идвам веднага, майко.

Когато вратата се затвори, тя се обърна към Грей.

— Нека сложим край на този безплоден разговор и да оставим миналото на мира. Приятели?

Грей погледна надолу към ръката, която тя бе протегнала към него по типично мъжки маниер. Не искаше да я поеме. Искаше да ѝ каже в лицето какво да направи с поканата си за приятелство и зле прикритите си обиди. Искаше да я притисне към гърдите си и да я целува, докато коленете ѝ се подкосят и надменното ѝ държане отстъпи място на чувствена страст. Ето това искаше в този миг.

Тя знаеше отлично как да го манипулира.

Вместо това прие подадената му ръка.

— Приятели — отговори пресипнало.

Усмивката ѝ бе толкова щастлива, че стаята засия по-ярко.

— Отлично! Толкова се радвам. А сега наистина трябва да тръгвам. Не искам семейството ти да ме чака.

Неговото семейство. Тя излизаше с неговото семейство. С майка му и сестра му, които без съмнение я смятаха за свършена.

Идеална за Арчър, който майка му искаше да види задомен до края на този сезон, защото отдавна бе изгубила надежда за Грей. Или може би я бяха избрали за Тристан, макар че той все още живееше с приключенията на млад и необвързан мъж.

— Забавлявай се — пожела ѝ той с престорен ентузиазъм.

Тя му се усмихна през рамо и отвори вратата.

— Със сигурност. Брат ти ще се погрижи за това.

Не беше лошо като за прощален изстрел. Думите ѝ не бяха смъртоносни, но попаднаха в целта си и му причиниха болка.

Грей се завърна на стола си, извади списанието изпод възглавниците и отново го разлисти. За момент се загледа в страницата с намерението да дочете статията.

Но вместо това запрати страниците в огъня и с удоволствие наблюдава как пламъците ги погълнаха и направиха на пепел. Огънят се разгоря по-силно.

Жени, помисли си той, докато наблюдаваше как скандалните текстове изчезват в пламъците.

Щеше да е много по-щастлив в нещастията си и без тях.

Играеше доста опасна игра. Крайният резултат лесно можеше да стане още по-болезнен. И все пак Роуз не можеше да се спре, макар да бе изоставила всяка надежда, че Грей може да се влюби в нея.

Тя беше наранена, унижена и все пак твърдо решена да го върне към живот. Гордостта ѝ бе наранена, но не и унищожена и тя с готовност я беше загърбила, за да впрегне всичките си усилия да вразуми Грей и да го убеди, че това неговото не е живот, а вегетиране.

Ако това означаваше да го обижда, за да го накара да прозре истината — така да бъде, но трябваше да внимава, за да не я намрази заради думите ѝ. Точно в момента, с разбунените чувства помежду им, това можеше да се случи изумително лесно.

Също толкова лесно тя самата можеше да намрази него.

Трябваше просто да се признае за победена и да продължи напред, но не можеше. Грей се грижеше за нея и тя го оби... се грижеше за него. В този свят това беше нещо чудесно и рядко срещано. Не трябваше ли да дадат възможност на чувствата си? Вместо това Грей се отчуждаваше от нея. Вероятно можеше да ѝ изброи над сто причини двамата да не могат да бъдат заедно, но нито една от тях нямаше да бъде истинската.

Той просто се страхуваше. Не от нея, а от това какво би означавал за него животът с нея.

— Много си мълчалива — забеляза Арчър, докато заедно се приближаваха към масата с напитките. Току-що бяха приключили игра на вист и когато Роуз отказа да участва в следващото раздаване, братът на Грей последва примера ѝ.

— Извинявай — отвърна тя. — Не искам да съм груба.

— Брат ми не заслужава да му отделяш толкова място и време в прекрасната си главица.

Макар да се засегна леко от неуважението му към Грей и проницателността му, тя не беше изненадана от забележката.

— Вие сте безочлив, сър.

Той се ухили — усмивката му бе толкова по-подкупваща от тази на Грей.

— Едно от особено очарователните ми качества. Не исках да те засегна, мила госпожице. Просто мислите за него няма да ти помогнат.

Този мъж се е зарекъл да се самонаказва до края на живота си.

Роуз прие чинията, която той ѝ подаде.

— Благодаря. И защо той би искал да се самонаказва?

— Защото е зад... идиот. Сандвич? — Той ѝ поднесе сандвич с краставичка, използвайки щипките за сервиране.

— Да, моля. Не съм сигурна, че искам да обсъждам брат ви с вас, лорд Арчър.

— Дори и да мога да ти помогна с него?

Сърцето на Роуз замръзна — не, просто спря. Цялото ѝ тяло се скова. За малко да изпусне чинията, ако Арчър не я беше грабнал от ръцете ѝ.

— И какво ви кара да мислите, че искам да го спечеля?

Той я изгледа невярващо.

— Но моля ви, лейди Роуз. Известен съм с отличните си познания за противоположния пол, за да ви позволя да ме заблудите така лесно с престорената си невинност.

О, всемогъщи боже! Да не би Грей да му беше казал?

— Забелязал съм как го гледате и, без да се обиждате, съм се наслушал за вас през последните четири години.

Роуз го изгледа с почуда, докато той продължаваше да трупa храна в чинията ѝ.

— Разбирам. Не знаех, че гледам брат ви по по-различен начин, отколкото гледам когото и да било друг.

— Мхм. — Арчър лапна една сладка, сдъвка я и преглътна. — Но е точно така. Твърде отчетливо се опитвате да го третирате като всички останали. Очевидно е, че ви е грижа за него и не просто като за човек, който е спасил живота ви.

— Спасил е живота ми? Колко мелодраматично.

Той я изгледа сериозно и ѝ подаде пълната чиния.

— Къде предполагате, че щяхте да бъдете, ако Грей не ви беше взел под закрилата си? Със сигурност не тук, с отбрана храна и в приятна компания.

Роуз разбра думите му. И се почувства отвратително заради начина, по който се държа с Грей по-рано същата вечер.

— Засрамвате ме, сър. — И по-лошо — разплакваше я. Загледана в чинията в ръцете си — господи, колко апетитни неща бе подбрал за нея — тя примигваше яростно, за да ги отпъди.

Той я поведе към удобна отоманка под един прозорец, откъдето можеха да наблюдават цялата зала, но се радваха на относително уединение.

— Извинете ме, госпожице. Не исках да ви засегна с необмисленото си изказване.

— Съмнявам се, че е било необмислено. — Тя успя да се усмихне. — Не смятам, че бихте предприели каквото и да било действие, без да го премислите.

Арчър се засмя и болезнено много заприлича на Грей.

— Де да беше истина. Така или иначе — извинението ми е искрено.

— И го оценявам. Но сте прав. Със сигурност нямаше да съм тук, ако не беше щедростта на брат ви. — Тя си избра сладкиш и отхапа, пренебрегвайки сандвича. В такива моменти всяка жена имаше нуждата от нещо сладко. Очевидно лорд Арчър знаеше това, защото сладкишите заемаха по-голямата част от чинията ѝ. Вероятно наистина отлично познаваше жените, както твърдеше.

— А негово благородие нямаше да е на този свят, ако не бяхте баща ви и вие. — Изрече това внимателно, но въпреки това Роуз отново почувства как очите ѝ се пълнят със сълзи. Преглътна, като се надяваше, че захарта ще я успокои.

Всячески се опитваше да забрави онази нощ или поне да не мисли за нея прекалено често. Как баща ѝ бе довел Грей в техния дом, защото бе по-близо до мястото на събитията. Тя ги посрещна на вратата, разбудена от глъчката отвън. Майка ѝ не ги бе чула и се събуди едва по-късно, затова Роуз трябваше да спре кръвта и да почисти Грей, докато баща ѝ доведе хирург. Нямаше доверие на слугите си да се справят, но се довери на нея да се погрижи за Грей. И тя се погрижи. Не спря да притиска раната, докато кръвта не престана да блика, а след това седя до него и държа ръката му, докато хирургът шиеше. В следващите два дни, докато Грей се прибере у дома, тя изцяло пое грижата за него, макар баща ѝ да ѝ повтаряше, че не е уместно.

Тайно Роуз се надяваше, че баща ѝ по-скоро се гордее с нея, защото е успяла да запази самообладание и да реагира хладнокръвно и ефективно. Той не знаеше, че тя всяка нощ заспива с плач от страх и безпомощност. Нито колко горещо се молеше на господ да спаси Грей.

— Та ние просто извикахме хирург — възрази тя вяло. — Брат ви сам се пребори за живота си.

Усмивката на Арчър бе спокойна и леко горчива.

— Брат ми сам се забърка в тази каша.

Челюстта ѝ се стегна.

— Никой не заслужава такава жестокост, със сигурност не и от страхливец, който наема хора да му вършат мръсната работа.

Арчър посочи към нещо през стаята.

— Адът не познава бяс като наранената жена или себеподобните ѝ.

Роуз проследи посоката, в която сочеше Арчър, и забеляза лейди Дуейн.

— Сигурен ли сте? — попита тя и погледна обратно към него, преди дамата да е почувствала любопитните им погледи върху себе си.

— Доколкото ми е възможно — последва отривистият му отговор. — С това ще трябва да се състезавате, мила госпожице. Отровата, която действията ѝ инжектираха в живота му, е много по-опасна и всеобхватна, отколкото самата рана. А вината, която той пое върху себе си, е много по-тежка, отколкото крехките ви рамене могат да си представят.

Тя разсеяно местеше един сладкиш из чинията си, но вече нямаше апетит.

— Значи е безнадеждно. Това ли ми казвате?

Арчър се усмихна.

— Нищо не е безнадеждно, но ако е толкова важен за вас, че сте готова да се борите, ще направя всичко, което мога, за да ви помогна.

— И защо бихте го направили? — Тя гризна малко от глазурата на сладкиша, а сърцето ѝ биеше оглушително. — Дори не ме познавате.

Но ако все пак той можеше да ѝ помогне да убеди Грей да се завърне към нормалния живот?

Арчър също си взе сладкиш с бяла глазура.

— Защото вие сте единствената жена, с изключение на майка ми и сестра ми, която наистина познава брат ми и по някаква причина все още го харесва. За мен това е достатъчно. А сега хапнете малко от вкусотиите, които бях така добър да подбера за вас. Не бих желал да кажете на Грей, че не съм била добра компания.

Роуз се усмихна.

— Да не ми предлагате да ви използвам, за да накарам брат ви да ревнува?

Арчър се засмя.

— Мило момиче, ще трябва много по-добър мъж от мен, за да подтикне Грей към действие. — Изражението му стана тайнствено. — Но и аз съм достатъчно добро начало, както и всеки друг.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Грей често имаше кошмари за нощта, която преобърна живота му завинаги и го превърна от мъж с репутация в развалина. Кошмарът беше по-скоро спомен, в който въображението му попълваше празнотите. Двамата с Чарлс бяха в един от клубовете, които посещаваха редовно. Чарлс се чувстваше виновен, задето се е оставил да изпадне в толкова ужасно финансово положение. Грей беше сигурен, че приятелят му може да обърне късмета си с няколко добри вложения.

Извън клуба двамата се разделиха и всеки се отправи към каретата си. Грей си спомняше, че си тананикаше нещо пиянски. Така и не стигна до каретата си. Нападнаха го четирима или петима мъже, които го повалиха на земята с удари. Той се би с тях, но не беше достатъчно силен, за да ги надвие наведнъж. Беше бавен заради алкохола, а и те бяха твърде много.

Проснаха го по гръб на улицата. В рамената му се забиваха камъчета, които заплашваха да разранят също гърба и главата му. Нещо му тежеше на гърдите — мъж? Колко пъти го беше ударил? Шест?

После забеляза нож да проблясва през премрежения му поглед. Дочу някой да говори нещо за съсипване на „хубавкото му лице“. Другите го задържаха на земята, когато започна да се съпротивлява. След това почувства назъбеното острие да разкъсва кожата на лицето му. Изкрещя от гняв и болка.

Тогава се появи Данвърс, размахал бясно бастуна си за разходка, крещящ за подкрепление и помощ.

Кочияшът на Грей дотича веднага. Нападението над него се беше случило толкова бързо и безшумно, че никой не бе осъзнал какво става.

Кошмарът продължаваше с неясните му спомени от пътя до дома на Чарлс. Роуз притискаща кърпа към лицето му. Хирургът шиеше — после той припадна. Но Роуз бе останала до него. Той знаеше това. Тя

беше там, когато отново дойде на себе си. Държа ръката му, докато докторът се опитваше да поправи щетите.

Виждаше я толкова ясно — като ангел, надвесен над него, за да го предпази. Тя беше толкова добра в грижите си — изненадващо дори, предвид факта, че бе разглезено момиче. Той се опита да ѝ се усмихне, но лицето му го болеше. Тя докосна бузата му и посегна към нещо до него.

Грей погледна настрани и видя ножа в ръката ѝ. Беше същият, с когото го бяха обезобразили. Кръвта му още личеше по острието. Заля го паника, когато срещна погледа ѝ, изпълнен с омраза.

— Ти нямаш чест — каза тя с дрезгав нисък глас, както в двете им нощи в „Сейнт Роу“. — Ти нямаш сърце.

Грей не можеше да помръдне. Можеше само да лежи и да гледа как тя доближи ножа не до лицето, а до гърдите му, точно над сърцето му. След това се усмихна — студено и смъртоносно — въобще не приличаше на неговата Роуз.

После го прониза.

Грей се събуди с писък, който раздра гърлото му.

Чаршафите бяха усукани около краката му, а той седеше в леглото си, опитваше се да си поеме въздух и да се успокои. Все още седеше и се опитваше да се успокои, когато ужасът от съня му влетя в стаята му само по нощница, окъпана от лунната светлина през прозореца.

Беше я виждал и с по-малко дрехи, но никога досега не я бе виждал толкова привлекателна с разпиляната по гърба ѝ тъмна грива и разширените от притеснение бездънни зеници.

Притеснение за него.

— Господи, Грей! — Тя се отпусна на леглото до него с лице към него, за да го вижда. Хвана го за ръката. — Какво, за бога, става?

— Кошмар — отвърна пресипнало. — Нищо повече.

— Кошмар? — Очевидно не му вярваше. — Звучеше така, сякаш някой с голи ръце изтръгва сърцето от гърдите ти.

Той се намръщи. Тя го беше чула? Не му се стори да е извикал чак толкова силно. Вероятно, ако нейната стая беше до неговата, тя щеше да го чуе, но стаята ѝ беше в другото крило на къщата, както бе редно. А той можеше в безопасност да фантазира за нея, но не и да я докосва.

— Просто сън — настоя той. Заслуша се за приближаващи слуги, но не чу нищо. — Как ме чу?

Роуз поклати глава и косата ѝ се разпиля около лицето ѝ.

— Не знам. Не можех да заспя и слязох в библиотеката, за да си взема книга. Чух те, докато се качвах по стълбите.

И дойде тичешком, притеснена. Грей се опита да игнорира пеперудите в стомаха си. Погледна двете ѝ ръце и вратата на стаята си.

— Къде е книгата ти?

Тя го изгледа, сякаш не разбра въпроса му. След миг осъзна, какво я беше попитал.

— В коридора — отвърна. — Изпуснах я, когато те чух да викаш.

— Изплашена, че страдам прекалено много или недостатъчно? — опита се да се пошегува. Все още не можеше да се отърси от картината как тя се надвесва над него с ножа в ръка. Омразата в очите ѝ.

Роуз пусна ръката му, изправи гръб и се отдръпна още малко от него. Нямаше никакво значение колко разстояние се опитва да остави помежду им, защото емоционалната бездна, която ги разделяше, беше непреодолима.

— Никога не бих пожелала да изпитваш болка. — Думите ѝ бяха сковани като раменете ѝ. — Жестоко е да допускаш обратното.

— Знам. — Но не се извини. Не можеше. По-добре тя да го мисли за жесток и безчувствен. Това беше единственото нещо, което го възпираше да я притегли в обятията си и да зарови лице в непокорната ѝ коса.

Трябваше да знае, че няма да му е лесно да я отблъсне от себе си. Не, тя щеше да остане до него и да го гледа с болка в очите си — болката, която така старателно се опитваше да не показва.

— Какво сънува?

Не трябваше да ѝ казва. Никой добър човек не би ѝ казал.

— Сънувах, че ме преследваш с нож в ръка, за да ме убиеш.

Чувствените ѝ устни се разтвориха от ужас. Тя го гледаше обезумяло.

— Господи!

— Да — успя да отвърне той. Не трябваше да ѝ казва. Не се почувства по-добре.

След това проклетата жена постъпи по най-ужасния възможен начин. Тя се наведе напред и постави ръце от двете страни на лицето му — на съсипаното му лице — така че той нямаше друг избор, освен да срещне погледа ѝ.

— Аз никога няма да те нараня, Грей. Няма нужда да се страхуваш от мен.

Измина поне минута, преди думите ѝ да достигнат до съзнанието му — толкова погълнат бе от дълбоките ѝ топли очи.

— Да се страхувам от теб? — Той посегна, хвана я за китките и свали ръцете ѝ от лицето си. — Господи, жено, не ме е страх от теб!

Тя седеше срещу него, без да мърда и без да опитва да се освободи от хватката му. Очевидно не се страхуваше от него.

— А какво друго може да означава такъв сън?

От всички арогантни, идиотски...

— Може би, че ти нямам доверие? — изръмжа той.

Малката вещица — със сигурност беше вещица, за да го омагьоса така умело — се усмихна мило.

— Това е лъжа и двамата го знаем.

Побъркваше го. Всъщност това вероятно бе част от плана ѝ. Да го подлуди дотолкова, че да не може да разсъждава трезво и да живее нормално. Трябваше да я махне от дома си — бързо.

— Жено, изпитваш търпението ми.

Усмивката не напусна лицето ѝ, но тя се освободи от хватката му.

— Не вярвам. Но не се притеснявай, Грей, и ти изпитваш моето. Сега лягай обратно.

Веждите му се склупиха намръщено.

— Какво?

Топлите ѝ длани се притиснаха към голите му гърди и цялото му тяло потръпна от копнеж по нея.

— Казах да лягаш. Ще остана при теб, докато заспиш.

— Същинско дяволско изчадие. За коя се мислиш, за майка ми?

Досега трябваше да се е изчервила. Ако не от смущение, то поне от обида заради непростимия му език. Но вместо женско цупене, получи удар в гърдите, от който го заболя.

— Ти глупав арогантен мъж! — Налагаше го и с двете си ръце. — Просто се опитвам да ти бъда приятел. Сега легни обратно, да те вземат дяволите!

Звукът, който издаде, беше нещо между смях и изръмжаване. Беше я ядосал достатъчно, за да ругае така. Сега вече бяха квит. Но когато хвана ръката ѝ, за да я отблъсне, тялото му направи нещо съвсем друго. Той я придърпа към себе си и се претърколи, така че тя беше притисната между него и леглото, защитена от него единствено с тънката материя на нощницата си.

Тя дори запротестира и се заизвива под него като истинска невинна хлапачка. Гневът ѝ разпалваше неговия и като вдигна ръцете ѝ над главата, притискайки ги здраво към леглото, се наведе над нея и я целуна.

Целувката му не беше нежна или изтънчена. Дори не се опита да бъде нежен, когато покри устните на Роуз със своите. Сладките ѝ сочни устни се разтвориха и позволиха на езика му да се плъзне между тях, докато той я вкусваше, и нейният собствен глад срещна неговия.

Тя имаше вкус на праскови, макар той да нямаше представа защо. Сладки, сочни праскови. Вкусът ѝ го опиваше, той хапеше долната ѝ устна и я засмукваше бавно. Харесваше ѝ. Беше спряла да се съпротивлява и сега тялото ѝ се движеше в синхрон с неговото. Членът му беше възбуден до пръсване и искаше да се слее с топлата ѝ тясна сърцевина, за която копнееше още от първото им сливане.

Тя не приличаше на никоя жена, която той познаваше. Провокираше у него едновременно нежност и гняв, караше го да желае да я държи в обятията си и едновременно с това да я удуши. Как, по дяволите, успяваше да го постигне?

И защо не се опитваше да го отблъсне, а се притискаше към него, разпалвайки желанието му към нея повече от поносимото?

Да гори в ада дано, задето целувките ѝ го караха да иска да захвърли обещанието, което бе дал на баща ѝ, и да забрави и малкото достойнство, което все още имаше. Защото целувките ѝ правеха точно това — караха го да иска да се люби с Роуз в собствения си дом. Ако го направеше, значи наистина нямаше никакво останало достойнство.

Мисълта му подежда като кофа студена вода.

Грей пусна ръцете на Роуз и се претърколи от нея. Чаршафите все още бяха омотани около краката и бедрата му, но сега изглеждаха като палатка заради очевидната му ерекция. Доказателство за дяволското въздействие, която тя имаше върху него.

— Излез — заповяда прегракнало той и закри лицето си с ръце, за да не я гледа. Ако я погледнеш и видеше болката в погледа ѝ, никога повече нямаше да може да я пусне. — Моля те.

Леглото проскърца леко и чаршафите прошумоляха. Ръката ѝ едва докосна рамото му, когато Роуз стана от леглото. Тя не проговори, не издаде дори звук, с изключение на босите ѝ крака, които прошумоляха по пода, когато тя буквално избяга от стаята.

Едва когато вратата се затвори зад нея, Грей свали ръце и отвори очи. Наистина беше сам. Слава богу!

Утре щеше да намери време и да обсъди с Арчър възможните добри партии за нея, надявайки се, че брат му действително може да познава млади мъже, които да са достатъчно добри за нея.

След това, защото знаеше, че иначе не би могъл да дремне и минутка повече тази нощ, а тялото му жадуваше освобождение, той плъзна ръка под чаршафа и довърши сам това, което с Роуз бяха започнали.

Разбира се, фантазира за нея през цялото време. Не спря да си мисли за нея и след това. Всъщност лицето ѝ бе последното нещо, което си представяше, преди сънят най-сетне да го покори.

Този път не сънува нищо.

ВТОРА ЧАСТ

Роуз не се опита да избягва Грей през следващите два дни, но така се стекоха обстоятелствата.

Или може би той я избягваше, за да не му се налага да разговаря с нея за незначителни неща, докато и двамата все още ясно си спомняха какво се беше случило в спалнята му през онази нощ.

Умишлено или не, двамата се засичаха все по-рядко. Сезонът беше в разгара си и социалните ангажименти на Роуз едва й оставяха време да се прибере и преоблече, преди да трябва да излезе отново.

Нямаше и много възможности да разсъждава как отново да приобщи Грей към обществото, а когато все пак се замислеше по въпроса, нямаше никаква представа как да осъществи подобно чудо.

Ако не се разхождаше с Келън, Арчър или Ева, то беше с някой друг. Поканите започнаха да се изсипват като нечакан дъжд още в понеделник и не бяха спирали оттогава. Роуз не беше толкова наивна да се заблуждава, че всичко се дължи на очарователния ѝ характер и отличните ѝ маниери, напротив — причината беше Грей. Беше само въпрос на време кога някой щеше да се осмели и да започне да я разпитва за него. Просто нямаше да устоят на изкушението. Определено нямаха проблем да го обсъждат, защото самата Роуз бе чувала шушуканията. Нищо твърде скандално, но достатъчно далеч от истината, за да се зачуди колко ли скучно трябваше да е собственото им ежедневие, щом се занимаваха с мъж, излязъл от обществото още преди години.

Тази вечер обаче умът ѝ бе зает с по-различни и определено неотложни мисли.

Беше четвъртък и тя беше в „Сейнт Роу“. Само че тази вечер, вместо да носи маска в чантата си, както когато се срещаше с Грей, тя посещаваше клуба с майка си, Ева и лейди Ротшилд. Балът беше благотворително събитие за набиране на средства за сираци и бяха предвидени различни забавления, макар и по-различни от тези, които тя първоначално възнамеряваше да опознае зад стените на клуба.

Въпреки това помоли Хедър да ѝ помогне да облече изящен тъмносин копринен корсет с лилава гарнитура, който елегантно повдигаше и оформяше гърдите ѝ. Избра да се премени в тъмновиолетова копринена рокля с квадратно деколте и паднали ръкави, които разкриваха изваяните ѝ рамене. Дрехите бяха елегантни и съвършено подчертаваха фигурата ѝ, без да изглеждат вулгарно или да бъдат претрупани. На ушите си постави топазени обеци — подарък от баща ѝ за Коледа в годината, преди да почине. Не можеше да повярва, че са изминали цели три години оттогава.

Три години, откакто за последно гледаше топлите му кафяви очи и чувстваше силата и сигурността на прегръдката му около себе си.

Не можеше да потисне чувството за вина, което пропълзя в стомаха ѝ. Все пак баща ѝ я беше помолил да стои далеч от Грей. Той знаеше, че приятелят му не е мъжът, който би избрал за дъщеря си. Но дали щеше да смята същото, ако можеше да види колко се бе променил Грей? Той вече не бе онзи фустогонец, за когото го смятаха всички.

Но, тя ясно дочу гласа на баща си в съзнанието си, дали той наистина се бе променил, или просто вече не си позволяваше предишните волности?

Роуз искаше да вярва в промяната, но не можеше да отрече, че е много вероятно да бъде наранена, ако все пак успее да накара Грей да признае чувствата си към нея.

Защо го желаете така отчаяно? Защото не можеше да го има ли? Или защото беше спасил живота ѝ, както изтъкна Арчър? Трябваше да има по-категорична причина. Не можеше да бъде нито толкова повърхностна, нито толкова наивна. Със сигурност жестовите на внимание и загрижеността, която проявяваше към майка ѝ и към нея, говореха много за истинската природа на характера му. Чувствата, които изпитваше към него, трябваше да имат по-солидна основа от начина, по който я гледаше, или нейната представа за него.

Защото ако беше такъв, за какъвто го смяташе, сега щеше да е на бала заедно с нея вместо у дома.

— Роуз, твой ред е да предскажат бъдещето ти. — Ева преливаше от ентусиазъм, когато я хвана за ръката и я поведе към пъстроцветна шатра, разположена в един от ъглите на огромната бална зала. Пред входа имаше мънистени завеси, а цялата шатра беше украсена с

шалчета и драперии в ярки цветове. Беше се оформила малка опашка от чакащи и двете дами се присъединиха към нея.

Майките им също чакаха търпеливо реда си.

— Хайде, Роуз! Вероятно ще ти каже нещо хубаво.

Роуз се насили да се усмихне и остави приятелката си да я поведе по-напред, при майките им.

— О, и вие ли искаше да чуете предсказания за бъдещето си, мадамозел?

Роуз се обърна и погледна застанала зад тях красива и подчертано елегантна жена. От бледата ѝ кожа и огнената коса Роуз заключи, че това е самата Виен ла Рийо — собственичката на клуба.

Жена, която можеше да поеме един бизнес и да го направи преуспяващ — особено в мъжко поприще като хазарта, — заслужаваше единствено уважение.

— Да, мадам Ла Рийо — отвърна тя мило. — Вие чухте ли своето предсказание?

— О, да. Мадам Муун ме информира, че скоро ще срещна мъж, който ще преобърне живота ми наопаки. — Тя се засмя сърдечно и пресипнало, сякаш не вярваше, че това някога ще се случи.

— Вероятно и теб те очаква нещо подобно — предположи Ева обнадеждено.

В очите на мадам Ла Рийо проблесна дяволито пламъче, сякаш знаеше повече, отколкото споделяше.

— Или лейди Роуз вече е срещнала този мъж — отбеляза загадъчно, преди да кимне и да се отдалечи, оставяйки Роуз и Ева да разговарят с другите дами на опашката.

Ева се обърна и изгледа Роуз многозначително.

— Да не би да те разпозна? — прошепна едва доловимо.

— Не виждам как — поклати глава Роуз. — Мисля, че просто е много прозорлива. — Направи още една крачка към шатрата. — А какво предсказа на теб тази мадам Муун?

— Беше странно — намръщи се приятелката ѝ. — Каза ми, че тази вечер тук присъства мъж, който е всичко, което аз искам и търся, и че ако не го открия, животът ми ще бъде празен и трагичен.

— Господи! — Роуз тропна нервно с токчета. — Няма да вляза в шатрата, тази жена говори само за мъже.

— Ние сме жени — напомни Ева очевидното и я побутна към шатрата. — Естествено че ще говори за мъже. А сега влизай, ако... о, господи!

Роуз се обърна. Приятелката ѝ беше зяпнала някого в другия край на залата — мъж. Привлекателен, строен, опасно изглеждащ мъж с грацията на дива котка. Определено хищна котка, която наблюдаваше Ева, сякаш е най-апетитната и привлекателна мишка, която някога е виждала.

А може би пък мадам Муун беше по-талантлива, отколкото Роуз първоначално предположи. Един поглед към лицето на приятелката ѝ беше достатъчен да разбере, че Ева е също толкова поразена от този мъж, колкото и той от нея.

— Върви — прошепна Роуз, а след това заговори по-силно. — Ева, това до купата с пунша не е ли Аманда Роуз? Тя каза, че има рецептата за нов крем за лице. Ще отидеш ли да я вземеш от нея, докато се върна?

Ева я изглежда учудено, защото и двете знаеха, че Аманда Роуз разговаря с Виен ла Рийо само на няколко крачки от господин Опасност. Но колкото и да беше смутена, приятелката ѝ осъзна, че щом и майките им изчакваха своите предсказания на опашката, сега може би беше единствената възможност да се измъкне и доближи до обекта на емоциите си незабелязано.

— Разбира се — отвърна тя също на висок глас. — Ей сега се връщам.

Останала сама, Роуз въздъхна и се наведе, за да влезе и чуе бъдещето си в шатрата, докато другите жени на опашката я съпровождаха с любопитни погледи.

Интериорът беше дори по-екзотичен от екстериора. Посрещнаха я огромни пухкави възглавници в наситено червено, оранжево и зелено, заедно с многоцветни покривки и самата пъстро облечена Мадам Муун.

— Добра вечер — поздрави жената и стана от масата, за да я посрещне. — Аз съм Сейди Муун. Добре дошли!

Роуз едва се сдържа да не зяпне от изненада. Сейди Муун беше висока жена, почти колкото мъж, и имаше съвършената фигура на пясъчен часовник с изящно тънка талия и пищен ханш. Кожата ѝ беше като слонова кост, а тъмната ѝ коса беше прихваната високо на главата

й, така че кичурите падаха и обрамчваха лицето ѝ изпод голяма виолетова шапка. Роклята ѝ беше с класически изчистен дизайн, но също така виолетова и с многоцветна фуста.

Изглеждаше като голяма екзотична птица, която я наблюдаваше с всезнаещ поглед, а очите ѝ — златисти, със синкави и зеленикави отблясъци — потрепваха от неподозирано познание. Роуз не вярваше във феи, но в този момент бе готова да повярва, че Сейди Муун не е създание от човешкия свят.

— Лейди Роуз Данвърс — представи се тя към нея и подаде ръка. — За мен е удоволствие, че ви срещам.

Предсказателката се усмихна.

— И за мен е удоволствие. — Направи жест към масата. — Ще седнете ли?

Роуз прие поканата и се настани почти на ръба на един от столовете, обърнати към вратата.

— Чух чудесни неща за таланта ви, мис Муун.

Стройната жена застина за миг при споменаването на името си, или може би заради обръщението мис, което Роуз използва.

— Благодаря ви, лейди Роуз. Ще се постарая да оправдая репутацията си пред вас. — Седна на стол срещу нея. — Какво предпочитате — карти, руни или чаени листенца?

— Няма ли кристална топка? — усмихна се Роуз.

— Счупена е — подсмихна се мис Муун в отговор.

Явно беше широко скроен човек, въпреки ексцентричния си вид, или може би точно заради него.

— Досега никога не са ми предсказвали бъдещето, така че какво бихте предложили вие?

Гадателката я разгледа и прецени внимателно с необикновените си очи.

— Вие сте смела, темпераментна и своеволна. — От нейните уста тези качества прозвучаха като комплименти, не като недостатъци. — Нямате търпението, необходимо за картите и руните, които предлагат възможности за повече интерпретации. Затова предлагам чаени листенца. — При тези думи тя се извърна и взе изящен чайник от китайски порцелан от полицата зад гърба си. Залюля го внимателно, без съмнение, за да разбърка листенцата в него, и наля в чашка от

същия сервиз, чието позлатено ръбче бе започнало да се захабява от честото миене и употреба.

— Ухае божествено — призна Роуз с въздишка. — Какъв чай е това?

Предсказателката се усмихна.

— Моя специална комбинация от билки. Сметана и захар?

След като чаят ѝ бе готов, мис Муун инструктира Роуз да го изпие бавно, докато размишлява за въпрос или проблем, който я измъчва, или за нещото, което най-силно желае. Трябваше да изпие колкото се може повече от течността, макар това със сигурност да означаваше, че ще погълне и поне няколко листенца.

Щом изпи чая си, Роуз обърна чашката върху чинийката, както ѝ показва Сейди, и я завъртя три пъти обратно на часовниковата стрелка с лявата си ръка. След това побутна чашата и чинийката към мис Муун срещу себе си. Гадателката я взе и се взря в нея, а лицето ѝ остана едва различимо под широката периферия на притеснително голямата ѝ шапка.

— Виждате ли очертанията в чашата си? — посочи тя с дългите си пръсти към купчинките и капчиците по дъното на чашата. — Това са нещата, които оставяте зад гърба си, негативните неща.

Роуз виждаше само и единствено чай.

— Трагедия. Стрдание. Раните още смъдят, но заздравяват.

Роуз не можеше да проговори, а само наблюдаваше.

Сейди Муун не носеше ръкавици, осъзна тя едва когато се загледа как жената върти чашата ѝ в ръцете си. Кожата ѝ не беше така деликатна и бяла както на лицето ѝ, а прорязана от белези, сякаш многократно се е порязвала или изгаряла през годините. Явно животът ѝ не бе започнал като дама в семейство от средната или висшата класа, но въпреки това говореше и се държеше като такава. Цялата ѝ осанка, поведението ѝ, излъчваха висока класа.

— Виждам мъж.

Роуз премигна и се сепна от размислите си. Разбира се, че виждаше мъж. Явно виждаше мъж във всяка чаша, а Роуз тъкмо бе започнала да се надява, че Сейди Муун може да има необичаен талант, както подсказваше външния ѝ вид.

— Той се крие. Маска. Предпочита да стои в сенките.

Сърцето на Роуз запрепуска в гърдите ѝ.

— Какво друго?

— Вие го искате — констатира Сейди и завъртя чашата в ръцете си. — Не разбирате какво чувствате към него нито защо той ви отблъсква.

— Не — Роуз едва дишаше. — Не разбирам.

Приказните очи уловиха и задържаха погледа ѝ.

— Защото ви обича достатъчно, че да се откаже от вас. Постъпва според честта и дълга си, но се ръководи от страха.

Роуз стоеше на крайчеца на стола и стискаше ръбовете му с длани.

— Да, той се страхува да излезе от сенките.

Сейди поклати глава и перата на шапката ѝ затрептяха.

— Не, това е само част от причината. Той се страхува за вас.

— За мен? — Роуз прехапа устни. — Но защо?

Гадателката сви рамене.

— Това ще трябва да попитате него. Имате много мъже в чашата си, лейди Роуз.

Разочарована, Роуз се натъжи.

— Сякаш това ми носи нещо добро.

Под чудноватата шапка се появи широка усмивка.

— Един мъж, който ви желае, но няма да ви приеме. Един, който ще приеме всичко, което му предложите, и ще ви даде в замяна всичко, на което е способен, но няма да е достатъчно. И един, който не иска нищо от вас.

Грей. Келън? И вероятно Арчър.

— И баща ви. — Тя вдигна очи и я погледна със съчувствие. — Съжалявам за загубата ви. Изминали са... почти три години?

— Може да сте прочела за него в клюкарските колонки — отбеляза Роуз по-рязко. Мис Муун я беше разстроила, забелязвайки прекалено много от онова, което Роуз се опитваше да скрие.

— Свикнала съм да бъда подценявана и смятана за самозванка, госпожице. — Предсказателката отвърна също така остро. Колкото и да беше привикнала, явно все още се засягаше от подобни намеци. — Дали клюкарските колонки знаят за розите, които всяка седмица оставяте на гроба му?

Как изобщо би могла да знае за това?

— Плашите ме — прошепна Роуз и беше искрена.

Широките устни на жената срещу нея се извиха в добронамерена усмивка.

— Знам. — Тя постави чашката обратно върху линейката. — Извинете ме.

— Не! — Роуз протегна ръка. — Не спирайте, моля! Какво още виждате?

Сейди още държеше чашата, но не гледаше в нея, а към Роуз.

— Виждам, че мъжът, когото желаете, и баща ви са имали някакво неразбирателство помежду си. Мога само да предположа, че макар да е починал, баща ви все още има влияние върху вас и този мъж. Това, което искате, лейди Роуз, е постижимо, но само ако сте готова да изгубите и да поемете контрол.

— Това е... объркващо, да не кажа депресиращо.

Гадателката се засмя — сърдечен, звънък смях, който веднага подобри настроението на Роуз.

— Най-трудните избори обикновено се правят най-лесно, когато им дойде времето. А понякога, млада госпожице, аз не съм нищо повече от една жена с чаена чаша. Вашата съдба е само и единствено ваша.

Точно това имаше нужда да чуе и Роуз.

— Благодаря ви, мис Муун.

Тя дръпна стола си и се изправи.

— Наричайте ме Сейди. — Тя протегна ръка за сбогуване. — Има и още нещо.

Роуз прие протегнатата ръка с усмивка и с надеждата, че отново ще види тази странна жена.

— Какво има?

— Мъжът в чашата ви — онзи, който се крие от света.

— Да, какво за него?

— Той е тук — усмихна се Сейди.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

От мястото си в ложата над балната зала Грей можеше да наблюдава Роуз, без тя да знае за присъствието му.

Херцогът на Рейтън, всеизвестен женкар и пълен глупак, се държеше като долен воайор. И всичко това — заради Роуз.

Тази вечер ставаше точно една седмица откакто за последен път се люби с нея. Същата тази сграда, в стая, за която отмени резервацията си едва преди час.

Благотворителният бал беше ежегодно събитие в подкрепа на една или друга благородна кауза. Организационен комитет от опитни в благотворителността дами определяше списъка с гостите и решаваше за каква кауза ще отидат събраните средства. Виен ла Рийо предоставяше мястото и организираше забавленията. „Сейнт Роу“ беше достатъчно известен с високата си класа клуб и немалко хора с радост щяха да се бръкнат повечко, дори и само за да могат да се похвалят, че са го посетили. Те нямаха никаква представа какво се случва в частните стаи в сградата и никога нямаше и да разберат. Виен живееше на ръба на благоприличието и от впечатлението, което Грей имаше за нея, явно беше твърдо решена да се задържи на ръба. Обичаше да бъде достатъчно провокативна, за да е популярна, но беше и достатъчно умна, за да не прекрочва общоприетите граници.

Всичко беше въпрос на бизнес.

Точно така трябваше да разглежда и връзката си с Роуз, но никога не бе имал нюх за търговията. Знаеше, разбира се, как да се грижи за имотите си и подчинените хора в имението, но когато станеше дума за реално търгуване с капитали и инвестиционни вложения, оставяше най-младия си брат Тристан да се погрижи за необходимото. Имението изкарваше добри пари и Тристан ги инвестираше, гарантирайки с решенията си, че херцогът и семейството му ще продължат да бъдат едни от най-заможните фамилии в Англия, докато други семейства изоставаха и изпадаха от колелото на прогреса. Той искаше да остави нещо за наследниците си. Макар че технически нямаше да са негови наследници. Щяха да бъдат децата на Арчър, Тристан и Бронте.

Грей нямаше против това. Дори беше твърдо решен, че ще стане така. Мъж като него нямаше да се ожени никога, защото по-скоро би се доверил на плъх, отколкото да се довери отново на жена от собствената си класа. А всяка друга жена би имала достатъчно разум да разбере, че той не е подходящ за съпруг.

С изключение на една, разбира се. Повтаряше си, че е дошъл на бала, за да ѝ намери подходящ съпруг, но това не беше единствената причина, да го вземат дяволите.

Мънистената завеса на шатрата долу се разтвори и от нея се подаде позната тъмнокоса дама. Той се приведе напред, за да наблюдава как Роуз разговаря с ексцентрично облечената предсказателка. Беше твърде далече, а множеството твърде шумно, за да чуе разговора между двете, но Роуз се мръщеше. А след това погледна нагоре. Погледна точно към него!

Грей се дръпна обратно в сенките като ударен, а сърцето препускаше в гърдите му. Дали го беше видяла? Бавно и полека той се наведе напред и отново погледна надолу през тежките завеси.

Роуз я нямаше.

Погледът му обходи множеството в търсене на познатата осанка, блясъка на косите ѝ, но не я откриваше. Къде, по дяволите, се беше скрила? Дали беше влязла обратно в шатрата? Или си беше тръгнала?

Не откриваше и Арчър сред гостите. Безпокойството отстъпи пред вълна на яростна ревност. Брат му не би му причинил подобно нещо. Нали? След като сам беше признал, че знае за чувствата на Грей към Роуз, той не би я ухажвал за себе си, нали? Грей щеше да го убие, ако го направеше. Не че не искаше брат му да е щастлив, но беше готов да се лиши от собствения си брат, за да бъде щастлива Роуз.

— Предсказателката ми каза, че си тук.

Грей притвори очи и потисна въздишка. Сипаха го. Дори не беше чул вратата на ложата да се отваря, погълнат от желанието си да я открие сред гостите на бала.

А сега тя беше открила него.

Не се обърна. Нямаше нужда. Чу я да се приближава.

— Казах ѝ, че бърка, защото ти никога не би рискувал да бъдеш видян сред толкова много хора. Чудя се как ли знаеше?

Грей се изправи и се обърна към нея. Лампите я обливаха в златисто сияние, което затопляше кожата ѝ и разкриваше

червеникавите нюанси в косата ѝ. Видът ѝ му причиняваше физическа болка.

— Вероятно ти е казала каквото ти се е искало да чуеш?

Роуз наклони глава на една страна.

— Може би. Защо си тук, Грей?

Можеше да прекрати това мъчение на мига, отговаряйки ѝ, че е дошъл да си намери нова любовница, с която да я замести, но дори и той не можеше да бъде толкова жесток, нито толкова добър лъжец. Можеше да ѝ напомни, че са имали уговорена среща за тази вечер, но това също щеше да бъде жестоко от негова страна.

— Искях да те видя — призна с пресипнал глас. Със същия успех можеше да ѝ пробута лъжата, с която заблуждаваше себе си — че ѝ търси съпруг. Вероятно така щеше да е по-добре и за двама им. — Щастлива ли си?

Тя поклати глава и пристъпи към него, а около лицето ѝ потрепнаха няколко кичура от непокорната ѝ коса. Той нямаше накъде да отстъпи, защото зад него имаше столове, а тя беше препречила изхода. Единствената възможност беше да прекрачи отвъд завесата на ложата и да рискува да бъде видян от гостите долу.

— Не — отвърна му тя. — Не съм щастлива. Ще бъда щастлива, ако ти слезеш долу с мен, Грей.

Несъзнателно посегна и опипа маската си, която плътно и сигурно прикриваше лицето му.

— Това няма да се случи. — Погледът му се плъзна към процепа в завесите. Можеше да види тълпата долу и да чуе смеха и разговорите им.

Кога за последно бе разговарял с човек, който не му беше роднина или на когото не беше работодател? Твърде отдавна. Още отпреди да го нападнат и обезобразят. Макар никога да не бе имал много приятели, имаше поне неколцина, чиято компания ценеше и обичаше да споделя.

— Защо не? — Тя не се отказваше. Беше като куче с кокал, за бога. Приблужи се към него и опря нежните си длани на раменете му. — Грей, аз ще бъда там с теб. Няма от какво да се страхуваш.

Той я хвана за ръцете и я придърпа плътно към себе си толкова бързо и грубо, че очите ѝ се разшириха от изненадата. Беше я изплашил. Добре.

— Трябва да спреш да ми говориш все едно съм страхливец — изръмжа той. Аз не съм страхливец.

Тя го изгледа и той забеляза как пулсът ѝ караше кожата в основата на шията ѝ да трепти. Искаше да я целуне там.

— Добре — съгласи се тя.

Трябваше да я пусне, но не го направи. Ако ги откриеха така заедно, това щеше да е краят на доброто име на Роуз. Щяха да са принудени да се венчаят и колкото и да се наслаждаваше на перспективата да споделя леглото си с нея, не искаше да живее с нейното презрение, което със сигурност щеше да последва.

— Колко пъти трябва да ти повтарям, че презирам обществото, а не се страхувам от него? — Погали с пръсти нежната кожа на ръцете ѝ — онзи малък участък между ръкавиците и ръкавите на роклята ѝ. — Аз не... аз не харесвам мъжа, който бях в това общество, Роуз. Подобър съм, където съм сега.

Стори му се, че най-сетне започва да го разбира. Тя кимна с красивата си главица.

— Ти наистина ли дойде тук тази вечер, за да ме видиш?

Той кимна.

— Да, наистина. — Господи, искаше му се да не бе признавал това пред нея.

Тя се притисна към него, обгръщайки го с нежния естествен аромат на кожата си — толкова свеж и топъл, като дъжд в летен ден.

— Благодаря ти.

Сладките ѝ устни докоснаха неговите, когато тя се надигна на пръсти — нежни и трепкащи като ангелски криле. Той потрепери. Никоя жена не го бе карала да потръпва само с целувка, още по-малко толкова свенлива и деликатна като тази, но въпреки това едва успяваше да остане прав, а не да падне на колене в краката ѝ.

Да коленичи и да се моли. Да я моли да разпръсне мрака в сърцето му веднъж и завинаги и да му даде причина да продължи да живее, макар животът му да бе лишен от смисъл.

— Ти вече не си онзи мъж, Грей — промълви тя. — Той никога не би отишъл на бал, за да види една-единствена жена, още по-малко жена, която вече е имал в леглото си. Той вече щеше да търси ново завоевание.

Той я пусна. Тя беше права и го засрами с думите си. Как можеше да знае какъв е бил и въпреки това да го гледа сякаш е най-съвършеният мъж на света.

— А и той не би оставил прекрасна млада жена сама, когато може лесно да я прелъсти — добави той и проследи извивката на голото ѝ рамо с пръсти. — Но смятам да направя точно това, макар че с удоволствие бих те съборил и обладал веднага на този килим.

Тя ахна едва доловимо от бруталната му откровеност.

— Лека нощ, Роуз. — Той мина покрай нея и откряна завесите, за да пристъпи отново в осветения от лампи коридор. Последния път, когато мина по същия път в клуба, бе, за да се срещне с Роуз онази първа вечер. А сега си тръгваше от нея завинаги.

А беше така изкушен да остане — и не заради причината, която изтъкна пред нея. Не искаше да се люби с нея на пода. Искаше просто да седнат и да разговарят. Искаше да чуе актуалните клюки за гостите и какво ѝ е казала предсказателката. Защо изобщо го беше споменала?

Искаше също да я свали в балната зала и да танцува с нея пред очите на всички гости. Искаше да погледне лейди Дуюн и да ѝ покаже, че не го е съсипала, поне не напълно.

Но не направи нито едно от тези неща. Вместо това се прибра у дома и се напи до безсъзнание.

— Брат ви е най-безумният, твърдоглав и глупав мъж, когото познавам!

Роуз почти очакваше, че Арчър ще ѝ се скара. Вместо това той просто взе втора чаша шампанско от преминаващия наблизо лакей с поднос и ѝ я подаде.

— И това ви изненадва?

— Учудващо, да. — Тя отпи дълго и невъзпитано за една дама от хладната гъделичкаща течност.

— Изумен съм. А ето двама глупака, които със сигурност трябва да избягвате. — Усмивката му ѝ подсказа, че мнението му е съвършено противоположно.

И двамата бяха привлекателни мъже, единият — висок и смугъл, а другият — почти толкова висок, с тъмна коса, сини очи и достатъчна прилика с рода Кейн, че Роуз веднага разпозна в него родственик на

Грей. Поздравиха Арчър ентусиазирано и после учтиво отправиха цялото си внимание и любопитство към Роуз.

— Лейди Роуз Данвърс — заговори Арчър тържествено, — позволете да ви представя граф Отли. — Смуглият се наведе и целуна ръката ѝ. — И моят братовчед, мистър Ейдън Кейн. — Подмладеното бледо копие на Грей пое ръката ѝ за поздрав.

— Чудесно е да се запознаем, лейди Роуз — заговори я графът любезно. — Надявам се, че се наслаждавате на визитата си в Лондон.

— О, да — отвърна тя. — Лорд Арчър е неповторим компаньон.

— Не се и съмнявам — отбеляза Ейдън с усмивка и потупа Арчър по рамото. Усмивката му помръкна леко. — Предайте на Негово благородие, че сме се поинтересували за него.

Роуз застина при споменаването на Грей. Между тези трима мъже имаше нещо недоизказано за Грей и тя не можеше да разбере какво е. Не беше сигурна, че иска да разбере.

Арчър също се държеше нетипично.

— Мога ли да попитам какво беше това?

Арчър се обърна да я погледне с изражение на искрена изненада, сякаш не беше очаквал да я види до себе си.

— О! Ами тези двамата са най-близките и отдавнашни приятели на Грей.

Роуз се намръщи.

— Не мога да си спомня дали някога изобщо ги е споменавал пред мен.

Арчър сви рамене и ги отпусна.

— Той вече рядко говори за тях, не че те имат някаква вина за това.

Роуз много добре разбра какво остана премълчано. Както обществото и всичко останало, Грей беше отблъснал и приятелите си от себе си след нападението. В действителност единствените хора, които допускаше до себе си, бяха семейството му и нея.

Тя не беше съвсем сигурна, че би искала да размишлява задълбочено над значението на оказвана ѝ чест.

— Кажете ми, лейди Роуз, дали случайно знаете името на прелестната блондинка, която стои до лорд Понсби?

— Хммм? — Разсеяна, Роуз се обърна, за да види за кого става дума. — О, това е Жаклин Уитинг. Тя е дъщеря на възрастния граф

Монтефиоре. Това е първият й Сезон.

Арчър се намръщи.

— Не, не момичето — жената с нея.

Роуз погледна отново и пресуши чашата си.

— Това е майка й, лейди Монтефиоре.

— Майка й! — Арчър зяпна от изненада. — Тя не изглежда достатъчно възрастна, за да е майка на момичето.

Роуз сви рамене.

— Очевидно е била доста млада, когато се е омъжила за стария граф.

— Трябва да е била пеленаче — отвърна той с поглед прикован в красивата жена. След това се обърна към Роуз. — А сега ми обяснете какво направи брат ми, за да заслужи гнева ви този път? Настоя, че ще се чувствате по-добре със скучен млад мъж, който ще ви обича заради зестрата ви, но ще обеси кученцето ви като безсърдечния Хийтклиф?

Предназначена да я разсмее, последната забележка на Арчър определено постигна целта си. Когато се съвзе от смеха, Роуз определено бе в по-добро настроение.

— Прочел сте „Брулени хълмове“?

— Да — кимна той. — И не ме гледайте така! Не ми ли вярвате?

— Вярвам ви, но трябва да призная, че съм изненадана. Не изглеждате като мъж, който би чел подобни романи.

— О, мило мое момиче — лукава усмивка се изви по тънките му устни, — кой четете романи?

— Предимно жените, бих предположила — отвърна тя и остави празната си чаша на подноса на преминаващия покрай тях лакей. В следващия момент пред тях се появи пълен поднос и двамата си взеха още шампанско.

— Точно така. А ако някой иска да разговаря с жена, трябва да е добре подготвен.

— Но вие разговаряте с тях единствено за да ги прелъстите.

— Шокирате ме и ме наранявате.

— Невъзможно — ухили се Роуз.

Арчър се засмя в отговор.

— Така е, но все пак се чудя какви ли са литературните предпочитания на лейди Монтефиоре.

Беше мошеник и прелъстител, но поне беше честен.

— Защо не я попитате?

— Вероятно ще го направя след малко. — С наполовина пълна чаша в ръка той се извърна да я погледне. — Най-напред искам да съм сигурен, че вие сте добре. Какво се е случило, за да помрачи ведрото ви настроение?

— Грей беше тук.

Той не знаеше и това си пролича от искрената изненада, която се изписа в погледа му.

— Лъжете.

Роуз се засмя.

— Видях го. Говорих с него. Каза, че е дошъл да ме види. А след това избяга оттук сякаш псета го гонеха по петите.

Арчър поклати глава, все още не вярвайки на думите ѝ.

— Така се случва, когато Адът замръзне. — Усмихна ѝ се. — Той се е осмелил да се покаже сред хора само за да дойде тук и да ви види?

— Наблюдаваше от една ложа. Нямахте да разбера, че е тук, ако предсказателката не ми беше казала.

Той се ококори още повече.

— Това е съвсем друга история. Вижте, лейди Роуз, знам, че Грей е вбесяващ до лудост, но не можете да очаквате от него да промени за една седмица поведение, практикувано с години. Трябва да сте търпелива. Като вълничка, галеца и оформяща камък.

Толкова беше лесно да се каже. Не него притискаха да си намери съпруг. Не той се чувстваше сякаш всичко, което иска, е напълно непостижимо.

— Знаете ли, внезапно се почувствах силно заинтересуван от литературните предпочитания на лейди Монтефиоре.

— Дали да ви представя?

— Аз ще обеся вашето кученце, ако не го направите.

Роуз се усмихна. Той определено беше един от най-чаровните женкари, които познаваше.

— Какъв късмет за мен, че нямам кученце.

— Жалко. Всяка млада дама трябва да има кученце.

Роуз ги представи и Арчър веднага попита лейди Монтефиоре дали би искала да танцуват. За момент изглеждаше сякаш тя ще откаже, но след това Роуз предложи да остане с Жаклин, а Арчър

предложи ръката си на вдовицата. Тя се поколеба само миг, преди да приеме.

Интересно, никога преди Роуз не бе виждала жена да реагира толкова незаинтересувано на предложенията на Арчър. Мъжете от рода Кейн явно губеха уменията си.

— Харесва ли ви Сезонът, лейди Жаклин? — попита Роуз, когато двете с по-младата жена останаха сами.

Дребничка, със златисторуса коса, големи сини очи и безсрамно голяма зестра, лейди Жаклин Уитинг бе всичко, което повечето английски мъже се кълняха, че искат от една съпруга. Освен това беше толкова миловидна, че Роуз още не можеше да прецени дали действа като свеж прилив на млада кръв, или изнервя с глупост и неумение.

— О! — момичето се смути. — Толкова е вълнуващо, че ми е трудно да повярвам! Благодаря ви много за любезността, която проявихте към мен, когато се срещнахме онази вечер и ме представихте на другите млади дами. Така се притеснявах, че няма да си намеря приятелки, но вие и лейди Ева ме накарахте да се почувствам съвсем на мястото си.

И като стана дума за Ева, къде, по дяволите, беше приятелката ѝ? Не я беше виждала, откакто влезе в шатрата на Сейди, а Ева отиде да се запознае с мистериозния джентълмен. Ами ако приятелката ѝ беше в беда? Никога нямаше да си прости, че я окуражи така.

Но не — за миг забеляза позната руса прическа в другия край на залата. Приятелката ѝ изглеждаше леко разрошена, но съвсем здрава, макар и леко зачервена.

Мили боже, какво беше намислила Ева?

— Вярно ли е, че той е брат на херцога на Рейтън?

Вниманието на Роуз рязко се върна обратно към дребното момиче до нея.

— Моля?

Жаклин кимна към Арчър, който се опитваше да заговори лейди Монтефиоре, докато танцуваха.

— Той е брат на Рейтън, нали?

— Да. Той е следващият поред за наследяване на титлата. — Защо, за бога, се изрази така?

По бузите на момичето изби лека руменина.

— Чух, че брат му, херцогът, е доста скандален. Познавате ли го?

Стомахът на Роуз се сви като тежка оловна топка.

— Да. Негова светлост и баща ми бяха добри приятели.

Жаклин се изви около нея като малка лятна буря.

— Тогава трябва да ми кажете дали историите са истина! Чух, че веднъж една дама се опитала да се удави, защото той не отговорил на чувствата ѝ. А майка и дъщеря веднъж се скарали на публично място заради него! Говори се, че лицето му е съсипано от отхвърлена любовница. Вярно ли е?

Ако ставаше въпрос за някой друг, Роуз с удоволствие щеше да сподели всичко, което знаеше, но ставаше въпрос за Грей, а да се говори за него сякаш е така... незначителен като личност, беше грешно. Грешно и срамно. Той заслужаваше повече от това.

— Преди няколко години беше ранен при нападение — потвърди тя. — Не знам подробности.

Дали майка и дъщеря наистина са се карали заради него? О, Грей.

Жаклин изглеждаше леко разочарована, но не се беше отказала.

— Познавате ли го?

— През по-голямата част от живота си, да.

— Чувам, че е бил много красив.

— Все още е. Лорд Арчър много прилича на него.

Изведнъж младото момиче сякаш видя Арчър в съвсем друга светлина.

— Толкова похотлив ли е, колкото твърдят?

Роуз се усмихна сковано.

— Към мен винаги е бил единствено мил.

Сега вече разбираше защо той настояваше да спазва дистанция, защо толкова се притесняваше, че репутацията му може да опетни и нейната.

Така само го обожаваше още повече и това разкъсваше сърцето ѝ.

Пълните устни на Жаклин се нацупиха леко.

— Ще ми се да излизаше в обществото. Възхищавам му се като на герой от готически роман. Като мистър Хийтклиф.

Що за съвпадение беше това? Този път усмивката на Роуз беше по-искрена. Колко пъти самата тя си бе мислила за Грей по този начин?

— Херцогът обаче никога не би обесил кученце.

Момичето разбра хумора ѝ.

— Надявам се, че не! — засмя се тя. — И все пак си го представям много мрачен и сериозен.

Той не беше нито едно от тези неща, но Роуз нямаше намерение да коригира представите ѝ. Тя беше поразена — при това съвсем неочаквано, ако трябваше да е честна, — защото осъзна, че подобно на Жаклин тя самата превръща Грей в герой, задето спаси семейството ѝ в момент на нужда, а и си спомняше как той преживя нападението. Беше станала свидетел на болката му.

Но истината бе, че преди да бъде нападнат, Грей беше живял като ужасен човек. Не уважаваше и не се грижеше за никого, освен за себе си. Тя вярваше, че той се е променил, но колко от това беше истина и колко — нейните неоправдани надежди?

Прозвучаха последните акорди на валса и Арчър и лейди Монтефиоре се връщаха при тях. Роуз едва им обърна внимание.

— Ще ме извините ли, лейди Жаклин? Виждам приятелка, с която трябва да поговоря.

Разбира се, момичето я извини и Роуз забърза през тълпата, преди Арчър да се опита да привлече вниманието ѝ. Трябваше да намери Ева и да разбере какво се е случило с мистър Опасност. След това трябваше да се прибере.

Тази вечер обществото ѝ дойде в повече.

Грей не беше напълно пиян, но и съвсем не беше трезвен, когато Роуз влезе в кабинета му по-късно същата вечер. Сърцето му запрепуска, когато я видя, но главата му... главата му не можеше да понесе повече.

— Пил съм — предупреди я той, в случай че липсващата вратовръзка и отпуснатата му поза не бяха достатъчно ясни. — И отказвам повече да танцувам нашия безумен танц с теб тази вечер.

— Може ли да пия с теб?

Той я погледна. Тя стоеше до канапето, където той се беше отпуснал в полулегнало положение. Приличаше на човек, който току-що е изгубил приятел, кученце или нещо също толкова безценно.

Той седна.

— Разбира се.

Нямаше значение, че не беше редно. На кого му пукаше? Отношенията им отдавна бяха извън редното според обществото. Той просто се опитваше да не полудее.

Тя си наля солидна чаша шери и седна на най-близкия до него стол. Той седеше тихо и отпиваше бавно от уискито в чашата си, докато тя отпиваше жадно от своята.

— Спомняш ли си бала за представянето ми в обществото? — попита го тя след малко.

— Разбира се. — И наистина го помнеше. — Спомням си как ти казах, че изглеждаш очарователно в розово.

Тя се усмихна.

— Ти танцува първия ми танц с мен, за да не трябва да танцувам с татко.

— Страхуваше се, че другите момичета ще ти се смеят, ако танцуваш с баща си.

— Не ми се смяха, че танцувам с теб.

— Не. — Той се засмя и отпи. — Сигурен съм, че не са.

Роуз въздъхна.

— Те си мислеха, че си невероятно скандален, знаеш ли? Цялата вечер при мен идваха момичета да ме разпитват за теб. Чувствах се много специална и значима.

— Радвам се, че съм услужил. — Той вдигна чашата си за поздрав.

— Мисля, че онази вечер започнах да се влюбвам в теб.

Грей се задави с отпитото уиски. Кашляйки се прокле, че е бил достатъчно глупав да се отпусне в присъствието на Роуз.

— Роуз...

Тя вдигна ръка, за да го спре.

— Не ти казвам това, за да ти стане неудобно, Грей. Искях да ти кажа, че онази нощ беше като рицар в бляскава броня за мен, на голям бял кон като от приказка. Не знаех много за репутацията ти, знаех само, че с теб се чувствам пораснала.

— А после? — Не знаеше какво друго да каже.

Тя се усмихна, но устните ѝ трепереха.

— После забелязах, че една от по-възрастните дами ме наблюдава така, сякаш с радост ще изтръгне сърцето ми и ще ме

задуши с него. Не можех да разбера защо не ме харесва, та аз дори не я познавах.

— Сега разбираш ли? — Защо все задаваше въпроси, чиито отговори не искаше да знае?

— Да. — Тя отпи здрава глътка от шерито. Устните ѝ бяха влажни и подканващи и той ги наблюдаваше с толкова болезнено силно желание, че можеше да заплаче. Пияните, плачещи мъже бяха толкова привлекателни.

— Беше заради теб — продължи тя и го погледна с изражение между съжаление и погнуса — смъртоносна комбинация. — Тя те ревнуваше от мен, защото ти танцуваше с мен, а не с нея.

— Разбра ли някога коя беше тя?

— Лейди Дюбари.

— Хелена — допълни той с кротка усмивка. — Тя не беше щастлива в брака си и аз я убедих, че мога да я направя щастлива.

— А направи ли я?

Той се опита да срещне погледа ѝ също толкова непоколебимо.

— Да, много. Но не за толкова дълго, колкото на нея ѝ се искаше. — Беше толкова трудно да я гледа в очите и да признава тези неща за себе си, но не трябваше да се срамува от истината. Дължеше ѝ поне това. — Да, тя щеше да те презира, задето си привлякла вниманието ми, и да те намрази, защото си по-млада и по-красива от нея.

— Спомням си, че и тя беше красива жена.

— Само външно, като толкова много от нас. — После се засмя горчиво и попипа белега на лицето си. — Е, не и аз. Вече не, нали?

Роуз игнорира въпроса. Не можеше да понесе и нейното съжаление, освен своето.

— Тя ли се опита да се удави?

— Не. Друга беше. — Нямаше нужда да споменава името ѝ. Дамата все още излизаше в обществото. — Трудно е да се повярва, че един мъж може да причини толкова много беди, нали?

— Трудно ми е да повярвам, че си бил ти. Винаги си бил толкова добър към мен.

Той отпи.

— Само защото беше дъщеря на мой приятел. Ако беше някоя друга, щях да съм приключил с теб още през онзи първи Сезон. —

Точно колко честност ѝ дължеше? Защото това със сигурност беше твърде много.

А тя не изглеждаше дори наполовина толкова отвратена от него, колкото би трябвало да бъде. Изглеждаше по-скоро... разочарована. Това беше още по-лошо. Правилно, но лошо.

— Но ти вече не си онзи мъж — напомни му тя.

Грей се усмихна, но в усмивката му нямаше хумор.

— Кой го казва? Не искам да разбирам. А ти?

Тя се извърна и погледна встрани, а веждите ѝ се смръщиха. Той искаше да посегне и да я помилва, да заличи бръчиците с целувки. Искаше да я притисне към себе си и да ѝ каже, че може да бъде всичко, което тя поиска от него.

— Разбирам защо презираш обществото — каза тя след известно мълчание. — Искях да ти кажа това. — Тя пресуши чашата си и стана. Избягваше да срещне погледа му.

— Разбираш? — Беше искрено изумен. Наистина не очакваше, че тя някога ще го разбере.

Тя кимна, изглеждаше дистанцирана и скована — нямаше нищо общо с неговата Роуз. Въпреки това го погали по рамото, когато минаваше покрай него — искаше да го успокои?

— И аз бих избягвала обществото, ако ме поругаваше така, както поругава теб. Лека нощ, Грей.

И просто го изостави в кабинета му — пьян и на път да се напие още повече, докато малкото самоуважение, което му беше останало, го напускаше заедно с нея.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Арчър пристигна рано следващата сутрин. Грей все още спеше на канапето в кабинета си, когато чу почукването на прозореца.

Отвори очи и мигновено съжали, защото ярката слънчева светлина прониза очите и изпържи мозъка му. Примижал и просълзен, той се опита да фокусира брат си зад прозореца, понеже вече се бе досетил кой го безпокои. Само един човек можеше да обяви присъствието си толкова шумно и дразнещо.

— Отвори проклетия прозорец, Грей!

Ръмжейки, Грей най-сетне седна стабилно на канапето. Гърбът и шията му бяха схванати, а главата му бучеше и се люшкаше сякаш някой я е ритал многократно по стълби. А устата му! Господи, дори не искаше да се замисля какво ли може да е умряло в нея, за да е такъв вкусът.

Заклатушка се до прозореца, отключи и го отвори широко.

— Какво искаш, дяволите да те вземат?

Искрено възмутен Арчър цъкна с език.

— Това ли е начинът да посрещнеш най-любимия си брат?

— Ти не си най-любимият ми брат — изръмжа Грей.

Без да се засегне, Арчър се нагоди.

— Това ли е начинът да посрещнеш почти най-любимия си брат?

Грей се ухили — нямаше избор. Арчър винаги успяваше да го разсмее, както и да го вбеси в другата част от времето.

— Имам махмурлук и се чувствам като лайно. Какво искаш?

— И изглеждаш като лайно. Вярно ли е това, което дочух, че си се появил в „Сейнт Роу“ снощи?

— Роуз ти е казала това?

— Да. Изненадан съм, че си поел подобен риск, само за да я видиш.

Грей си спомни колко ослепителна беше тя във вечерната си рокля. Светлините само подчертаваха и засилваха естественото ѝ сияние.

— Струваше си.

— Струвало си е? Дотолкова, че веднага след това се прибра у дома и се отряза.

— Нещо такова. А после и Роуз се прибра и аз съвсем се отрязах. Арчър изглеждаше загрижен, като се наведе през прозореца.

— Какво е случи?

Грей сви рамене. И без това вече бе споделил повече от необходимото.

— Достатъчно е да кажа, че тя вече знае какъв точно мъж съм аз. Брат му се изсмя.

— Това момиче винаги е знаело какъв точно мъж си ти.

Прозвуча недвусмислено, но Грей долови нещо недоизказано в тях, което го учуди.

— Това пък какво трябва да значи?

Арчър поклати глава.

— Ела до конюшните с мен. Искам да ти покажа нещо.

Грей се огледа. Още беше с дрехите си от предишната вечер, но те вече бяха напълно измачкани и съсипани. Да не говорим, че миришеше на бъчва, при това неизмита и отдавна забравена. А и маската му беше в неговата стая. Ами ако някой решише да наминe точно днес и го видеше в този вид...

Той не беше страхливец. Просто не искаше да го виждат, когато не изглежда безупречно. А сега определено бе много далеч от всяка безупречност.

В свежия утринен въздух прозвуча ругатня. Арчър сграбчи Грей за реверите и го раздруса здраво. Не му оставаше друго, освен да забие крака в земята, за да не падне.

Разбира се, това само улесни Арчър да го повали на поляната пред прозореца. Той падна тежко на двата си крака, а от сътресението, което премина през тялото му, имаше чувството, че спиртосаният му мозък съвсем ще се пръсне.

— Какво, по дяволите? — Грей удари брат си с юмрук в рамото.

— За бога, човече! Какво си мислиш, че правиш?

Арчър го удари в отговор. Заболя, го и учудващо — сякаш го разбуди — пораздига мъглата в главата му и проясни погледа му.

— Опитвам се да ти помогна, идиот такъв!

— За какво? — попита Грей. — Да умра ли?

Брат му отново го хвана за реверите и го задърпа по посока на конюшните. Грей го избута, като за малко да разкъса ризата си, ако брат му не я беше пуснал навреме.

— Мога и сам да се държа на краката си, задник!

Така и направи. Закрачи редом с брат си и скоро гневът му отстъпи място на приятно задружно мълчание. Утринният бриз обгръщаше тялото му, отнасяйки със себе си отровната миризма на пот и алкохол. Подейства му освежаващо. Не беше толкова приятно, колкото една гореща вана, но засега беше достатъчно. Можеше да долови аромата на цветята в градината, чуваше и жуженето на пчелите, които се приготвяха за първата си за деня закуска. Птичките чуруликаха жизнерадостно в далечината, а един малък заек пробяга пред тях и се шмугна под оградата на градината.

Баща му винаги казваше, че нещата изглеждат различно — по-красиви и по-добри — в светлината на новия ден, и беше прав. Грей вече не чувстваше толкова силно самосъжаление, колкото вечерта, след като Роуз си тръгна от кабинета му. Всъщност се чувстваше някак странно изпълнен с надежда. Беше се почувствал добре, че поговори с нея за миналото си, че призна какво нищожество е бил, и тя въпреки това не го отхвърли. Беше му подействало като катарзис.

— Срегнах някого снощи — заговори Арчър, докато вървяха, а окъпаната в роса трева мокреше ботушите им.

Грей го погледна и присви очи от яркото слънце.

— Кого?

— Лейди Монтефиоре. Познаваш ли я?

Той се замисли за момент.

— Разкошна блондинка с леко студено и дистанцирано излъчване?

— Да, точно така.

Той сви рамене и ги отпусна, за да раздвижи скованите си мускули.

— Запознахме се преди много време.

— Не си спал с нея, нали?

Отчаянието в гласа на брат му и готовността му да приеме положителния отговор като неизбежен факт накараха Грей да спре, да се изправи и да погледне смръщено Арчър в очите.

— Противно на общото схващане, не съм преспал с всяка жена над двадесет години в Англия.

— Само с повечето — повдигна вежди брат му.

Беше излишно да спори.

— Е, твоята лейди Монтефиоре не е една от тях. Тя беше честна и вярна до глупост, а както сам добре знаеш, аз избягвам такива жени. — Това беше единственото му правило като развратник. Той флиртуваше и приемаше това, което му се даваше доброволно, но никога не се месеше в искрени любовни отношения и не прелъстяваше просто за спорта. Никога. И винаги се стремеше да не разкрива мъжете, които имаха любовници без знанието на съпругите си. Поне тези два греха бе решил да си спести за деня на страшния съд.

Брат му въздъхна облекчено.

— Добре. Мразя да си мисля, че жената, която допускам в леглото си, вече е била в твоето. Кара ме да се чувствам сякаш ни сравняват.

— И те намират за недостатъчно добър? — ухили се Грей. Колкото и да се разкайваше за миналото си на женкар, той все пак беше мъж и имаше своята гордост.

Ако погледите можеха да убиват, Арчър вече би го направил.

— Съмнявам се.

Все още усмихнат, Грей насочи примижания си поглед към конюшните. Господи, колко ярко беше това слънце!

— И за какво всъщност ме влачиш към конюшните?

— Ще видиш.

Това, което Грей най-сетне видя, когато прекрачиха прага на сумрачното помещение на конюшните, бе едно от своите кучета — нюфаундлендът Маз, свит на кравайче върху купа сено в един от боксовете. Сгушени до тялото ѝ бяха четирите най-сладурски кутрета, които някога беше виждал. Антрацитночерни, копринено меки и доста големи, макар че едва ли бяха по-възрастни от пет седмици.

Грей се ухили. Само коравосърдечен човек не би го направил, а и той винаги бе имал слабост към животните.

— Не знаех.

— Сладури са, нали? — Арчър клекна до майката и погали масивната ѝ глава. С изплезен от удоволствие език, тя се притисна към ръката му.

Приклепнал до него, Грей насочи вниманието си към кутретата, които се бяха разбудили и го душеха с интерес. Тихите им пискливи възгласи на радост и любопитство само размекваха и без друго плененото му сърце.

Беше приятно да чувства, че може да обича.

— Знаеш ли — подхвана Арчър минута по-късно, когато Грей вече държеше едно от по-любопитните и смели кутрета в ръце, — лейди Роуз никога не е имала кученце.

— Какво? — Идеята му се струваше странно невъзможна. Та коя съвършено отгледана млада дама от английското общество не бе имала собствено кутре? Кучетата бяха точно толкова задължителен аристократичен атрибут, колкото конете и сметката при личния шивач. Майка ѝ имаше онзи малък тих териер, който държеше в покоите си. По някаква причина Грей беше решил, че той е и неин.

— Може би трябва да я доведа тук, за да си избере едно.

Арчър му е усмихна, като че ли с известна гордост.

— Защо ти не избереш едно за нея?

Да, това определено щеше да помогне много за преодоляване на пропастта между тях. Макар и да беше по-добре тя да се откаже от романтичните си надежди, Грей не искаше да губи приятелството ѝ. Животът му щеше да бъде трагично празен и безсмислен без Роуз.

— Как разбра? — Той погледна брат си.

Арчър сви рамене.

— Стана дума, докато разговаряхме. Мислех си аз да ѝ взема едно, но след това срещнах лейди Монтефиоре и, ами... не исках да оставям погрешно впечатление у никого за отношенията си с лейди Роуз.

Като например у него, осъзна Грей, когато погледите им се срещнаха. Усмихна се.

— Разбира се, че не. Благодаря, че ми позволяваш да си припиша заслугите.

Усмихнат, Арчър насочи вниманието си към кутретата, които се бореха за вниманието им. Ръцете му вече бяха заети с две от тях, които упорито се опитваха да се покатерят върху него.

— Какво ще ѝ подариш — момче или момиче?

— Момче — отвърна Грей без колебание. Голям, верен мъжки нюфаундленд, който щеше да се грижи за Роуз, когато той вече нямаше

да има тази възможност.

Странно пакостливо пламъче се появи в очите на брат му.

— Отличен избор. Чудя се как ли ще го кръсти.

Сутринта Роуз се събуди с леко главоболие и с ясното съзнание, че не е добър човек. Винаги си беше мислила, че е, но миналата нощ с Грей осъзна страшната истина. Тя беше пълна с предразсъдъци!

Нямаше намерението да го обиди, но въпреки това постигна точно това. Първоначално почти го беше съжалила, но след като чу всички клюки, а и той дори не се опита да ги опровергае...

Как е могъл да стори всички онези неща? Как е могъл да се отнася толкова зле с жените? И как можеше тя, дори след като чу признанията му, да иска да ги отрече?

Ако беше някоя друга, щях да съм приключил с теб още през първия ти Сезон.

И без съмнение вече щеше да е продължил към следващото си завоевание. Единствената причина, поради която не бе постъпил така, бе, че сега не излизаше в обществото.

Или пък беше продължил. Може би през цялата седмица след последната им нощ заедно бе преспал с безброй проститутки. Може би тя бе просто поредното завоевание в предългия му списък.

Или може би, каза си тя, когато самобичуването ѝ дойде в повече, той много добре знаеше какво говорят хората за него и искаше да я предпази именно от това. Може би мъжката му логика му казваше, че всъщност е за нейно добро да я отхвърля по този начин.

Звучеше безумно, но беше точно нещото, което един честен и достоен страхливец би си помислил. По-добре и двамата да сме нещастни и да се държим благопристойно, отколкото да рискуваме да бъдем щастливи и да разбуним клюките. И може би беше за добро, че избягваше обществото. Хората все още си шепнеха за миналите му подвизи. Как ли би се чувствал да флиртува с жена и да чува как клюкарите обсъждат дали тя ще бъде следващата в списъка му със завоевания?

И ако трябваше да бъде честна пред себе си, трябваше да признае, че признанието за многобройните му завоевания я беше

обезпокоило по много различни причини. И да, оказваше влияние на начина, по който гледаше на него, как си мислеше за него.

Но, за съжаление, не и на чувствата, които изпитваше към него. А това я правеше или прекалено добродетелна, или прекалено глупава.

Освен това беше и много гладна, въпреки главоболието си. Затова стана от леглото, позвъни за Хедър и започна да се приготвя за предстоящия ден. Помоли камериерката да предаде на готвача, че ще закусва на терасата — денят беше прекрасен, а и се съмняваше, че някой ще я обезпокои там. Майка ѝ без съмнение вече беше закусила, а Грей едва ли беше буден, ако беше продължил да пие и след раздялата им предишната вечер. Всъщност предпочиташе наистина да се е напил до безпаметност, след като тя си тръгна от кабинета му.

Не че искаше той да е нещастен — просто ѝ се искаше думите и мнението ѝ да са имали значение за него.

Когато пристъпи на терасата, сутрешният бриз я посрещна с топъл порив, който обещаваще денят да бъде хубав. Очакваше я добре подредена малка маса, на която имаше богат избор от хлебчета, сладка, наденички с яйца, пресни плодове и зеленчуци. Това беше любимата ѝ закуска и готвачът много добре го знаеше.

Роуз тъкмо си бе сипала чаша ароматен горещ шоколад, когато забеляза Грей и Арчър да крачат през поляната. Арчър бе безупречен, както винаги, но Грей приличаше на прасе. Носеше дрехите от предишната вечер и очевидно бе спал с тях. Ризата му беше разтворена на шията и разкриваше загоряла гола кожа, която Роуз мигновено пожела да докосне с пръсти и да опита с устни. Косата му беше разрошена, а по лицето му бе набола брада, с изключение на кожата около белега.

Накратко — той изглеждаше абсолютно разкошен — като паднал ангел. Единственото нещо, което му придаваше човешки вид, бе именно белегът му и Роуз с лекота можеше да се престори, че го е получил в битка с архангел Гавраил, преди да го изгонят от Рая.

Тя примижа, когато осъзна, че Грей носи нещо в ръце. Кученце ли беше гушнал?

Скочи на крака и претича по няколкото стъпала, които я отделяха от поляната. Повдигайки полите на жълтата си дневна рокля, тя се затича да ги пресрещне.

— Какво имаме тук?

Арчър ѝ се усмихна за поздрав, но Роуз не го забеляза. Погледът ѝ беше прикован върху мъжа, който я гледаше с такава надежда, че за малко да разбие сърцето ѝ.

— Донесох ти нещо — каза той с нисък и странно пресипнал глас. — Подарък. — След това протегна ръце към нея и ѝ подаде най-милата муцунка, която някога беше виждала.

— О! — Сигурно изглеждаше като пълна глупачка, задето се просълзи заради куче, но не я интересуваше. Тя остави сълзите да се търкалят по страните ѝ, гушна топлото, копринено меко зверче в прегръдките си и зарови лице в козината му. — Грей, благодаря ти!

— Още е твърде малък, за да бъде напълно отделен от майка си, но е твой, ако го искаш.

— Разбира се, че го искам! Той е прекрасен.

Той прокара пръсти през тъмната си коса.

— Не знаех, че никога не си имала куче.

Роуз най-сетне погледна Арчър, който само сви рамене.

— Издавате тайните ми, а, лорд Арчър? — Какво ли още беше разкрил?

Братът на Грей я погледна открито и честно.

— Само тази, лейди Роуз. Не мислех, че ще имате нещо против.

— Нямам нищо против. — Тя отново се наведе към малката съпротивляваща се животинка в ръцете си и получи облизване по носа и брадичката.

— След малко трябва да го върнем в конюшните, но ще можеш да го виждаш винаги, когато пожелаеш — каза ѝ Грей.

Със свободната си ръка Роуз посегна и хвана Грей. Пръстите му бяха толкова силни и големи, преплетени в нейните. Тя го стисна лекичко и отпусна ръката му, давайки му да разбере колко много означава подаръкът му за нея само с едно докосване.

— Обожавам го. Толкова много ти благодаря.

— Как ще го кръстиш? — попита той.

Роуз отклони погледа си от него, за да не направи нещо глупаво, като например да го целуне пред брат му. Вместо това се усмихна едва забележимо на Арчър.

— Хийтклиф — отвърна. — Името му е Хийтклиф.

— Не са ли подобни театрални постановки по-подходящи за домашна забава? — попита Роуз Ева, когато двете влязоха под ръка в

стаята за рисуване на лорд и лейди Батънфийлд.

— Да, но според слуховете лорд Батънфийлд се опитва да ухажва мис Тери с познанията си за театъра.

— Актрисата мис Тери? — Роуз се огледа из стаята. — Тя тук ли е?

— Разбира се, че не. Фактът, че избяга с Гудвил, докато все още беше омъжена, я направи доста скандална. Въпреки това лорд Батънфийлд се надява да я впечатли с покровителството си и тя най-накрая да се поддаде на домогванията му.

Роуз повдигна вежди, впечатлена от подбора на думи на приятелката си.

— Да разбирам ли тогава, че мис Тери вече не е с мистър Гудвил?

— За бога, не, но тя все още е омъжена за мистър Уотс, художника, макар че го напусна преди години.

Роуз въздъхна тежко.

— Не мога да запомня всичко необходимо. Какво мисли за всичко това лейди Батънфийлд?

Ева се засмя и притисна ръката на Роуз до гърдите си.

— Предполага се, че тя подкрепя начинанията на съпруга си, убедена, че той по-скоро ще се изложи публично, отколкото да спечели симпатиите на мис Тери. Аз лично смятам, че той е прекалено безинтересен за начетен жена като мис Тери.

Роуз я погледна изпитателно.

— Хмм, внимавай, мила моя. Хората могат да си помислят, че говориш за поддаване и начетеност от собствен опит.

Приятелката ѝ се изчерви и Роуз трябваше да прехапе устни, за да не се засмее. Самата тя можеше да се закача с Ева до безкрай, но никога не би привлякла нежелано внимание към приятелката си.

Макар и Ева да не беше споделила всички детайли — факт, за който Роуз ѝ беше много благодарна — тя беше подразбрала достатъчно, за да знае, че нещо доста интимно се беше случило между приятелката ѝ и нейния мистериозен джентълмен. Не беше любопитствала повече, защото самата Ева изглеждаше изненадана, че е позволила да се случи каквото и да било. Честно казано, и Роуз беше изненадана от новината. Тя никога не би предположила, че Ева е

способна да рискува доброто си име с публичен скандал. Разбира се, много хора биха казали същото и за Роуз. И щяха да сбъркат.

— Хайде да седнем в дъното — предложи Ева, докато заобикаляха столовете, подредени пред импровизираната сцена. — Никой няма да ни чуе, ако се смеем.

Роуз се засмя.

— Толкова си лоша.

Спряха се за момент, за да покажат на майките си къде ще седнат, след това оставиха дамите в компанията на лейди Батънфийлд, която беше близка приятелка с майката на Роуз.

Скоро стаята се изпълни с хора. Лейди Батънфийлд явно беше поканила много приятели, които да споделят сценичния дебют на съпруга ѝ или може би неговото унижение. Роуз и Ева наблюдаваха как гостите влизат и заемат местата си.

Скоро лейди Батънфийлд помоли всички гости да се настанят и да замълчат, защото пиесата щеше да започне. Светлините притъмняха, оставяйки осветена само сцената. Представлението започна.

Лорд Батънфийлд излезе на сцената в нещо като тога, разкривайки прекалено голяма част от корпулентната си физика.

— Дами и господа, тазвечерното забавление ще бъде скромна интерпретация на шекспировия „Тимон от Атина“.

Роуз се присъедини към любезните аплодисменти на множеството и се приведе към Роуз.

— Сигурна съм, че никога не съм чувала за това произведение. А ти?

Ева поклати глава.

— Никога не съм била почитателка на Барда.

Свивайки рамене, Роуз се отпусна обратно на мястото си и зачака. Постановката щеше да бъде или много хубава, или много лоша.

За съжаление се оказа последното. Представлението беше хаотично, а вината за това беше изцяло на лорд Батънфийлд. Актьорските му умения бяха абсолютно несъществуващи, но той се опитваше да компенсира липсата им особено драматично. Роуз разпозна в останалите актьори някои от децата на други аристократични семейства. Те явно се забавляваха. Но постановката! В този случай не постановката беше в центъра. Изглежда нито сюжета,

нито актьорите бяха способни да решат дали става въпрос за комедия, или за трагедия и затова публиката не можеше да прецени дали да се смее, или не. Като всяко класическо произведение, пиесата трябваше да редува трагичното с комичното, докато стигне до заключителния финал, който да определи характера на постановката. Вместо това лорд Батънфийлд изглеждаше еднакво нелепо и като преуспяващ търговец, и като разорен неудачник, каквато бе съдбата на героя му, докато финалната сцена с мнимото му самоубийство не разкри, за всеобщо недоумение и забава на публиката, че под тогата си лордът е напълно гол. Макар и да зърна това само за миг, Роуз бе сигурна, че образът няма да я напусне до края на живота ѝ.

Тя и Ева напразно опитваха да овладеят смеха си, когато завесата се спусна за последно. Едва тогава Роуз забеляза, че майка ѝ напуска стаята заедно с лейди Батънфийлд. Майка ѝ изглеждаше съсредоточена, но Роуз познаваше това ѝ изражение. По стиснатите устни на майка ѝ си личеше, че тя много силно се бори с напиралците в очите ѝ сълзи.

— Веднага се връщам — каза тя на Ева без следа от предишното си приповдигнато настроение. Повдигайки леко полите си, за да не ги настъпва, излезе с бързи крачки от стаята, без да привлича излишно внимание към себе си.

За щастие, успя да зърне гърба на своята домакиня, когато тя изчезна в стая надолу по коридора. Не беше учтиво да преследва така някого в собствения му дом, но когато ставаше въпрос за майка ѝ, приличието и учтивостта можеха да бъдат пренебрегнати.

Вратата беше затворена, затова тя почука, преди да отвори. Ако майка ѝ не беше вътре, щеше да се извини и да затвори. Но когато вратата се отвори, майка ѝ наистина беше вътре, успокоявана от лейди Батънфийлд с думите:

— ... не бих му позволила да представи такава пародия, ако знаех каква е темата.

— Какво има? — попита Роуз, като влезе в стаята. — Мамо?

Майка ѝ плачеше, а това не се бе случвало от смъртта на баща ѝ.

Беше толкова необичайно и странно, сякаш кралицата бе отишла да потанцува рига в някой селски пъб.

Лейди Батънфийлд мрачно погледна Роуз.

— Толкова съжалявам, скъпа моя. Постановката... лордът не знаеше. Той никога не би я изиграл, ако знаеше, че ще предизвика такива неприятни спомени.

— Спомени? — Какви спомени можеше да предизвика голият образ на лорда?

Домакинята кимна.

— Ще го удуша, задето напомни на майка ти за трагичната смърт на баща ти.

Но смъртта на баща ѝ беше инцидент.

След това погледна лицето на майка си. Вече без да плаче, тя гледаше Роуз с такъв ужас, с такава... вина.

Тимон от Атина е отхвърлен от така наречените си приятели. Тимон изгуби богатството и гордостта си. Да, това бяха неприятни обстоятелства, но не бяха разплакали Роуз. Не и по този начин.

Тимон от Атина сам беше избрал живота си.

О, Господи! Сякаш грамадна ръка се бе протегнала и с ледени пръсти бе сграбчила сърцето и дробовете ѝ. Не можеше да диша. Не можеше да говори. И само защото майка ѝ я погледна с тази ужасна истина изписана в зачервените ѝ от сълзи очи.

— Ти каза, че е било инцидент — прошепна тя.

Майка ѝ се стегна и се отдръпна от прегръдката на лейди Батънфийлд.

— Роуз, най-скъпа моя...

Но Роуз не я слушаше. Тя отвори вратата рязко и избяга възможно най-бързо от стаята. Изтича през фоайето, без да се интересува, че хората забелязаха състоянието ѝ. Ключарите със сигурност щяха да са във вихъра си на другата сутрин. Без съмнение челната страница на Таймс щеше да провъзгласи ужасната истина, когато всички бяха любопитни да чуят.

Баща ѝ се беше самоубил. И ако майка ѝ го знаеше, знаеше го и Грей. Дори лейди Батънфийлд знаеше.

Очевидно единственият, който не знаеше — като изключим лорд Батънфийлд — помисли се Роуз с горчивина, докато тичаше в нощта навън със сълзи в очите — беше самата тя.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Валеше.

Грей вдигна поглед от писмото на Тристан, когато първите капки започнаха да барабанят по прозорците на кабинета му. Той харесваше дъжда — сладкият аромат на окъпаната от дъжда градина често му напомняше за Роуз. Но тази вечер спомените го пробуждаха яростно и безмилостно — като Офелия, която се бе хвърлила от кулата във водите под себе си.

Самоубийствен дъжд. Определено му трябваше смяна на декора, за да проясни съзнанието и мислите си. Но къде да отиде, ако не иска миналото да му припомня за себе си? Може би след края на Сезона, когато Роуз вече беше щастливо сгодена — ако не и омъжена — той щеше да се отпрати на пътешествие до Америка и да посети Тристан.

За предпочитане беше да е на път за Ню Йорк, преди Роуз да е изрекла брачните си клетви. Да върви по дяволите молбата ѝ да замести баща ѝ и да я придружи до олтара — сякаш би искала той да присъства на сватбата ѝ. Може и да се чувстваше като мъченик, но не беше готов да си понесе наказанието. Всъщност едно посещение при по-малкия му брат би било идеалното извинение да пропусне цялата сватба, което щеше да бъде повече от добре дошло за него.

Според слуховете, които Арч му беше предал, този път Максвел щеше да доведе нещата докрай и да предложи на Роуз. А дори и да не го направеше, говореше се, че Ейдън Кейн е потенциален кандидат, защото лейди Роуз явно му беше направила силно впечатление при първата им среща.

Грей би си прерязал гърлото, ако позволише на братовчед си да се доближи до Роуз. Ейдън беше непоправим женкар. Или поне това помнеше Грей от последния разговор с него преди няколко години. Освен това Ейдън трябваше да говори с него, за да поиска ръката на Роуз и да уточни детайлите, а Грей се съмняваше, че това ще се случи, защото братовчед му не беше стъпвал в Рейтън Хаус от нападението насам.

Нямаше значение, че Роуз щеше да бъде по-добре с някой друг. Той просто не искаше да бъде свидетел на щастието ѝ. Щеше да е бесен, ако тя наистина беше щастлива, и нещастен, ако тя беше нещастна.

Остави на бюрото писмото от брат си, а огънят в камината пропука. Трист се надяваше да се завърне в Англия скоро, вероятно през втората половина на лятото. Бизнесът му в Ню Йорк го държеше доста ангажиран в последно време, което можеше да означава единствено добри приходи за семейството.

Макар да му липсваше ужасно, беше донякъде по-добре, че най-младият му брат не беше наоколо. Беше достатъчно непоносимо, че Арчър правеше компания на Роуз на почти всички събития. Разбира се, той правеше това само за да отмени Грей от непосилното му задължение. Тристан обаче беше първокласен флиртаджия. Малкият нахалник трябваше единствено да примигне няколко пъти с невъзможно гъстите си и дълги мигли и дамите буквално губеха ума и дума, както и бельото си, междувременно.

И кой, разбира се, го научи на това? Той имаше подхода на Грей и очарованието на Арчър с жените. Или по-скоро подходът, който Грей някога имаше. А и Тристан се отнасяше с любовниците си далеч по-добре. Или поне Грей се надяваше да е така.

В далечината прозвуча гръмотевица, когато той прокара пръсти по белега си. Никой в Америка нямаше да знае историята на живота му. Нямаше да се налага да крие лицето си. Щеше да може спокойно да се разхожда по улиците и да чувства слънцето, вятъра и дъжда по лицето си — не само в собствената си градина. Щеше да ходи на празненства и да танцува. Можеше да ходи в клубове и да залага.

Може би дори щеше да си създаде приятели, които нямат роднинска връзка с него. Разбира се, скандалът от миналото му щеше да го последва, винаги го следваше. Но пък американците сякаш не се впечатляваха толкова лесно, колкото англичаните. Сред тях със сигурност щеше да може да си отдъхне.

Само да не беше херцог с отговорности щеше да е на някой кораб преди края на седмицата. Арчър щеше да го обвини, че бяга, но пък Арчър можеше да си гледа работата.

Грей се усмихна. Можеше да остави Арчър да поеме грижата за всички херцогски задължения. Това щеше да е забавно.

Почукване на вратата прекъсна краткия момент на добро настроение.

— Влез — отвърна той. Не си направи труда да си сложи маската, която лежеше до бюрото пред него. Беше вечер и той беше сам в дома си. Освен ако не беше дошъл неочакван посетител, нямаше смисъл да изтезва кожата на лицето си с маската, която само го запарваше и раздразваше брадата му.

Беше Уестфорд.

— Моля да ме извините, Ваша светлост, но един от конярите току-що изтича до къщата да съобщи, че лейди Роуз е в конюшните.

Грей се намръщи и погледна часовника на камината.

— Не очаквах тя и майка ѝ да се приберат толкова скоро.

— Очевидно младата дама се е прибрала сама, Ваша светлост. С карета под наем.

От думите на иконома човек би си помислил, че Роуз сама е управлявала каретата до дома. Гола. Но не това накара Грей да стане незабавно.

Нещо се беше случило. Нещо, което е накарало Роуз да се прибере сама, оставяйки майка си. И вместо да се прибере и да говори с него или да се прибере сама в стаята си, тя беше отишла в конюшните.

За един кратък момент, в който всичките му вътрешности се свиха от ужас, той си помисли, че тя може да е решила да вземе някой от конете и да язди в бурята. Дъждът беше проливен, гръмотевиците приближаваха, а светкавиците раздираха небето все по-често и ожесточено. Миг по-късно осъзна, че Роуз не е толкова глупава да язди сама през бурята.

Тя беше с Хийтклиф, нейното кученце.

Не твърдеше, че е експерт с жените. Дори той не беше толкова самоуверен. Но едно от малкото неща, което знаеше със сигурност, бе, че ако жена търси утеха в компанията на животно, нещо ужасно се е случило.

— Благодаря ти, Уестфорд. Аз ще се погрижа.

Икономът се поклони и излезе.

Грей дори не погледна за сако или шапка. Отвори прозореца и скочи през него както си беше по риза, панталони и ботуши. Майка му определено би имала какво да каже за навика му да прескача през

прозорци, който беше развил и запазил през годините, но това си бяха неговите прозорци, а той бе херцог и можеше да прави каквото си пожелае.

Дъждът се заизсипва по тялото му като безбройни ледени късчета, които блъскаха лицето, раменете и гърба му, докато тичаше към конюшните. Косата и дрехите му подгизнаха мигновено и водата се стичаше в панталоните и ботушите му. Слава на Бога, че беше сравнително топло.

Когато влезе в конюшните, дрехите му бяха толкова мокри и плътно прилепнали по тялото му, че спокойно можеше да е и гол.

Прекрачи вътре, а от него се стичаше вода. Миризмата на сено и оборски тор го посрещна топло, но той я игнорира и закрачи между боксовете.

Чу хлипове.

Двама млади коняри стояха настрани, видимо притеснени и несигурни какво да правят. Възпитанието им ги заставяше да са тихи и да не се натрапват, но дългът им напомняше, че има работа за вършене.

Грей взе решението вместо тях, подканяйки ги да си тръгват с едно отривисто кимване по посока на вратата. По лицата им се изписаха идентични изражения на дълбока благодарност, те кимнаха почтително, оставиха пособията си настрани и тихо изчезнаха в мрака навън.

Изчака ги да се отдалечат, преди да продължи навътре. Роуз може и да бе привлякла вниманието им е очевидното си безпокойство, но Грей нямаше да я остави да се превърне в забавление за подчинените му. Спокоен, че най-сетне са останали насаме, той се приближи към бокса, в който бяха кутретата.

Сърцето му се разкъса при гледката, която го посрещна.

Въпреки вечерната си рокля Роуз седеше върху купчината сено. Изглеждаше като принцеса — Пепеляшка, принудена да напусне бала, но все още във вълшебните си одежди. Хийтклиф беше в скута ѝ и тя беше притиснала пухкавото му телце към гърдите си, хлипайки с лице в пухкавото му кожухче. Другите кутрета се бяха сгушили в нея или се опитваха на свой ред да се покатерят в скута ѝ. Майка им лежеше на една страна с глава върху краката на Роуз, сякаш и тя се опитваше да я успокои по някакъв начин.

Грей не каза нищо. Той отвори вратичката и влезе в бокса, затваряйки след себе си, за да не избяга никое от кученцата. След това седна срещу Роуз в сламата. Кутретата веднага се насочиха към него, жадни за внимание. Хийтклиф остана в прегръдката на стопанката си и Маз също не помръдна от мястото си. Регистрира присъствието на Грей единствено с поглед и помахване на рошавата си опашка.

Той посрещна кутретата, галейки всяко едно от тях поотделно, а малките им опашници заплашваха да се откачат от щастливото размахване.

— Какво се е случило? — попита той внимателно след известно мълчание.

Хийтклиф и Роуз вдигнаха глави едновременно. Очите ѝ бяха зачервени и подпухнали, а бузите ѝ лъщяха от сълзите. По брадичката и в косата ѝ имаше слама.

Изглеждаше приказно. Болезнено красива.

— Мокър си — отговори с прегракнал глас. Не беше впечатлена от присъствието му, поне това ставаше ясно.

— Заповядах на дъжда да спре, преди да изляза от къщи, но той не ме послуша. — Тя дори не се усмихна на плахия му опит да се пошегува. — Защо плачеш, Роуз?

Тя го изглежда за момент, преди отново да насочи вниманието си към кутрето в скута си. Погали го по мъхестата главичка.

— Лорд Батънфийлд ни удостои със своята интерпретация на „Тимон Атински“.

— Това е отворителна пиеса — съгласи се Грей.

— Всъщност беше доста забавна, докато майка не напусна стаята разплакана.

Той застина от остротата и болката в гласа ѝ. О, по дяволите. Погледът ѝ прикова неговия.

— И какво стана после? — попита я.

Роуз сякаш му се озъби, или така му се стори — беше само за миг.

— Защо не си ми казал, че смъртта на баща ми не е била инцидент?

Как беше възможно да се чувства сякаш е изритан в корема, но и освободен от голямо бреме едновременно?

— Той ме помоли да не ти казвам.

Веждите ѝ се склучиха в гневна гримаса.

— Ти си ме излъгал. Попитах те дали е било инцидент и ти потвърди.

— Да — кимна той. — Спазих обещанието си към баща ти и те излъгах.

Тя избърса сълзите с опакото на ръката си.

— Как умря той? Не е било инцидент при езда, нали?

— Не — поклати глава Грей.

— Как го е направил?

— Роуз...

— Кажи ми, дяволите да те вземат! — извика тя. Хийтклиф потрепери в ръцете ѝ, но тя го успокои. — Заслужавам да знам. Всички в Лондон знаят!

Тя беше права — заслужаваше да знае истината.

— Той се отрови. Намерих го умиращ. Беше твърде късно, за да го спася. — В този момент за него беше много важно тя да знае това. — Опитах, но не можах.

Очите ѝ отново се наляха със сълзи. Отпусна безжизнено ръце до тялото си. Свободен, Хийтклиф се огледа наоколо, несигурен какво да направи. Той облиза брадичката ѝ и скочи от скута ѝ, за да се присъедини към другите кутрета на корема на майка им.

— Не мога да повярвам, че ни е изоставил така.

Грей също не беше могъл да повярва. Той знаеше колко много Чарлс обича съпругата си и дъщеря си.

— Той каза, че го е срам да погледне и двете ви.

— Значи е решил, че ще е по-добре да ни остави сами? Че ще е по-добре да се изправим пред бедността и самоубийството му, вместо да го имаме до себе си? — Гневът в очите ѝ се разпалваше единствено от чиста и неподправена болка. — Той ни е оставил да се справим със срама, а теб — да изтриеш този срам и да ни помогнеш.

— Той смяташе, че така е най-добре за всички. — И, разбира се, беше твърде късно за Грей да го разубеди, че не е прав. Той така и не можа да си прости за това. Никога нямаше да може. Същата вечер за малко да не откликне на молбите на приятеля си да се видят — толкова беше зает да стои сам у дома и да се самосъжалява. Белегът му вече отдавна беше заздравял, но душата му все още кървеше. Ако не беше

такъв егоистичен задник, може би щеше да намери приятеля си по-скоро. Може би щеше да може да го спре.

Роуз се изсмя горчиво.

— И като се замисля, че нарекох теб страхливец. — След това лицето ѝ се сгърчи от болка и тя захлипа горестно. — Баща ми е бил най-големият страхливец от всички.

Грей коленичи и кутретата се отдръпнаха от него. Пресегна се и я придърпа в обятията си, защото плачеше сърцераздирателно. Тя беше толкова топла и крехка до мокрото му студено тяло, а и явно не ѝ пречеше, че целият е подгизнал. Вместо това се вкопчи в него, сякаш животът ѝ зависеше от това, и смеси дъжда със солените си сълзи.

Страданието ѝ го убиваше.

Затова му се стори съвсем естествено да я целуне, когато тя вдигна поглед към него. Да се опита да ѝ предложи каквато утеха е по силите му. Болката ѝ го парализираше, караше го да се чувства неспособен да ѝ помогне по какъвто и да било начин. Пръстите ѝ се впиха в тялото му, когато го целуна с ожесточено отчаяние и болка.

Не я спря, когато се отдръпна от него. Не трепна и когато го удари. Но когато го изгледа, сякаш вече не знае кой е, сърцето му се сгърчи от болка.

А когато тя скочи и избяга от конюшните, той нито за миг не се замисли какво е правилно или грешно, какво трябва или не трябва да прави. Той послуша сърцето си.

Затича се след нея.

Роуз не стигна далеч. Дъждът превърна роклята ѝ в тежка броня, която смазваше раменете ѝ и спъваше краката ѝ. Подгизналата земя беше хлъзгава под балните ѝ пантофки и една погрешна стъпка бе достатъчна тя да се подхлъзне и да падне.

Опита се да се задържи с ръце, но не успя и падна тежко. Лицето ѝ потъна в калта, ръцете ѝ останаха под тялото. Болката и унижението от факта, че Грей беше точно зад нея и със сигурност бе видял непохватността ѝ само я накараха да заплаче по-силно.

Ако можеше сама да се изрита от яд, би го направила. Вместо това изтри с ръка калта от лицето си и започна да се изправя.

— Роуз! — Грей се озова до нея. Не можеше да го види в тъмнината, но звучеше много притеснен. — Нарани ли се?

— Само гордостта ми пострада — отвърна му тя открито, докато той ѝ помагаше да се изправи. Тесните поли и тежките дипли правеха невъзможно за една жена да стои стабилно на краката си.

На Роуз така и не ѝ се наложи да стои дълго. В мига, в който се изправи, Грей я взе на ръце и закричи бързо към Рейтън Хаус. Осветените му прозорци изглеждаха топли и уютно подканващи в бурята.

— Мога да вървя.

Той не ѝ обърна внимание.

— Трябва да ме оставиш да вървя след начина, по който се държах в конюшните.

— Беше разстроена — каза го, сякаш наистина го приемаше за обяснение.

Тя примигна от сълзите и дъжда.

— Не трябваше да те удрям. Прости ми.

— Не мисли за това повече.

С ръце около врата му и тяло притиснато към гърдите му, Роуз наистина се опитваше да не мисли за нищо. Беше толкова прекрасно да е в обятията му, да се чувства нежна, ранима и деликатна.

— Не може да ме носиш до дома. Прислугата ще ни види.

— Не ме интересува.

— Но мен ме интересува.

Той не каза нищо, но тя почувства как тялото му се напрегна от спора.

— Сега какво? — попита го. — Играеш си на рицар спасител, защото смяташ, че не мога да понеса истината за смъртта на баща си? Ще ме отнесеш ли в спалнята си да ме чукаш, защото ме съжаляваш?

Думите бяха груби и грозни, но тя искаше да го стресне. Беше бясна, защото баща ѝ буквално беше изнудил Грей да поеме отговорността за майка ѝ и за нея. За него тя не беше нещо повече от ненужно бреме, независимо колко му харесваше да я има в леглото си.

— Не говори така. — Гласът му бе остър, когато стъпи на терасата. Приглушената светлина от прозорците освети изсечените черти на лицето му и неодобрението в погледа му.

— Но ти така го наричаш, нали? — Тя посегна към дръжката на френските прозорци, приемайки идеята, че той няма да я пусне на земята. Добре, нека прислугата ги види. Нека клюкарстват.

Той я изгледа сърдито, когато я внесе през прага в топлия и приканващ уют на дома.

— Не и това между нас, Роуз. Никога.

Внезапно гърлото на Роуз пресъхна. Как така той винаги знаеше какво да каже, за да я успокои, но и да я обърка още повече? Точно когато си мислеше, че вече разбира колко малко означава за него, какво е неговото мнение за нея, той казваше нещо толкова невероятно и чудесно, че съзнанието ѝ отново се объркваше.

— Наричай го както искаш — промърмори тя. — Не искам да се случва само защото ме съжаляваш.

— Не те съжалявам. Съжалявам единствено, че не ти казах истината, а ти я откри по този начин, но не съжалявам теб.

— Добре — съгласи се тя, за да прекрати спора. Но ако не я съжаляваше, означаваше ли това, че повече няма да спи с нея? Защото — Господи, тя наистина беше ужасна — тя страшно много искаше пак да се случи. Както и да опитваше да се самозаблуждава, нямаше начин. Тя много искаше Грей.

О, тя знаеше, че няма да бъде негова съпруга. Никакво чудо не можеше да промени това, но само в обятията на Грей се чувстваше наистина на мястото си — сигурна, защитена и у дома. Наистина беше глупаво, защото той не я искаше, не и за постоянно.

За късмет прислужниците явно се бяха оттеглили в своите помещения и никой не забеляза как господарят им я носи през къщата и нагоре по стълбите, сякаш тя не тежи повече от малко дете. Никой не забеляза, че и двамата бяха подгизнали, а тя беше и кална. Това беше добре, защото иначе можеше да се породят съмнения как се е изцапала, а оттам да тръгнат какви ли не клюки.

Един Господ знаеше, че точно сега тя просто не можеше да си позволи повече скандали в живота си. Беше достатъчно чудо, че обществото все още я приемаше, след всичко случило се, макар да бяха минали години от смъртта на баща ѝ и нападението над Грей. Вероятно сега тя беше считана просто за интересна — трагична фигура, белязана от скандали, но никога реална част от скандал.

Той я отнесе до спалнята ѝ, където вярната Хедър я чакаше, зачетена в книга на светлината на слаб огън. Камериерката скочи от мястото си и изглеждаше доста ужасена, че херцогът на Рейтън внася на ръце господарката ѝ.

— Пригответи гореща вана — нареди той и внимателно остави Роуз на краката ѝ. — И нека в кухнята пригответ чай.

Хедър направи дълбок и припрян реверанс.

— Да, Ваша светлост, веднага.

Когато стреснатата камериерка забърза да изпълни нарежданията на Грей, той постави ръце на раменете на Роуз. Силните му пръсти я обърнаха с лице към него. Беше ѝ трудно да срещне погледа му на ярката светлина, особено след всичко, което се беше случило между тях тази вечер. Чувстваше се гола под изпитателния му поглед. Беше охлузена и раздърпана, на ръба на плач или истеричен смях, а може би и двете.

Той погледна за миг над рамото ѝ, когато от банята долетя звукът на течаща вода.

— Съжалявам, че не бях до теб — каза той искрено и с тъга в сините си очи.

— Кога? — Тя не искаше да бъде груба или неблагодарна, просто ѝ стана любопитно.

— Тази вечер. — Сянка на усмивка се появи за миг на устните му.

Мили боже, гърлото ѝ отново пресъхна и тя не можеше да преглъща. Той наистина ли искаше да каже, че би искал да е бил там? Заради нея? Сред хора?

— Безвкусните идеи на лорд Батънфийлд със сигурност биха те накарали да размислиш, но въпреки това оценявам намеренията ти. Благодаря.

За момент той просто я гледаше с изражение, което тя дори не си направи труда да се опита да разбере. Беше твърде уморена, за да гадае допълнително какво се случва в главата му. И все пак, ако в този миг я притегleshе в обятията си и я целунеше до забрава, тя нямаше да се съпротивлява. Не сега.

— Лека нощ, Роуз.

— Лека нощ Грей. — Хиляди думи останаха недоизказани, но тя не знаеше откъде да започне, а и точно сега искаше единствено да си

вземе гореща вана, да се пъхне в леглото си и да забрави, че тази вечер изобщо се е случвала.

Без съмнение клюките щяха да са в разгара си утре. Дори самата мисъл я караше да иска да се скрие под леглото си и никога да не излиза.

Грей я целуна по челото и излезе от стаята. Хедър се появи отново в мига, в който вратата се затвори, и ѝ помогна да се съблече. Роуз я освободи, когато остана напълно гола. Момичето очевидно беше загрижено за нея и Роуз го оценяваше, но нямаше настроението и силите за разговор, утеха или подкрепа, предложени ѝ като част от задълженията на камериерката. Искаше да бъде сама.

Остана потопена в ароматната вана, докато водата започна да изстива и кожата на дланите и стъпалата ѝ се набръчка. Едва тогава излезе от водата, подсуши се и облече нощницата и халата си. Потрепери, когато пъхваше ръце в ръкавите. Хедър беше оставила дрехите да се затоплят на огъня и тяхната топлина прогони и последния студ от тялото ѝ.

Чаят я очакваше на малка кръгла масичка до камината. Роуз си наля една чашка и седна на креслото да я изпие. За момент се почуди дали да не почете книга, но съзнанието ѝ беше твърде неспокойно, за да чете, и все пак вцепенено, за да мисли. Седеше в удобното кресло с подвити под тялото си крака и бавно отпиваше от горещия сладък чай.

Лекото почукване на врата ѝ, което прозвуча след малко, не беше неочаквано.

— Влез, майко.

Наистина беше майка ѝ. Влезе в стаята с наведени рамене, а тъгата по лицето ѝ я състаряваше с години. Всяка мисъл за продължително сърдене се изпари от главата на Роуз, когато я видя така. Тя изглеждаше съсипана. И въпреки това, за разлика от дъщеря си, тя беше останала на партито и бе разговаряла с онези, които сега вероятно вече клюкарстваха и за двете им. Майка ѝ може и да беше лъжкиня, но не беше страхливка. Роуз трябваше да вземе пример от нея. Майка ѝ никога не бягаше от нищо.

— Искаш ли чай? — усмихна ѝ се тя.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Трябваше да ти кажа — призна майка ѝ. — Съжалявам.

Двете седяха една срещу друга на леглото ѝ с чаши чай в ръце, опитвайки се да отпуснат натрупаното напрежение и да се успокоят.

— Оценявам това — отвърна Роуз и се осмели да я погледне. — Защо не го направи тогава?

За първи път, откакто влезе в стаята ѝ, майка ѝ я погледна в очите. Погледът ѝ беше изпълнен с тъга и съжаление.

— Знаех колко искрено обичаш и уважаващ баща си. Не исках да променям представата ти за него.

Роуз кимна. Разбираше. Не беше съгласна с постъпката на майка си, но я разбираше.

— Вярно ли е, че Грей го е намерил? — Не беше въпрос, който наистина искаше да зададе, защото знаеше отговора.

— Да. Все още си спомням ужаса, изписан по лицето му, когато дойде да ме намери.

Господи! Горкият Грей. Горката ѝ майка.

— Съжалявам, че е трябвало да преживееш всичко това сама, майко. Ако знаех, можех да ти бъда утеха.

Майка ѝ се пресегна и я погали по ръката с усмивка.

— Ти ме подкрепяше толкова много, мила моя. Толкова много.

Роуз ѝ прости, разбира се. Моментът, в който майка ѝ призна, че е трябвало да ѝ каже, случилото се вече не изглеждаше толкова драматично.

Беше прикрила истината от благородни подбуди — в опит да запази доброто мнение на Роуз за баща ѝ и нейната обич към него. Истината не я караше да го обича по-малко, но определено промени преценката ѝ за него. Винаги го бе смятала за силен, а сега знаеше истината.

Това, което баща ѝ беше извършил, бе ужасно, но тя нямаше да обвинява майка си за това. Ако трябваше да се ядосва на някого, това беше баща ѝ. Как смееше да се отказва и просто да ги оставя да се справят сами! Да ги кара да се изправят пред едновременния скандал

от фалита и самоубийството му. И как бе могъл да принуди най-близкия си приятел да оправя кашата, която сам бе забъркал, поемайки под закрилата си не само неговата вдовица, но и дъщеря му?

В светлината на новата информация Роуз не можеше да се начуди как и защо Грей изобщо я желае. Как можеше да е привлечен от нея, когато тя буквално му бе натресена като воденичен камък, от който няма възможността да се отърве?

Можеше да им откаже подкрепата си, но не го бе направил. Можеше просто да им даде необходимите средства и да спре да се занимава с тях, но не го бе сторил. Беше направил толкова много за тях през годините и доскоро Роуз се надяваше, че един ден ще открие начин да му се отплати за добрината. Сега вече знаеше, че това няма как да се случи някога. Нямаше как да се отплати за приятелството му.

Нямаше как и да го мрази или презира заради отказа му отново да излезе сред обществото. Не и сега, когато осъзна каква страхливка може да бъде самата тя.

Минаваше полунощ. Беше сама в леглото си и не можеше да заспи. Беше неспокойна и объркана. Не можеше да се отърси от чувствата, че има нещо, което трябва да направи — като сърбеж под кожата ѝ, който не можеше да успокои, колкото и да се чешеше.

Трябваше да вземе мерки.

Роуз се измъкна изпод завивките и пристегна халата около себе си. Боса, тя запристъпва внимателно по коридора към срещуположното крило, където беше стаята на Грей.

Тя почука внимателно, макар в тази част на къщата да нямаше друга жива душа, която да я чуе или да види скандалното ѝ поведение. Макар че тя не чувстваше нищо скандално в това да отиде при Грей, макар и с ясното намерение да го съблазни.

Той отвори вратата след минута, облечен единствено в чифт тъмни панталони и халат от тъмносиня коприна.

— Роуз.

Не звучеше изненадан. Не звучеше и разочарован. Сякаш се беше надявал, че тя ще дойде, но очакваше от нея да прояви здрав разум и да не го направи.

— Мога ли да вляза? — попита го тя тихо.

Грей огледа коридора зад нея. Роуз знаеше, че няма никого, но въпреки това оцени загрижеността му.

— Не е редно.

— Има ли значение? — усмихна се тя.

Грей не отговори, но отстъпи настрана, за да я пусне.

— Говорих с майка — каза му тя, когато се шмугна в уютната топлина на стаята му. — Не съм й сърдита, ако от това се опасяваш.

— Не съм си го и помислял — отвърна той простиичко и затвори вратата след нея. — Знаех, че ще оправиш нещата помежду ви.

Роуз се обърна и скръсти ръце пред гърдите си, за да не си играе нервно с колана на халата си. Насили се да го погледне в очите.

— Чувствам се, сякаш трябва да оправя нещата и помежду ни.

Той поклати глава. Светлината от лампата караше сенките в тъмните му коси буквално да оживеят. Нима беше започнал да посребрява на слепоочията?

— Не трябва.

Пристъпи към него, а ръцете ѝ бяха отпуснати с длани, свити в юмруци, покрай тялото ѝ.

— Не, трябва. Майка и аз сме ти били натресени насила и ти винаги си се държал чудесно с нас, докато аз бях абсолютна харпия към теб.

Той се усмихна на избора ѝ на думи.

— Харпия. Не бих избрал точно това описание, но добре. И никога не съм възприемал майка ти и теб като товар. Искam да знаеш това.

Беше ѝ трудно да повярва, но точно сега нямаше да спори за това.

— Бях ужасна към теб и съжалявам за това. Не трябваше да те прелъстявам, както направих.

Чертите му се отпуснаха в лека усмивка.

— Участвах напълно доброволно.

— Но вече не — напомни му тя и лицето му отново се стегна в сериозна маска. — Не и откакто захвърлихме маските.

— Не. Оттогава вече не. — Той избягваше погледа ѝ.

Пристъпи още по-близо към него.

— Мислех само за собствените си желания и те заблудих, съзнавайки, че ако знаеш истината, ще постъпиш достойно и ще ме отблъснеш.

Погледът му отново прикова нейния.

— Вторият път знаех истината. Мисля, че знаех още първата вечер, Роуз, но просто не исках да си призная.

Тя се намръщи. Това не беше ново разкритие, но преди не го бяха осъждали така искрено.

— Защо? Какво в мен ме прави дори малко желана?

Не си просеше комплименти, а наистина искаше да разбере. Точно в момента не се чувстваше особено привлекателна.

Смехът му не беше от радост. Той преодоля и малкото разстояние помежду им и обхвана лицето ѝ с топлите си длани.

— Глупаво момиче. Ти си всичко най-хубаво в живота. Не го ли знаеш?

Искаше да поклати глава в знак на пълно несъгласие, но се страхуваше, че той ще я пусне.

— Не. Аз съм манипулативна и разглежена. И освен това мисля само за собственото си щастие.

— Ти си добра, сладка и вярна. — Погали нежно скулите ѝ. — Всичко, което аз не съм. Всичко. Искам те толкова силно, толкова много, че вероятно ще полудея преди края на Сезона.

Дъхът секна в гърлото ѝ.

— Аз не се чувствам добра, сладка или смела. Чувствам се ужасно, Грей. Просто ужасно. — Тя хвана китките му с ръцете си. — Баща ми ни глезеше, не отказваше нищо нито на мен, нито на майка ми. Заради нас пропиля богатството си. Заради нас погуби живота си.

Грей я притегли в обятията си, но тя забеляза измъченото му лице. Беше топъл и тя се почувства закриляна, когато опря лице в гърдите му и обви ръце около кръста му. Това беше нейното убежище. Той беше нейният дом.

— Баща ти, мир на праха му, почина, защото нямаше никаква представа как да ръководи делата си, не заради нещо, което ти си направила. Предпочете да отнеме живота си, защото му беше по-лесно да се откаже от теб, отколкото да се чувства виновен пред теб. Вината е негова, не твоя.

Сълзите изпълниха очите ѝ и преляха по страните ѝ. Тази нощ плака толкова много, че я болеше глава, но въпреки това не можеше да се спре.

— Той ми каза да стоя далеч от теб.

Силните му ръце погалиха гърба ѝ успокоително.

— Трябваше да го послушаш.

Роуз вдигна лице, за да го погледне.

— Но тогава нямаше никога да разбере какво е да съм истински щастлива.

Зениците на Грей се разшириха от учудване и за момент той изглеждаше млад и раним.

— Не казвай това. Аз те направих нещастна.

Тя се усмихна тъжно.

— Истина е, но пък онези нощи с теб в „Сейнт Роу“? За мен това беше истинско щастие. Най-голямото, което някога съм познавала.

Той отвори уста да възрази, но тя постави пръсти на устните му, за да му попречи.

— Не казвай нищо. Знам, че не е нещо, което искам да чуя.

Грей се намръщи и посегна да премести ръката ѝ от лицето си. Преплете пръстите си с нейните. Цялото му тяло гореше по-силно от огъня, на който тя се беше изсушила преди няколко часа. Топлината попиваше в тялото ѝ, изпълваше крайниците ѝ и караше цялото ѝ същество да трепти от живот. В прегръдката им нямаше нищо съблазнително, но тя цялата копнееше за него. Искаше да го приеме в себе си още веднъж и така да го бележи завинаги като своя собственост.

Да го направи недостъпен за никоя друга.

— Аз също бях щастлив — призна нежно той. Думите му бяха толкова тихи, че нямаше да повярва дали ги е изрекъл, ако не бе видяла устните му да се движат. — Бог да ми е на помощ, но заради теб забравям всяка клетва и всяко обещание, които някога съм давал.

Роуз не възрази, когато той пусна ръката ѝ, за да зарови пръсти в косите ѝ.

— Караш ме да се чувствам като променен човек — каза ѝ той прегракнало. — Като добър човек. Като достоен мъж, а не като егоистичното копеле, което не заслужава да бъде обичано.

Очите ѝ горяха, но Роуз успя да потисне сълзите.

— Ти си добър човек — прошепна тя. — Най-добрият, когото познавам.

Кой друг би се откъснал доброволно от обществото, само за да е сигурен, че няма да се завърне към начин на живот, който иска да загърби напълно?

— Не трябва да говориш такива неща.
— Защо? Вярвам в думите си.
— Защото когато ги изричаш, аз искам да вярвам в тях.
Наведе глава и я целуна.

Не го отблъсна и не се опита да го удари. Дори и да го беше направила, Грей нямаше никакво намерение да я пусне.

Беше безумие да я целува, камо ли да предприема нещо повече, но отдавна вече не го беше грижа за това. Нямаше по-правилно чувство от това да държи Роуз в обятията си, да я целува и да чувства как тялото ѝ тръпне за неговото.

Устните ѝ бяха сладки и топли, когато плъзна езика си между тях. Пръстите му се оплитаха в косата ѝ, докато се наслаждаваше на бавната чувствена целувка. Беше ненаситен за нея, за тялото ѝ и удоволствието, което изпитваше, когато се сливаше с нея.

Усещаше мекото ѝ женствено тяло чувствено напъпило в ръцете си и не можеше да се откъсне от нея. Беше толкова доверчива и всеотдайна. Позна тези ѝ качества още преди години, докато се грижеше за него след инцидента. Знаеше слуховете за него, беше го виждала в най-лошите му моменти и въпреки това го желаше. Какви благородни качества виждаше тя у него и как изобщо ги беше открила си оставаше загадка за него, обгърнатата в искрения му страх, че тя не вижда истинската му същност, а някаква негова версия, възможна единствено в нейното съзнание.

Но дори страховете му не бяха способни да го спрат да я целува така, сякаш това беше последният ден от живота му. И когато нежните ѝ силни ръце започнаха да милват гърба му, той изстена от удоволствие.

Същите тези изкусителни ръце се плъзнаха по гърдите му и разтвори халата му. Господи, докосването ѝ беше подлудяващо нежно и чувствено. Сръчните ѝ пръсти изследваха, рисуваха и милваха тялото му, освобождавайки го от дрехите му. Пусна я за миг, за да остави халата си да се свлече от раменете му на купчинка в краката им.

Роуз го докосваше, сякаш бе произведение на изкуството — нещо рядко и ценно, което виждаше за първи път и не можеше да му се нарадва. А това беше толкова възбуждащо и неустойимо дори за мъж,

така опитен в любовното изкуство, колкото беше той. И преди жените се бяха отнасяли към него като към любим любовник, но никоя досега не го бе карала да се чувства така, както Роуз. Може би, ако беше почувствал нещо подобно и преди, нямаше така безцелно да сменя любовниците си години наред.

В този момент той отказа да назове непонятното ново чувство.

Голите му ръце се склупчиха около сочното ѝ тяло като капан — затвор, от който нямаше намерението да я пусне. Беше облечена с прекалено много дрехи, но той скоро щеше да я избави от тях. Целува я бавно по цялото лице, вкусвайки солта на сълзите по кожата ѝ. Ръцете му се спуснаха надолу и обхванаха закръгленото ѝ дупе, стискайки жадно апетитните ѝ извивки. Искаше да я целуне и там — в свивките на бедрата ѝ и по дупето. Щеше да я целува навсякъде, изкусно и съблазнително, докато не започнеше да го моли да я обладае и да спре агонията ѝ.

Искаше да чуе виковете ѝ, когато я докара до оргазъм, да почувства прилива на адреналин и чисто удоволствие от факта, че ѝ е доставил блаженство, което не е изпитвала с друг мъж. И поне тази нощ щеше да се остави да вярва, че никой друг мъж няма да може да запали страстта ѝ така, както той.

Този последен път. Само този път и щеше да я пусне.

— Съблечи ме — чу той прошепнатото ѝ желание.

Грей потрепери от съблазнителната дрезгавост на възбуждения ѝ глас. Беше безсилен срещу това и нито за миг не си помисли да не се подчини. Без да откъсва поглед от разтопения шоколад на очите ѝ, той нежно прокара пръсти по раменете ѝ, освобождавайки я с това просто движение от халата ѝ.

Тялото ѝ се разкри пред него, изваяно до съвършенство и изящно подчертано от тънката бледа копринена нощница, която изкусно прилепваше по всички изкусителни извивки и заоблености. Платът бе опънат от настръхналите ѝ зърна, които прозираха тъмнорозови и твърди от възбуда под ефирната материя, умоляващи да бъдат докосвани. Не се поколеба да изпълни молбата им и прокара пръсти по чувствителните връхчета, докато с другата си ръка бавно смъкваше презрамките на дрехата от раменете ѝ.

— Мога да те гледам така вечно — призна той, когато нощницата ѝ се свлече на пода върху халата.

— Гледай, нямам против — отвърна тя. — Но бих предпочела и да докосваш.

В гласа ѝ нямаше следа от игра, нито от опит за съблазняване — само искрено желание, което го разтърси из основи.

Вдигна я на ръце и я отнесе до леглото си. Остави голото ѝ тяло върху чаршафите и се отдръпна. Погълна чувствените ѝ извивки с жаден поглед, докато събуваше панталоните си. Когато се изправи отново, пълният обем на ерекцията му се разкри пред очите ѝ така, както нейната голота пред погледа му.

— Всички мъже ли са толкова прекрасни голи, колкото си ти? — попита тя с усмивка.

Грей ѝ се усмихна в отговор.

— Не — отвърна той. — Аз съм изключителен представител на мъжкото съвършенство — откъде, по дяволите, трябва да знам как изглеждат другите мъже, когато са голи?

Роуз сви рамене и се засмя.

— Имаш по-добри шансове да знаеш от мен.

Той се качи на леглото и се отпусна до нея.

— Не мога да ти кажа. Мога единствено да призная, че не съм виждал по-прекрасна жена от теб.

Целуна връхчето на носа ѝ и собственически постави длан върху заобленото ѝ коремче.

Нежна розовина обля страните ѝ.

— Лъжеш.

Той поклати глава, сериозен до болка.

— Не и за това.

След това я целуна, защото не искаше да рискува да развали момента с безсмислени разговори.

Или да каже нещо, което не трябва да се изрича.

Грей не можеше да се насити да я докосва. Не можеше да задържи ръцете си на едно място за повече от няколко секунди, защото искаше да изследва всеки копρινен сантиметър от кожата ѝ. Докато не се подпря на лакът и не плъзна свободната си ръка между краката ѝ — не можеше да чака повече, за да почувства влажната ѝ топла възбуда.

Роуз с готовност разтвори краката си за него, давайки му пълен достъп до удоволствието между тях. Грей плъзна един прът в нея и изръмжа, когато сърцевината ѝ се стегна жадно около него,

приветствайки действията му. Палецът му погали гънките около клитора ѝ и намери малката възбудена пъпка, която потръпна при допира му. Бедрата ѝ се повдигнаха, петите ѝ се забиха в леглото, за да посрещне ласките му, стенойки под устните му. Господи, това беше музика за ушите му.

Целуваше бавно устните, шията ѝ, раменете, преди да се наведе към гърдите ѝ. Пое едно настръхнало зърно между устните си и го засмука жадно и дълбоко, преди да го подразни леко с език. Тя стенеше и се извиваше под него, разтваряйки краката си още по-широко, докато пръстите му я галеха все по-настойчиво.

— Това е задоволяване с ръце — изръмжа той, като срещна натежاليا ѝ от желание поглед. Господи, тя изглеждаше като Афродита — богиня на удоволствието и желанието. — Правят това в разказите, които четеш, нали?

— Да — прошепна тя и притисна бедра около ръката му.

Той се усмихна.

— А искаш ли да ти доставя удоволствие с устни, Роуз? — Лично той намираше определението фелацио за безумно, затова цялото му същество откликна с радост, когато видя страстта в очите ѝ, предизвикана от невинното му предложение.

— Да. — Едва чу задавания ѝ от желанието шепот.

Грей облиза зърното ѝ за последен път.

— Кажы моля.

— Моля те — изстена Роуз.

Грей се спускаше надолу по тялото ѝ, когато дочу шумове в коридора пред стаята си. Едва успя да разпознае и гласове, преди романтиката да се изпари окончателно.

Врата на стаята му се отвори рязко и Грей реагира, без да се замисли, опитвайки се да предпази Роуз с тялото си. Лежеше върху нея по гол задник, когато четирима мъже нахлуха в стаята.

— Грей, имаме проблем. Бронте е... о, по дяволите!

Грей погледна зад рамото на брат си. О, по дяволите, описваше ситуацията много точно. Арчър не беше сам. С него бяха Уестфорд и още двама мъже, които Грей не разпознаваше. По-възрастен мъж, видимо от високата средна класа, и по-млад от същото общество.

Мамка му, мамка му и пак — мамка му!

Брат му вече се опитваше да изведе непознатите от стаята, но непоправимото бе сторено. Уестфорд очевидно бе разпознал жената под него, както и Арчър. Едва ли щеше да бъде трудно и за другите двама мъже да се досетят, щом по-голямата част от лицето на Роуз и косата ѝ бяха открити пред погледите им. Щеше да им е необходимо само още едно социално мероприятие с херцога на Рейтън или с Роуз, за да се досетят.

Нямаше как да се измъкне сега.

Щеше да му се наложи да се омъжи за Роуз.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Един скандал никога не се случваше сам, осъзна Грей, винаги бяха по няколко на куп.

— Какво е направила Бронте?

— Избягала е — информира го Арчър, като наливаше питиета за четирима им. — С най-големия син на лорд Брантън.

Лорд Брантън беше по-възрастният от двамата мъже, седнали на канапето в другия край на стаята, зяпнали Грей и Арчър с нещо като почуда. По-младият беше друг от синовете му.

— Къде е майка? Тя знае ли?

— Разбира се, че знае. Та нали тя е открила липсата на сестра ни. Слава богу, предпочете да си остане вкъщи. Ужасявам се от мисълта, че и тя можеше да те спипа по гол задник като мен. Какво, по дяволите, си мислеше?

Грей го изглежда гневно.

— Със сигурност не и че някой може да връхлети в стаята ми дори без да почука.

— За бога, Грей — брат му се наведе към него, за да е сигурен, че никой друг няма да го чуе, — тя е под твоята опека.

— А сега ще бъде моя съпруга. — Надяваше се тя да е в спалнята си и вече да спи. Нямаше нужда и двамата да са будни и гневни, заради отказаното им удоволствие.

Или пък Роуз лежеше будна в леглото си и си представяше преплетените им тела? Дали си представяше как той прониква в нея? Дали бе решила сама да си достави отказаното ѝ удоволствие, мислейки си за него, фантазирайки си за неговите пръсти между краката ѝ?

— Обичаш ли я?

— И откога е необходимо да обичам една жена, за да искам да спя с нея? — Той умишлено избягваше въпроса. Караше го да се чувства подчертано некомфортно. Беше твърде засрамен от себе си, за да признае истината пред брат си.

— Ти не просто спиш с нея, ти ще се ожениш за нея.

Грей сви рамене.

— Ние не приемаме любовта на сериозно, Арч. Бракът е достатъчно изгоден. А и сега мама ще спре да се притеснява, че няма да дочака внуци.

— Това е коравосърдечно дори за теб — възмути се Арчър.

Забележката го жегна.

— Не ставай сантиментален с мен, братко. Да не би да е заради чудната вдовичка, около която пърхаш?

Арч почервения и стисна устни, но не отвърна на нападката.

Грей кимна по посока на неканените си гости.

— Да забравим за момент моето непростимо поведение и да се концентрираме върху сестра ни, искаш ли?

Брат му подаде по чаша скоч на лорд Брантън и на сина му, а Грей донесе чаша за себе си и брат си. Когато и четиримата седнаха, той заговори:

— Защо синът ви е решил да избяга със сестра ми, Брантън? Искате да я съсипете или да се ожени за нея?

Не беше много мъдър ход да засяга честта на един първороден син, но Бронте беше дъщеря на херцог и желана партия, а и Грей не беше в настроение да бъде любезен. Този мъж беше прекъснал любовното му с Роуз — нещо, заради което с удоволствие би удушил помалката си сестра като основна виновница.

Пълните бузи на Брантън се зачервиха, но той запази контрол върху емоциите си.

— Сигурен съм, че Александър цели брак, Ваша светлост. Той е силно влюбен в сестра ви.

Грей повдигна недоверчиво вежди.

— Наистина ли? Тогава защо никога не съм го срещал? Защо не е дошъл да поиска ръката на сестра ми от мен?

Отговори момчето, като гледаше Грей с целия възможен гняв на един лоялен и верен брат.

— Вероятно защото обществото вярва, че сте някакво чудовище, Ваша светлост. Може би защото сестра ви не смяташе, че бихте се съгласили на такъв брак.

Брантън смъмри сина си, но Грей не го чу. Той се обърна към Арчър, който го наблюдаваше със спокойно, но съчувствено изражение на лицето. Не го интересуваше какво мисли обществото, действително

нямаше значение. Но за него беше много важно, че явно по-малката му сестра беше съгласна с общото мнение. Как бе могла да си помисли, че той би отказал щастието ѝ?

— Лорд Брантън, притежава ли Александър достатъчно богатство, за да се омъжи за сестра ми?

— Ние сме богато семейство, Ваша светлост — кимна по-възрастният мъж. — Богатството ми може да е натрупано чрез търговия, инвестиции и упорит труд, но аз няма да се извинявам за това. Семейството ни може да проследи корените си до самите Завоеватели и макар и ние да имаме своите прегрешения, не сме известни със скандални нрави.

За разлика от семейство Кейн, остана недоизреченият подтекст на изказването му.

— И вие сте убеден, че той я обича? — Чувството може и да не беше задължително за брака му с Роуз, но щеше да присъства в живота на сестра му, дори да трябваше да убие заради това.

По-възрастният мъж отново кимна убедено.

— Да, сигурен съм.

Грей вдигна чашата си и изпи съдържанието ѝ на една глътка. След това стана.

— Тогава нека ги върнем в Лондон, където могат да се омъжат достойно и аз мога да отведа сестра си до олтара. Арч, подготви каретата. Трябва да свърша още нещо, преди да тръгнем.

Разбира се, Арч се досети какво има предвид брат му и за изненада на Грей се подчини на думите му, без да спори или да остроумничи.

Грей остави мъжете да се погрижат сами за себе си. Вероятно от него се очакваше да вдигне на крак всички и да се втурнат в търсене посред нощ, но така или иначе щяха да открият бегълците. А дори и вече да се бяха врекли един на друг, Грей щеше да се погрижи сестра му да има подobaваща сватба. И със сигурност щеше да присъства, за да я отведе до олтара, майната му на обществото.

Беше обещал на Чарлс, че ще омъжи Роуз също така подobaващо за добър и почтен мъж, който да я обича. Никога не беше възнамерявал да се отметне от думите си, но така се случи и той дори не можеше да се почувства виновен за това.

Беше сигурен обаче, че все някога ще бъде принуден да си плати за престъпената дума.

Изкачи се по стълбите с широки премерени крачки. При шумотевицата по-рано Камила бе подала глава от откρεхнатата врата на стаята си, но Грей я беше успокоил и помолил да се прибере обратно. За щастие, дъщеря ѝ бе достатъчно умна да остане в стаята му, очаквайки, че майка ѝ може да полюбопитства.

Тя все още беше в стаята му — не в собствената си спалня, както той се бе надявал — загърната в неговия халат, крачеща из стаята. Когато въпросително повдигна вежди от избора ѝ на дреха, когато нейните лежаха на пода, тя се изчерви толкова прекрасно и невинно и се усмихна.

— Мирише ми на теб. Наречи ме глупачка, но така се чувствам сякаш част от теб е с мен.

Глупачка? Никога. Беше много, много опасна. Караше сърцето му да тупти толкова силно и бързо, че се страхуваше да не счупи ребрата му.

— Мисля си, че ако не трябваше да гоня сестра си, бих довършил онова, което започнахме по-рано.

Дъхът ѝ сякаш секна.

— Кога ще се върнеш?

— Не знам. Очаквам да е преди вечеря. Така ще имаш достатъчно време да решиш как да съобщим на майка ти, че ще се венчаем. Ако искаш, може да ѝ кажем заедно.

Изглежда го така, сякаш му бе поникнала втора глава и то по нейна вина.

— Със сигурност не е необходимо да предприемаме толкова драстични мерки.

Със сигурност последиците от аферата им нямаше как да са убягнали от вниманието ѝ. Тя трябваше да знае, че няма друг вариант да избегне скандала, в който сама се беше забъркала.

— Роуз, видяха ни голи в моето легло, при това брат ми, иконома ми и още двама мъже, които ще се сродят със семейството ми. Трябва да се венчаем.

Тя се смръщи и деликатните ѝ вежди се сключиха по начин, който го караше да иска да ги изправи отново с целувки и да ѝ обещае,

че всичко ще бъде наред. Щеше да направи и невъзможното, за да я види щастлива.

— Но ти вече си жертвал толкова много заради мама и мен. — Господи, нали нямаше да заплаче. — Не е справедливо да си принуден да се омъжиш за мен, защото съм допуснала грешката да дойда в твоята стая.

— Това ли беше наистина? Грешка? — Зави му се свят и сърцето го заболя. Не му ли беше казала по-рано, че желае това да се случи? Може и да не беше използвала точно същите думи, но на него му се стори очевидно.

Зениците ѝ се разшириха — големи бездънни езера, когато го погледна.

— Ти изобщо ли не си ми ядосан?

— Не — отвърна той. — Учудващо не съм ядосан и на себе си, но мога с удоволствие да удуша бъдещия свекър на Бронте, защото ни прекъсна по този начин.

Роуз отвърна погледа си от неговия, но не и преди той да забележи пламъка на желанието в него — тя ясно си спомняше какво се готвеше да направи той с нея, преди да ги прекъснат.

— Да, аз също бих удушила горкия човек с удоволствие.

Пресвета Дево, ако не трябваше да открие Бронте, щеше да хвърли Роуз на леглото и още в този момент да я побърка от удоволствие.

— Когато се върна, ще изисквам специално разрешително, за да се венчаем, без да се бавим.

— Грей... — Погледна го притеснено.

Нямаше да го понесе, ако тя му откажеше сега.

— Ще се венчаем. А след това ще завършим онова, което започнахме тази нощ — без да ни прекъсват!

И за да е сигурен, че го е разбрала и му е повярвала, той я придърпа припряно към себе си, притисна я до гърдите си и я целуна собственически. Сега вече беше негова. Или поне щеше да бъде негова скоро.

Докато смъртта ги раздели.

Когато я остави, за да се върне при мъжете в дневната си, внезапно усети, че му се иска да доживее до много дълбоки старини.

— Трябва да ти призная нещо.

Роуз погледна Ева с любопитство. Двете седяха на одеяло в обора при Хийтклиф и другите кученца.

— Снощи се върнах в „Сейнт Роу“.

Роуз примигна.

— Но защо?

Почувства се леко засегната, че приятелката ѝ се е измъкнала без нея, но се и притесни, че Ева е поела подобен риск. Собствената ѝ безотговорност я беше отвела някъде между отчаянието и еуфорията, а това беше толкова ужасно състояние, че не го пожелаваше на никого.

— Искях да проверя дали Дас е там. — Ева погледай към спящото в скута ѝ кученце. — Казах си, че ако е там и ме иска, ще избягам с него на мига, вместо да приема предложението на Грегъри.

И това ако не беше неочакван обрат на събитията. Ева винаги бе изглеждала толкова доволна и спокойна за бъдещите си семейни планове.

— Там ли беше?

— Не. — Изглеждаше съкрушена само при спомена. — Когато се натъкнах на мадам Ла Рийо, тя ми каза, че е призован на служба в Япония. А после ми показва дискретен изход от клуба. Роуз, баща ми беше там!

Роуз хвана приятелката си за ръце. Слава на Бога, че не бяха открили приятелката ѝ в клуба.

— Много съм благодарна на мадам Ла Рийо, че ти се е притекла на помощ, но и съжалявам, че не си видяла отново своя кавалер. Наистина ли щеше да се откажеш от мистър Грегъри заради него?

— На мига. — Ева срещна погледа ѝ с объркване. — Грегъри също беше в клуба с баща ми. Бяха там с жени, които не познавам. Млади жени.

Толкова много разочарования в една нощ — горката Ева. Роуз я прегърна.

— Много съжалявам, скъпа моя.

Ева просто сви рамене и внимателно се измъкна от прегръдката на Роуз. Беше очевидно, че приятелката ѝ не търси утеха, защото прави всичко по силите си да не се разпадне емоционално.

— Няма да умра от това. Какво искаш да признаеш ти?

— Снощи ни хванаха заедно с Грей и сега той настоява да се венчаем.

Ева се ококори от изненада.

— Дефинирай „хванаха ни“.

Роуз погали пухкавите уши на Хийтклиф.

— Голи в леглото — така ни хванаха.

Приятелката ѝ изглеждаше искрено скандализирана и доста развеселена.

— Нее! Кой ви хвана?

— Брат му Арчър и иконома.

Умишлено не спомена нищо за другите двама мъже и ситуацията на Бронте. Колкото и да вярваше на Ева, не можеше да бъде сигурна, че някой нямаше да ги подслуша. А и щом по-голямата част от домакинството със сигурност вече знаеше за нея и Грей, не ѝ се струваше необходимо да премълчава случилото се между тях.

— Не се и съмнявам, че в момента камериерката ти научава и най-пикантните детайли на долния етаж, докато си говорим.

Ева се намръщи.

— Смяташ ли, че прислужниците в Рейтън Хаус са толкова жестоки, че да ви обсъждат публично?

Роуз се засмя на идеята.

— Никога не биха направили умишлено нещо, което да нарани Грей или мен, но няма как да не говорят. Привързаността им към двама ни с Грей ги прави словоохотливи. Кълна ти се, че тази сутрин един от лакеите ми се усмихна, докато закусвах.

Приятелката ѝ се засмя звънко и продължи да се смее, когато едно от кутретата се изправи на задни лапички, за да я оближе по лицето.

— Поне ще имаш доверена прислуга, ако не и особено дискретна.

Роуз се усмихна — беше нещо между усмивка и плач.

— Поне това, да.

Но Ева не пропусна да забележи колебанието ѝ.

— Мислех си, че ще се радваш да се омъжиш за Грей. От години имаш чувства към него.

— Така е. — Не ѝ беше трудно да го признае. Никога не се бе опитвала да крие чувствата си към Грей от друг, освен от самия него.

— Но той се жени за мен, защото ни хванаха, не защото ме обича.

— Ти обичаш ли го?

Тя се поколеба. Интересуваше ли я, че някой може да чуе признанието ѝ? Не.

— Да, и не, не съм му казала какво изпитвам към него. Не мога да понеса реакцията му.

Ева я гледаше с искрено съжаление.

— Но може би и той те обича и просто се страхува да ти каже.

Роуз се изсмя с глас.

— Единственото, от което се страхува Грейдън Кейн, е да се изправи пред миналото си. Не, ако ме обичаше, щеше да ми каже. Или поне би го направил, ако разпознаеше чувството.

— Много си несправедлива към мъжа, когато твърдиш, че обичаш.

Тя сви рамене — в гласа на приятелката ѝ нямаше упрек.

— Познавам го, Ева. Това означава, че познавам и слабостите му и въпреки това го обичам. — И точно затова я болеше, защото го познаваше и знаеше, че ако има избор, не би се оженил за нея.

И въпреки това си знание, тя обичаше този идиот. Можеше единствено да се надява, че един ден той ще може да я обикне, че желанието и приятелството, които изпитваше към нея, ще прераснат в нещо по-зряло и силно.

В същото време ужасно се страхуваше, че ще се случи точно обратното и той ще я намрази, задето е бил принуден да се ожени заради нея — поредната бъркотия в семейството ѝ, която е трябвало да оправя.

— Ако го обичаш, тогава трябва да му се довериш, че няма да те разочарова.

Наистина полезен съвет.

— Не се притеснявам, че той ще ме разочарова.

— О, скъпа моя приятелко.

Роуз вирна брадичка решително.

— Нека не говорим за това повече. Станалото станало, ще се постарая да бъде за добро. Какво ще правиш ти сега, когато кавалерът ти го няма?

Ева се пресегна да погали Маз. Старата дама изплезе език в знак на щастлива кучешка признателност за ласките.

— Очаквам Грегъри да ми предложи преди края на Сезона. Ще иска сватбата да е преди всички да са се разотишли обратно в провинцията — събитието на годината, нали разбираш.

Звучеше така примирена. Роуз така и не можа да разбере как приятелката ѝ може да е щастлива, че бъдещето ѝ е предначертано предварително. Сега обаче разбираше, че Ева не е щастлива, а просто приема съдбата си. Беше добър брак, макар мистър Грегъри да нямаше титла. Нямаше за какво да се противи, освен че не обичаше бъдещия младоженец.

А това просто не беше достатъчно добър аргумент в обществото на лондонската аристокрация.

— Не е задължително да се омъжваш за него, Ева.

Бледосини очи се взряха в нейните с решимост, която изненада Роуз.

— Напротив, трябва. Той спокойно може да стане министър-председател един ден и е избрал аз да бъда до него. Може да не го обичам, но се съмнявам някога да открия мъж, който ме цени толкова високо, колкото Брадфорд Грегъри. Ще бъда глупачка, ако не се омъжа за него. Както и ти ще си глупачка, ако отхвърлиш мъжа, когото обичаш.

Когато Ева решише да се аргументира, правеше го неоспоримо.

— Имаш ненадминатия талант да виждаш нещата в перспектива, мила моя. Караш ме да се чувствам интелектуално недоразвита.

Блондинката се усмихна.

— Виждаш ли? Вече се уча да бъда съпруга на политик.

Двете се засмяха, а после оставиха кученцата по-близо до майка им. Беше почти обяд и крайно време да се прибират в имението. Изтупаха сламата от полите си и сгънаха одеялото, като го прибраха в бокса за следващия път, когато Роуз щеше да посети Хийтклиф.

Роуз примигна, щом излязоха от конюшните. Вътре беше мрачно и прохладно, но навън денят беше ярък и лъчезарно слънчев — такъв, какъвто трябваше да бъде, когато една жена осъзнаеше, че ще се омъжи за мъжа, когото обожава.

Честно, ако Ева я попиташе защо обича Грей, тя нямаше да може да отговори. Имаше толкова много неща, които харесваше у него — а вероятно и също толкова много, които не харесваше. Но ако някой я попиташе, той просто беше най-любимият ѝ мъж на света. Дори

добронамереният Келън не бе успял да заслужи и половината от това нейно обожание.

Келън. О, горкичкият. Не ѝ беше предложил, но беше ѝ обръщал достатъчно внимание, че хората да заговорят. Тя се надяваше да не ѝ се сърди много и да не бъде засегнат от годежа ѝ с Грей. Беше започнала да мисли за него като за близък приятел и щеше да ѝ е тежко да го изгуби.

Роуз наклони глава назад, за да почувства слънчевите лъчи и свежия бриз върху лицето си. Денят наистина беше приказен.

— Скоро ти ще бъдеш господарка на всичко това. — Забеляза Ева, прекъсвайки уютното мълчание помежду им. — Това и всички останали имоти на Рейтън ще ти принадлежат. Роуз, та ти ще си херцогиня!

Ентусиазмът на приятелката ѝ беше заразителен — и ужасяващ.

— Не се бях замисляла за това — призна тя с плаха усмивка. — Представяш ли си. Дали хората ще се надпреварват да спечелят благоразположението ми?

— Без съмнение. Твоето леко скандално минало само ще увеличи твоята популярност.

Леко скандално. Това беше доста меко казано. Макар че Роуз знаеше със сигурност, че Ева има предвид връзката ѝ с Грей, а не баща ѝ, за когото ѝ беше споделила истината по-рано през деня. Разбира се, приятелката ѝ не коментира темата за баща ѝ. Просто я беше изслушала, подкрепила и утешила — всичко, което един истински приятел трябваше да бъде.

— Смятам, че всяка истинска херцогиня е малко скандална — сподели с приятелката си. — Поне всички наистина интересни, от историческа гледна точка.

Ева се съгласи.

— Каза ли вече на майка си? — попита я след малко.

— Милостиви боже, не! — Роуз се засмя пресипнало. — Грей обеща, че ще ѝ кажем заедно и не смятам да му позволявам да се измъкне.

— Отсега се държиш като съпруга.

— Да — съгласи се тя, като позволи на реалността на случващото се най-сетне да я приземи. — Предполагам, че е така.

Грей я попита... Не, Грей ѝ заяви, че тя ще се омъжи за него. И не беше ядосан от това. Всъщност дори изглеждаше нетърпелив този съюз да се случи колкото е възможно по-бързо. Може би беше, за да избегне колкото се може повече от скандала, или може би наистина искрено искаше да се ожени за нея.

Само господ знаеше с какво нетърпение чакаше първата си брачна нощ. Вече нямаше да им се налага са се срещат тайно. Нямаше да има повече маски и промъкване. Щеше да прекарва нощите при него, без да се налага да го изоставя на сутринта. И нямаше да се притеснява, че някой може да ги види.

Двамата щяха да бъдат съпруг и съпруга. Завинаги свързани за добро или зло. Със сигурност щеше да е за добро.

Господи, не позволявай да бъде за зло!

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

След повече часове отколкото би искал да прекара с Арчър в една карета, Грей най-сетне се завърна в Рейтън Хаус. Всичко, което искаше, бе да открие Роуз, да се сгуши на леглото до нея и да спи до края на деня. Наистина просто да спи. Да оплете краката си с нейните, да се сгуши в прегръдката ѝ и да зарови нос в ямката на шията ѝ...

— Идваш ли?

Грей примигна и се обърна. Стоеше на алеята пред къщата, а Арчър и другите двама мъже го гледаха очаквателно пред вратата на дома.

Арчър поклати глава, видимо отчаян.

— Ще влезем ли у дома, Ваша светлост, или ще обсъждаме делата си отвън, пред очите и ушите на цял Мейфеър?

— Влизаме — промърмори Грей.

Можеше ли да се държи като по-голям идиот? Закрачи към вратата и другите мъже се отдръпнаха да го пропуснат. Арчър хвана Бронте за ръката и въведе пребледнялата им сестра в къщата. Грей не бе имал възможност да говори с нея и да ѝ обясни, че всичко ще бъде наред. Тя вероятно очакваше, че той ще се гневи и ще вика, а после ще ѝ каже, че никога повече няма да види Александър.

Честно казано се изкушаваше да побеснее и да се гневи. А и страхът, който Бронте изпитваше, беше нищожна цена за начина, по който ги бе ужасила, както и за ниското ѝ мнение за него. Кога изобщо ѝ бе дал причина да смята, че е чудовище?

Потърка с ръка лицето си, когато прекрачи прага на дома.

Божичко?

Не носеше маската си. Беше напуснал дома, придружаван от непознати, и пропътува през половината страна без парчето кожа, което го предпазваше от любопитни погледи и шушукане зад гърба му.

Уестфорд ги чакаше, за да поеме палтата им и да попита с какво още може да бъде полезен. Грей го помоли да им изпрати поднос със закуски в кабинета му, защото гостите му вероятно бяха гладни. След

това заведе смълчаната група в единствената стая в къщата, в която действително се чувстваше господар на живота си.

Сестра му застана до стола на любимия си.

— Можеш да седнеш, Бронте — каза ѝ Грей меко.

Упоритата ѝ брадичка се вирна непокорно.

— Предпочитам да стоя.

— Както пожелаеш. — Грей сви рамене, макар да му се искаше да я попита какво точно си мисли, че ще постигне така.

Приготвиха се питиета — бренди за мъжете и шери за Бронте.

Камериерката пристигна няколко минути по-късно с поднос сирена, студени меса и хляб. Лорд Брантън започна да се храни, без да чака покана.

Грей също си отмъкна две парчета сирене и се опря на един от ъглите на бюрото си. Полуседнал, полуправ, той огледа присъстващите в стаята и най-вече Александър. Младежът вероятно беше двадесет и пет до тридесетгодишен. Висок, привлекателен момък с повече смелост, отколкото ум в главата.

— Лорд Кемп — заговори той, обръщайки се към бъдещия си зет с титлата му по произход. Изчака, докато младият мъж се обърна към него и го погледна. — Баща ви ме у вери, че имате искрени и дълбоки чувства към сестра ми. Това вярно ли е?

Младият мъж кимна утвърдително.

— Обичам я, Ваша светлост, така е.

Гледаше го право в очите. Това беше добър знак.

— Не бих ѝ позволил друго отношение към нея. А ето как ще се разиграе остатъкът от романтичната пиеса — имената ви ще бъдат включени в неделните литургии следващите три седмици в църквата Сейнт Джордж. След това ще се венчаєте на малка интимна церемония в тесен кръг приятели и роднини.

Младите влюбени си размениха учудени и зарадвани погледи. Александър Грейвс беше по-ниско на социалната стълбица от Бронте, но Трей изобщо не се интересуваше от мнението на обществото по темата. Вероятно в някой момент Бронте щеше да изпита горчивите последици от избора си, но това щяха да си бъдат нейни грижи, не негови.

— Бронте има зестра от четирийсет хиляди паунда. — Беше проява на лош вкус да обсъжда пари така открито, но присъстващите

щяха да го извинят. — Освен това притежава малко лично състояние, натрупано от инвестиции. Зестрата, разбира се, ще бъде твоя, но Бронте ще запази цялостен контрол върху състоянието си, а аз ще продължа да се грижа за инвестициите ѝ от нейно име. — Добре де, Тристан щеше да го прави.

Сестра му очевидно се засегна от думите му.

— Грей, достатъчно възрастна съм сама да решавам какво ще правя с парите си.

Погледна критично малката си сестричка. Не беше ядосан, но определено беше засегнат, да я вземат дяволите.

— И аз искам да съм сигурен, че така ще бъде винаги.

Тя се изчерви, но не каза нищо повече. Вместо това Александър стана и я хвана за ръцете.

— Нямам нужда от парите ти, любима. А и брат ти просто проявява загрижеността си и обичта си към теб, като се грижи да имаш пълна и постоянна финансова независимост.

Гневът полека се отля от лицето на Бронте. Браво, Кемп! Може би пък този брак щеше да се получи.

— Лорд Брантън — заговори Грей, като отмести поглед от щастливата двойка, — искате ли да допълните нещо?

— Бих искал да предложа на младоженците семейното имение в Есекс, докато си намерят жилище по техен вкус.

Устните на Грей се извиха в усмивка.

— Много сте щедър, сър.

А и искаше да изтъкне собствените си богатство и имотност — това беше напълно в реда на нещата. Мъжът бе дал достатъчно ясно да се разбере, докато издирваха влюбените бегълци, че се чувства доста смутен и засрамен от ситуацията. Грей се беше опитал да го успокои, но явно не се беше справил особено добре.

— А и аз бих искал да се извиня, Ваша светлост — заговори Александър. Той се изправи пред Грей и го погледна в очите. Беше висок и строен, с горда осанка и аристократично излъчване, които бяха добър знак за мъжа, в който щеше да се превърне.

— Кемп?

По-младият мъж погледна влюбено Бронте, преди отново да се обърне към Грей и Арчър.

— Надявам се, че ще простите за импулсивното ми поведение. Мислех само как да имам Бронте за своя съпруга. Ако бях помислил с главата си, вместо със сърцето, щях да ви попитам, преди да действам така прибързано.

Грей не можа да не се усмихне. Преди да действа така прибързано. Младият левент явно нямаше проблем да се изправи и да му заяви в очите, че е щял да отвлече Бронте, ако той не беше позволил съюза им. Това вече щеше да е интересна сутрин.

— Извинението е прието. А сега, предполагам, че всички бихме искали да се освежим и да си починем. Брантън, вероятно вие и семейството ви бихте приели да се присъедините към нас за вечеря? Ще отпразнуваме предстоящите бракосъчетания.

Въпреки неочакваната покана, графът кимна.

— За нас ще бъде чест, Ваша Светлост.

— Отлично. А сега, ако ме извините, трябва да получа специално разрешително.

Бронте се смръщи.

— А аз си помислих, че ще искаш имената ни да бъдат включени в литургиите.

Грей се ухили, неспособен да не я стресне така, както тя бе изплашила него.

— О, не е за теб, скъпа моя, а за мен.

След това излезе от стаята и я остави с отворена от изненадата уста.

По-късно същия ден Грей се прибра точно навреме, за да се преоблече за вечеря, след като беше получил специалното разрешително за брак. Технически не той, а адвокатите му изискаха разрешителното, а той чакаше в каретата пред кантората, но така или иначе нямаше желание да подхранва клюките повече от необходимото.

Денят не предвещавахе да става по-лек. Не беше особено щастлив от перспективата да се изправи пред Камила и да ѝ каже, че клетвата му към съпруга ѝ е напълно и безвъзвратно нарушена. Не че тя изобщо знаеше за обещанието му да държи покварените си ръце далеч от Роуз, но беше достатъчно лошо, че той знаеше.

Когато влезе в салона за рисуване до трапезарията малко преди осем вечерта, Роуз вече беше там и го очакваше. Оставаше само майка ѝ да слезе при тях, а и семейството му да пристигне за вечеря.

Няколко минути насаме с неговата избраница. Колко неочаквано приятно.

Годеницата му се изправи, когато той влезе в стаята.

— От суетнята на прислугата разбирам, че днес ще имаме гости за вечеря?

— Добра вечер и на теб — усмихна ѝ се той. — Да. Годеникът на Бронте и семейството му ще се присъединят към нас заедно с моето семейство.

— Допускам, че ние ще обявим годежа си? — Роуз скръсти ръце пред себе си сякаш не знаеше какво да прави с тях. Докато Грей се приближаваше към нея с отмерени крачки, се сети за поне няколко приятни занимания, в които искаше да включи деликатните ѝ пръсти.

— Да, макар че нямам желание да крада момента на Бронте. — Дали Роуз се срамуваше да се изправи пред мъжете, които ги завариха заедно? Би трябвало. Щеше да направи всичко възможно да отклонява вниманието от нея. А ако някой мъж дори само я погледнеше с мръсни помисли...

— Харесваш ли избаника ѝ?

— Изглежда свестен мъж, да. — Беше почти до нея.

Тя преглътна притеснено.

— Това е добре. Каза ли ѝ за нас?

— Почти.

Стана му приятно да види как притеснението по лицето ѝ отстъпи на друга емоция — любопитство.

— Почти?

— Тя знае, че отидох да взема специално разрешително за брак. Допускам, че Арчър я е информирал за избора ми на булка. Без съмнение тя и майка ще искат повече подробности, отколкото смятам да им предоставя. Очаквам, че до края на вечерта двете ще са ме изтощили напълно с въпросите си.

Устните на Роуз се извиха в усмивка.

— Какво ли би правило обществото, ако не сме ние двамата да им даваме теми за разговор?

Грей отвърна на усмивката ѝ.

— Биха умрели от скука и оглупяване.

Те се засмяха, а когато се успокоиха, Грей наведе глава настрани и я изгледа.

— Изглеждаш прелестно тази вечер.

Тя се изчерви и очите ѝ засияха от удоволствие.

— Няма нужда да казваш такива неща.

— Знам, че няма нужда, но ти си моя годеница и е напълно приемливо за мен да изразявам мислите си гласно. А е и доста освежаващо, след като толкова време трябваше да ги пазя само за себе си.

Това привлече вниманието ѝ. Една от изписаните ѝ вежди се повдигна с интерес.

— Колко дълго?

Грей се усмихна.

— Откакто беше достатъчно голяма, за да не се считат такива мисли за отблъскващо непристойни.

Стояха достатъчно близо един до друг, за да се любува необезпокояван на сиянието на голата ѝ кожа, а тя да забелязва всяка извивка и бръчица на белега му, който сякаш изобщо не поглеждаше. Погледът ѝ не изпускаше неговия. Не я интересуваше, че беше обезобразен, поне не и външно, а явно не и вътрешно, както изглеждаше.

— Никога не съм бил добър човек — призна той малко по-пресипнало, отколкото му се искаше, — но ти обещавам, че ще ти бъда верен съпруг. — Това беше най-доброто, което можеше да ѝ предложи, защото колкото и да искаше да бъде мъжът на мечтите ѝ, знаеше, че е невъзможно да се случи.

Веждите ѝ се склупиха скептично.

— Аз всъщност не съм приела, знаеш ли?

— Роуз, трябва да се венчаем.

— Не. — Тя вдигна искрящи очи към него. — Искам да ме помолиш да се омъжа за теб, не да го изискваш от мен. Не ме интересува, че трябва да се случи. Искам да се почувствам сякаш имам избор.

— А ако имаше избор, какво щеше да избереш? — Задаваше опасен въпрос, изследвайки непозната територия от отношенията им, която можеше би беше по-добре да си остане загадка за доброто и на двамата им.

Роуз се усмихна и всичко отново си дойде на мястото.

— Попитай ме и ще разбереш.

Ръцете му сякаш сами посегнаха да обгърнат лицето ѝ с длани. Тя беше толкова крехка и същевременно толкова силна. Целият ѝ свят бе преобърнат с главата надолу и въпреки това тя го гледаше изпитателно с приятно издайническа руменина, избила по страните ѝ.

— Роуз Данвърс, ще ми окажеш ли невероятната чест да станеш моя съпруга?

Сълзи ли виждаше ѝ очите ѝ и от какво бяха предизвикани — от радост, или от мъка?

— Да.

Той знаеше, че така или иначе трябва да се венчаят, но да чуе как тя приема предложението му беше нещо различно. Почувства се толкова ужасяващо щастлив, че буквално не знаеше дали е възможно. Никога преди не се бе чувствал така.

Целуваше я гладно, сякаш никога преди не я беше вкусвал. Устните ѝ се разтвориха под неговите и тя впи пръсти в ръцете му. Пръстите му помилваха щастливите сълзи по бузите ѝ.

Прекъсна ги шумно ахване от отворената врата.

— Какво, за бога, се случва тук?

Целувката и моментът бяха прекъснати. Роуз отстъпи, а Грей отпусна ръце покрай тялото си, но не беше готов да я пусне веднага. Той обгърна кръста ѝ с ръка и я придърпа към себе си, за да се изправят заедно пред майка ѝ.

Камила не изглеждаше щастлива, а по-скоро изненадана и готова да защити детето си от всяко посегателство.

— Майко — заговори Роуз, — не е каквото си мислиш...

— Всъщност е точно каквото си мислиш — прекъсна я Грей, отклонявайки към себе си гневния и буреносен поглед на Камила. — Помолих Роуз да се омъжи за мен и тя прие. Съжалявам, че трябваше да разбереш по този начин, но бях твърде щастлив, за да сдържа емоциите си.

Буквално чувстваше как Роуз го зяпа недоумяващо. Не може да я погледне, не защото думите му бяха лъжа, а защото бяха толкова неоспорима истина, че самият той се уплаши.

— Надявам се, че ще получим твоята благословия, Камила. — Тя може би нямаше да одобри съюза им заради възрастовата разлика, макар той да беше само с десет години по-възрастен от Роуз. Грей се помоли мислено тя да се смили над тях, защото така всички слухове,

които неминуемо щяха да последват в обществото, щяха да бъдат поне малко по-поносими.

Очите на по-възрастната жена се наляха със сълзи и тя покри устните си с ръце.

— О, господи, но това е чудесно!

Грей не беше осъзнал, че е притаил дъх, докато не въздъхна облекчено. Камила очевидно не споделяше опасенията на покойния си съпруг.

Роуз стисна ръката му сякаш не можеше да повярва и имаше нужда от опора, за да остане на краката си. Продължи да наблюдава смутено майка си, която пристъпи към тях с отворени обятия. Роуз и Грей я прегърнаха едновременно.

— Толкова се радвам и за двамата ви — обяви тя с подсмърчане. — Признавам, че очаквах това да се случи. Забелязах погледите, които двамата си разменят.

За миг Грей се изкуши да отбележи, че има разлика между любовта и желанието, но мъдро предпочете да се въздържи. След това си припомни, че Чарлс Данвърс никога не бе поглеждал друга жена, камо ли да бе нарушавал брачната си клетва, така че може би Камила разбираше нещо, което на него му убягваше.

Роуз и майка ѝ се прегърнаха. Грей не разбра какво си казаха, но и двете се разплакаха, явно от радост. Камила го погледна в очите и му се усмихна — изглеждаше искрено щастлива.

Грей ѝ се усмихна плахо в отговор. Вероятно за нея любовта и желанието вървяха ръка за ръка.

Каква удивително наивна идея.

Беше четвъртък, тридесет и първи май. Нейният сватбен ден. Роуз се събуди и посрещна първите слънчеви лъчи със смесица от нетърпение и безпокойство.

Птичките пееха, вятърът рошеше растенията в градината и един перест облак лениво прекосяваше небето, когато тя погледна през прозореца. Близо до фонтана вече беше издигната малка арка и слугите подреждаха столове върху гъстата трева пред нея.

Не бяха поканени много гости. Роуз винаги си бе представяла, че сватбата ѝ ще бъде като от книжка с приказки — в църквата Сейнт

Джордж, с много гости, шаферки и бели гълъби, които да летят тържествено над гостите. Беше и малко тъжно да изостави тази своя, макар и глупава фантазия.

Поне младоженецът беше свършен, каза си тя, като се отдръпна от прозореца. И макар да не можеше да твърди, че е покорила сърцето му, беше напълно сигурна, че той я харесва и съюзът им нямаше да се крепи единствено на дълга и взаимното им желание.

Любовта щеше да дойде с времето. Така поне се опитваше да се убеди сама, за да не позволи на съмненията и страховете си да помрачат слънцето на прекрасния ден навън.

Наложи си да мисли за по-ведри неща, когато позвъни за Хедър. Щеше да бъде херцогиня, а за това мечтаеше всяко малко момиченце. Щеше да има съпруг, когото обожаваше, и семейство, което наистина харесва. А и тази вечер щеше да споделя леглото на Грей без страх от скандал или нежелани свидетели. Щеше да излъже, ако не признаеше поне пред себе си, че мисълта как ще прави любов с него всеки ден до края на живота си бе достатъчна, за да се усмихне искрено.

Ако затвореше очи, можеше да си представи ръцете му върху тялото си и нежната ласка на пръстите му, да почувства как устните му рисуват сладострастни картини по тялото ѝ от глава до пети.

Леко почукване на вратата прекъсна фантазиите ѝ. Страните ѝ бяха поруменели от вълнение, когато отвори на камериерката си.

Но не беше камериерката ѝ. Беше майка ѝ — вече облечена в лавандулова на цвят рокля и готова за церемонията. Очите на Роуз се напълниха със сълзи от щастие при вида ѝ. За първи път виждаше майка си в цвят, различен от черното, откакто баща ѝ почина.

— Реших, че можем да закусим заедно — съобщи майка ѝ и затвори вратата след себе си. — Ще ми се поне още веднъж да ти се порадвам, докато си само моя.

Роуз избърса очите си.

— Ще ме разплачеш.

— Значи съпругът ти ще трябва да те накара да се усмихнеш.

Роуз отново се изчерви, спомняйки си на какво се усмихваше сама преди малко. Майка ѝ се засмя нежно — толкова прекрасен звук.

— Трябва ли да обсъдим какво ще се случи в брачната нощ, скъпа, или вече достатъчно си се образувала сама от списанията ми?

— Ти си знаела?

Камила се намръщи, но не беше ядосана.

— За глупачка ли ме смяташ? Разбира се, че знаех. Най-напред се изкушавах да те спра, но после осъзнах, че не искам и ти да посрещнеш първата си брачна нощ така ужасена, както бях аз. — Тя сви рамене. — Предполагам, че според много хора е ужасно, че съм те оставила да четеш тези списания, но никога не съм била добра в спазването на обществените норми. Не си ужасена, нали?

— Не, майко.

Майка ѝ кимна, седна на крайчеца на леглото ѝ и я изгледа изпитателно.

— Верни ли са слуховете, които дочух, Роуз? Наистина ли са ви видели с Грей в компрометиращ момент?

— Вярно е. — Нямаше смисъл да лъже. — Съжалявам, майко.

Майка ѝ кимна разбиращо.

— Няма да си първата, която върви към олтара така. — Скръсти ръце в скута си. — Стига ти самата да искаш този брак, Роуз, аз изобщо не се интересувам какво точно го е предизвикало, макар че малко дискретност нямаше да е излишна.

— Искам го много. Аз го обичам.

Камила въздъхна и се усмихна.

— Знам. И вярвам, че и той те обича.

Роуз поклати глава.

— Трябва да ми го каже.

— Мъжете винаги най-напред чувстват, а доста по-късно назовават емоциите си, милинка. В това отношение им трябва повече време.

Тя се засмя леко и това бе достатъчно да изличи част от напрежението, което трупаше в себе си.

— Благодаря ти, че ме разбираш толкова добре, майко. Това означава много за мен.

Майка ѝ стана и се приближи към нея, хващайки ръцете ѝ със своите.

— Предполагам, че трябва да ти прочета едно хубаво конско и добре да ти се накарам, но от това никога не е произлизало нищо добро. Ти сама избра съдбата си и сега остава само да я следваш. Никога не съм се интересувала дали ще даваш поводи за клюки.

Единственото, което някога е имало значение за мен, е твоето щастие, а смятам, че Грейдън те прави щастлива.

— Така е. — Роуз се намръщи. — И необяснимо нещастна понякога.

Майка ѝ я притегли в топла сърдечна прегръдка.

— Това е любовта, мила моя. Добре дошла в света на възрастните.

Хедър пристигна и след като я изпрати да донесе закуска, Роуз се изкъпа и се остави във вешите ѝ ръце, докато двете с Камила похапваха пресни кроасани с ягодово сладко и горещ шоколад.

Сватбеният ѝ тоалет беше от коприна в цвят слонова кост, с ръчно везана дантела на деколтето, корсета и долната риза. Самият ненадминат мистър Уърт, макар и да не беше единственият въвличен дизайнер, бе настоял и лично одобрил всеки изящен детайл от сложната бродерия, която покриваше торса и се спускаше по полите на роклята.

Хедър сръчно и елегантно вдигна косата ѝ с гребени, докато на врата ѝ не се спусна безупречен водопад от буйни къдрици. Основно бижу бе голям златен гребен с перли. Подходящи обеци и тежка огърлица подчертаваха тоалета ѝ. Перлите бяха на майка ѝ, а преди това и на баба ѝ, а сега принадлежаха на Роуз, за да ги предаде тя на свой ред на дъщеря си в сватбения ѝ ден.

Деца! Мили боже, та тя едва вярваше, че се омъжва! Размислите за децата можеха да почакаат.

Изящни пантофки и букет с оранжеви лилии, бели орхидеи и чаени рози завършваха тоалета ѝ. Цветята вероятно бяха малко повече, но Роуз много ги харесваше.

— Всички са тук — съобщи майка ѝ, след като погледна през прозореца и се обърна към нея с усмивка. — Ще ми се баща ти да беше тук, за да те види.

Споменаването на баща ѝ натъжи Роуз.

— Той нямаше да е щастлив, че се омъжвам за Грей.

Камила склочи вежди.

— Глупости. Грей не е мъжът, който беше тогава. А и баща ти просто би искал да те види щастлива.

Роуз не беше убедена, че баща ѝ ще се съгласи с преценката на майка ѝ за Грей, но това всъщност нямаше значение, нали? Баща ѝ го

нямаше — сам беше отнел живота си. А Грей, независимо какво бе мнението на баща ѝ за него, бе разчистил отлично бъркотията, останала след Чарлс Данвърс.

— Да слизаме ли? — Майка ѝ ѝ предложи ръката си. — Без съмнение младоженецът е готов да те вземе.

Слязоха заедно надолу по стълбите през антрето. Сърцето на Роуз препускаше и ръцете ѝ трепереха, докато стискаше стъблата на цветята си. Когато стигнаха стъклените врати на терасата, започна да свири музика. Изненадана, Роуз надникна през вратите и видя Бронте да свири на арфа близо до арката. Разбира се, че не беше наел музиканти, но Роуз нямаше нищо против. Така беше далеч по-уютно и интимно.

— Готова ли си? — попита майка ѝ.

Тя си пое дълбоко въздух и издиша бавно.

— Готова съм.

Пристъпиха на терасата и всички гости се обърнаха към тях. Семейството на Грей ѝ се усмихна, а Арчър придружи усмивката си с дискретно приятелско намигване.

Ева също присъстваше. Милата прекрасна Ева. Тя всъщност плачеше дискретно, попивайки очи с малка копринена кърпичка, докато Роуз и майка ѝ се приближаваха.

В този момент тя видя Грей, застанал до свещеника под арката, и краката ѝ сякаш сами закрачиха към него. Майка ѝ седна до Ева и Роуз направи последните няколко крачки сама.

Той носеше безупречен черен костюм с бяла риза и вратовръзка в цвета на роклята ѝ. На бутониерата му имаше една оранжева лилия. Гъстата му коса беше сресана назад, за да открие красивото му лице. И да, беше започнал да посребрява на слепоочията. Беше гладко избръснат и тя можеше да долови нежния аромат на сапуна му за бръснене.

Вероятно най-прекрасното нещо бе, че той бе избрал да не носи маската си. Вярно, че гостите бяха основно от семействата им, но за Роуз означаваше много, че бе решил да покаже белега си пред Ева.

Бледосините му очи сякаш се изпълваха с желание, докато тя пристъпваше към него, и тя се почувства по женски горда. Може би не я обичаше, но я гледаше така, сякаш беше най-прекрасната жена на света, а засега това беше достатъчно.

Грей не проговори, когато тя застана до него, и това беше добре, защото Роуз едва ли беше способна да му отговори. Той просто взе ръката ѝ в своята и нежно я стисна.

Едва три седмици, осъзна Роуз, когато свещеникът заговори. Бяха изминали едва три седмици от първата им среща в „Сейнт Роу“. Точно три седмици на днешния ден.

И ако това не беше щастливо съвпадение и със сигурност добра поличба.

— Вземаш ли ти, Роуз Елизабет Данвърс... — Роуз се опита да се съсредоточи върху думите на свещеника, но ѝ беше толкова трудно, докато Грей я гледаше по този начин — сякаш беше най-изумителното нещо в целия свят. Едва когато той ѝ се усмихна с онази своя крива усмивка, която караше стомахът ѝ да се свие от сладостно очакване, Роуз разбра, че свещеникът ѝ е задал най-важният от всички въпроси.

Усмихната, тя погледна възрастния мъж, а после отвърна на нежния поглед на Грей.

— Да — отговори тя. — Със сигурност го вземам.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Това не беше сватбата, която тя заслужаваше, помисли си той, докато седеше на масата до нея и обядваше заедно със семейството и приятелите им, но никой не би предположил, ако я погледнеше.

Роуз не бе спряла да се усмихва от церемонията насам. В момента се усмихваше и разговаряше с майка му. Единствено той ли бе отговорен за тази усмивка? Дори не смееше да си го помисли — беше далеч по-голяма отговорност, отколкото би поел. Ако беше способен да я кара да се усмихва толкова лесно и така искрено, значи нямаше да му е трудно и да я натъжи така.

Никога не бе искал да бъде мъжът, който един ден ще разбие сърцето на Роуз и се измъчваше ужасно, че един ден със сигурност ще бъде мъжът, който ще я разочарова много дълбоко. Беше неизбежно и той можеше само да се надява, че няма да е скоро.

И че тя би му простила за това.

Щеше да му е по-лесно да си представи, че тя го е подмамила по някакъв начин. Бракът беше нейната цел още от онази първа вечер, когато го прелъсти преди три седмици. Но това нямаше да бъде честно. Той беше твърде умен да попадне в такъв капан, а и Роуз никога не би могла да е толкова манипулативна.

Сякаш доловила, че е обект на мислите му, съпругата му насочи вниманието и прекрасната си усмивка изцяло към него. Грей вдигна чашата си за поздрав с надеждата, че в погледа му тя ще прочете всички онези неприлични неща, които нямаше търпение да направи с нея.

Не се разочарова. По страните ѝ изби сладостна руменина, която го накара да си представи как ще разтърка дупето ѝ с наболата си брада, докато и то поруменее така сочно и апетитно. Точно така щеше да постъпи, само веднъж да останеха сами.

Засега щеше да е щастлив да я наблюдава и благодарен, че нямаше скоро да му се наложи да става от стола си.

Ранният обяд — за разлика от късната закуска — беше приятно неформално събиране, съпътствано от разговори и добро настроение.

Дори и Грей чувстваше лекота, която не бе изпитвал от доста време. А когато Арчър вдигна тост за него и Роуз, в гърлото на Грей се оформи възел, който отказа да се разсее и след разрязването на тортата.

Благодари на брат си за тоста, когато по-късно изпращаше семейството си до вратата.

— Всяка дума беше напълно искрена — отвърна Арчър и го прегърна крепко за момент. — Макар да не заслужаваш толкова невероятна жена, колкото имаш.

Сякаш Грей не го знаеше.

Майката на Роуз си тръгна последна, няколко часа след другите гости. Тя не просто си тръгваше, а отпътуваше обратно за провинцията, за да даде свобода и спокойствие на младоженците, а и защото там се чувстваше най-добре.

Виждайки сълзите в очите на съпругата си, докато се сбогуваше с майка си, Грей обеща, че ще се присъединят към нея веднага щом Сезонът приключи.

А все някога трябваше да заведе съпругата си на сватбено пътешествие. Така беше редно. Може би можеха да отидат до Ню Йорк и да посетят брат му Трист. Тя заслужаваше пътуване. Заслужаваше съпруг, който да ѝ покаже света и всичките му чудеса.

Щом каретата на Камила отпътува, Грей предложи ръката си на Роуз и я въведе в къщата.

— Имам сватбен подарък за теб.

— Така ли? — Буря от емоции премина по лицето ѝ, включително и тревога. — Аз не съм приготвила нищо за теб.

Той стисна пръстите на ръката ѝ.

— Ти самата си достатъчен подарък. — И наистина го мислеше. Не можеше да му даде нищо, което той искаше, защото вече бе получил едничкото нещо, което желаше най-силно — нея.

Обратно у дома той я поведе към своята — към тяхната спалня, където наля по чаша вино и я дръпна да легне на леглото до него. Беше приятно просто да бъдат заедно, да не трябва да се крият, нито да отричат желанието и емоциите помежду си.

— Искаше ли да разбереш какъв е твойт подарък? — попита я, когато се сгуши до него.

— Да. — Любопитният ѝ топъл поглед срещна неговия със срамежлива усмивка. Дъхът му спря от очарованието ѝ. Неспособен да

се контролира, той вдигна ръка да я погали.

— Погледни зад възглавницата — посъветва я той и взе чашата ѝ с вино, за да освободи и двете ѝ ръце.

Тя се завъртя, позволявайки му да се наслади на умелата кройка на дрехата ѝ, която очертаваше гъвкавата ѝ фигура и нежно обгръщаше гърдите ѝ. Когато отново се обърна към него, в ръцете ѝ имаше списание.

— Сладострастие?

Грей се усмихна на палавото пламъче в очите ѝ.

— Пълен абонамент. Може би между страниците ще откриеш и други дейности, които би искала да изпробваш с мен и върху мен?

Не беше скъп подарък, нито особено оригинален, но Роуз го прие сякаш ѝ бе подарил целия свят — а петната от вино по възглавниците бяха достатъчно доказателство.

— Благодаря ти! — Тя го целуна по бузата. — О, Грей, толкова много ти благодаря!

— Това е само списание, Роуз, но моля.

Тя се отдръпна и той видя лицето ѝ — щастливата руменина по страните ѝ.

— Не е просто списание. Това е жест на... доверие и уважение. Знаеш ли колко мъже забраняват на съпругите си да четат подобна литература?

Да, той знаеше, и трудно би нарекъл това литература.

— Моето мнение е, че един мъж може само да спечели, ако съпругата му чете подобни издания.

Похотлива, прелъстителна — чудесно палава — усмивка се разля по устните ѝ.

— Може би и двамата могат да спечелят.

Можеше да я люби до безсъзнание точно тук и сега. Вместо това ѝ подаде виното и опря гръб на таблата на леглото. Придърпа я към себе си и я обърна така, че гърбът ѝ да се притисне към гърдите му.

— Прочети ми го.

Изглеждаше ужасена от идеята.

— Какво? Не, не бих могла!

Грей прокара пръсти надолу по шията ѝ и се усмихна уверено, когато тя потрепери.

— Прочети го. Моля те.

Пръстите ѝ трепереха, когато разтвори страниците.

— Какво би искал да чуеш?

— Разказ — отвърна той, милвайки ушите ѝ с пръсти. — Нещо, което ще отнеме малко време. — Защото колкото по-дълго четеше тя, толкова по-дълго можеше да я докосва за свое удоволствие.

— „Признанието на лейди Джейн“ — прочете тя с по-дрезгав глас от обикновено. — „Или приключение в страстта“.

Грей внимателно измъкна фуркета от прическата ѝ и я постави на нощното шкафче.

— Звучи интересно.

Слушаше с половин ухо, когато булката му започна да чете със своя сладък плътен глас. Долавяше леко потреперване — вероятно нетърпеливо очакване? Докато тя четеше, той извади всички фуркети от косата ѝ и вече можеше свободно да прокара пръсти през дебелиите копринени кичури, подреждайки и разпилявайки ги върху дясното ѝ рамо така, че лявата половина на шията ѝ оставаше открита за вниманието му.

— О — изстенах аз, когато любовникът ми плъзна два пръста в топлата ми пулсираща сърцевина, провокирайки у мен похот и сладострастие. Той нежно задвижи пръстите си навън и навътре, докарвайки ме до лудост търпеливо и методично.

Натежал от сладострастно желание, гласът ѝ възбуди в него страст и мигновена похот. Членът му се надигна и втвърди от възбуда, докато тя продължаваше да чете. Той наведе глава и нежно прокара език по извивката на ухото ѝ. Роуз потрепери и дъхът ѝ се накъса, но не спря да чете.

— Бях готова да свърша, безсилна пред напора на удоволствието от пръстите му в мен, когато внезапно той се спусна между краката ми и довърши с устни онова, което бе започнал с пръсти. Имах чувството, че губя ума и дума.

Господи!

Той плъзна ръце около тялото ѝ и покри с длани гърдите ѝ, набъбнали над широкото деколте на роклята, благодарение на корсета. Пръстите на дясната му ръка се плъзнаха под плата, дразнейки с ласки голата кожа, докато не откри настръхналите ѝ от възбуда зърна — твърди и топли под дланта му.

Роуз ахна и притисна гърди към ръцете му. Членът му се втвърди в отговор. С лявата си ръка започна да разкопчава редицата сини копченца на гърба на роклята ѝ.

— Продължи да четеш — нареди ѝ Грей. Дали бе чула възбудата в гласа му? Знаеше ли колко много я желае? Колко много го възбуждаше, като четеше подобни еротични текстове на глас?

— Възвърнах самообладанието си и видях любовника си надвесен над мен, обвинил длан около огромния си пенис, който насочи към пулсиращата сърцевина между краката ми. Оттласна бедра и ме изпълни с един тласък, карайки ме да изстена от силата и чувствеността на проникването.

Като се справи с копчетата, Грей свали роклята от раменете на Роуз и веднага я замени с топлите си устни, жадни за сладкото ѝ тяло. Пощипна зърната ѝ с другата си ръка. Тя откликна мигновено, заобляйки гръб, за да притисне гърдите си към ръката му. Краката ѝ се размърдаха под тясната пола и той видя как притискаме бедрата си едно в друго. Дали така облекчаваше желанието си, или само го разпалваше още повече за него?

Изведнъж разбра какво трябва да види. Отдръпна ръка от корсета ѝ, смъкна роклята ѝ до кръста и полека я изхлузи през бедрата ѝ, преди да я захвърли на пода. Роуз бе облечена единствено в корсета, долните си гащи и чорапите си. Грей свали собствената си риза и егото и членът му набъбнаха еднакво от искреното възхищение, с което Роуз наблюдаваше полуголото му тяло. Изу обувките и чорапите си, преди да се завърне зад нея на леглото, облечен единствено с панталоните си.

— Искам да продължиш да четеш — прошепна той в ухото ѝ, взе дясната ѝ ръка в своята и я плъзна към покритата с памучно бельо сърцевина между бедрата ѝ. Разтвори краката ѝ с ръка и простена от удоволствие при вида на влагата между тях. — Искам да се докосваш, докато четеш.

Лицето ѝ се обагри в различни нюанси на пурпурното заради желанието му, но Роуз не отмести ръката си. Тя плъзна сковани пръсти под тънката материя и я смъкна надолу, така че той можеше да види тъмните ѝ къдрици и розовата плът под тях. Грей наблюдаваше със затаен дъх как тя разтвори устните на вагината си и плахо плъзна пръст в себе си. Дъхът ѝ прескочи.

Милостиви боже, тази жена щеше да го довърши. Той премести ръцете си на кукичките и панделките на корсета ѝ, когато тя започна да чете отново. Малката вещица звучеше по-спокойно и уверено този път, сякаш знаеше какво влияние има върху него.

— След минути почувствах познатото потръпване в себе си и свърших отново с яростен вик на облекчение и радост.

Корсетът последва роклята ѝ на пода, оставяйки само късата ѝ нощна риза като преграда между гърдите ѝ и ненаситните му ръце. Той ги пое в шепи — тежки и налети, с напъпили зърна, които молеха да бъдат вкусени. Скоро щеше да стигне и до това. Точно сега мъчението му се струваше прекалено изящно и удовлетворително, за да прибързва.

Дишането на Роуз ставаше плитко и накъсано, докато четеше, а пръстите ѝ се движеха бързо между краката ѝ. Грей наблюдаваше с пресъхнало гърло как тя си доставяше удоволствие по негова воля.

Тялото ѝ се извиваше до неговото, опираше се в гърдите му, а ароматът на възбудата ѝ го дразнеше като най-скъпия и сладък френски парфюм.

— Но любовникът ми още не бе приключил с мен. Все още твърд и възбуден в мен, той ме претърколи по корем върху възглавниците. Бях полулегнала, полуколеничила под него, а облите бузи на дупето ми стърчаха във въздуха. Той ме погали с ръце и почувствах устните му върху лявата си буза. Той ме облизваше, хапеше и целуваше, както жребецът се закача с кобилата. Езикът му се плъзна между... между бузите ми, докосвайки ме където никой друг мъж досега не ме бе докосвал. Ласките му пробуждаха в мен нови сладострастни копнежи, че аз изстенах от чистото и неподправено — О, Грей — удоволствие.

Раменете на Роуз се опряха в гърдите му, когато тя вдигна бедра към собствената си ръка. Грей сведе устни към рамото ѝ, дразнейки нежната ѝ кожа, както любовникът от историята бе постъпил със своята дама. Разтвори тънкия плат на долната ѝ риза, притисна гърдите ѝ, обхвана ги с ръце, подразни зърната им и ги потри между пръстите на ръцете си. Тя ахна от силата на натиска му, но не го помоли да спре. Всъщност притисна гърдите си по-плътено към ръцете му.

— Той плъзна възбудения си член в мен, пробуждайки вече възбудената ми женственост. Облада ме като животно, притисна гърди

в гърба ми и продължи да гали тръпнещия ми клитор, докато не свършихме задно в симфония от викове и стенания на чисто удоволствие. Ааа! Ооо, Грей!

Със затворени очи Грей притисна Роуз до себе си, докато вълните на първия оргазъм заливаха горещото ѝ тяло. Виковете ѝ пробудиха у него нещо отдавна заспало, забравено толкова дълго, че той дори не знаеше какво е, но знаеше, че се чувства сякаш някой го е изритал в стомаха и след това го е накарал да хареса усещането.

Измъкна списанието от разтрепераните ѝ пръсти и го остави на нощното шкафче. След това я обърна в ръцете си така, че гърдите ѝ да опират в неговите. Лицето ѝ беше поруменяло и сияещо от изпитаното удоволствие. А устните ѝ — тези сочни възбуждащи устни — бяха разтворени в очакване на неговите целувки и неосъзната покана за члена му.

— Хареса ми да те гледам как си доставяш удоволствие — прошепна ѝ той. — Мисля, че и на теб ти хареса.

Роуз го погледна с престорено свенлива усмивка.

— Хареса ми да знам, че ме гледаш. — След което родената съблазнителка погали с пръсти устните му — същите пръсти, с които преди минути се бе самозадоволила.

Притисната до Грей, Роуз усещаше ерекцията му до бедрото си и същевременно с това почувства силен прилив на женско надмощие, което не бе изпитвала никога преди. Очите му потъмняха до буреносно сиво, когато тя притисна влажните си пръсти към устните му. После устните му се разтвориха и той пое пръстите ѝ с уста, облиза ги и ги засмука леко, сякаш искаше да попие вкуса ѝ.

Тялото ѝ потръпна в отговор и се притисна още по-силно към него. Не можеше да откъсне поглед от желанието в очите му. Съсредоточен, напрегнат от страст и потънал напълно в момента на споделено удоволствие, в този момент за нея Грей бе най-прекрасният мъж на света.

Беше невероятно, че вече може да го наблюдава без маските помежду им. Да лежи до него и да знае, че скоро той ще проникне в нея и наистина ще иска да завоюва именно нея, а не някоя друга. Щеше да стисне мускулестото му дупе и да го притисне към себе си, а Грей щеше да знае, че е именно тя, че е изцяло неин. Можеше да поеме ерекцията му с устните си и да го гледа как я наблюдава, знаейки, че тя

и само тя осъществява неговата най-сладострастна фантазия, а и нейна също.

Чувстваше се всемогъща, а чувството беше приказно. Караше я да се чувства толкова открита и ранима, че бе почти непоносимо.

Той освободи пръстите ѝ и я целуна. Можеше да усети собствения си вкус на езика му и това я възбуди още повече. Изобщо не се срамуваше от желанието и похотта си. Сплете езика си с неговия и потръпна триумфиращо, когато той изстена от удоволствие. Когато прекъсна целувката им, той се спусна надолу по тялото ѝ, рисувайки женствените ѝ форми с устни и език, докато стигна гърдите ѝ. Напрегната като струна от желанието, което разкъсваше тялото ѝ, Роуз си наложи да чака търпеливо, докато Грей лениво облизваше зърната ѝ и ареолите, почти без да ги докосва.

Подразни и двете ѝ гърди умело, докато зърната им се втвърдиха непоносимо.

— Подлец — простена тя гърлено.

Неочаквано едната ѝ гърда беше в устата му, дразнена и измъчвана от умелите ласки на езика му и топлото засмукване на устните му. Тя простена и се изви от удоволствие и сладостна болка, когато и зъбите му се включиха в мъчението. Болеше, но беше толкова неземно чувствено! Почувства, че отново овлажнява между краката и инстинктивната ѝ нужда от освобождение я накара да се отърка в крака му като разгонена котка.

Когато устните на Грей се отделиха от гърдите ѝ, тя запротестира, но той се спускаше умело надолу и в един момент тя застина, осъзнала много добре какво се готвеше да ѝ причини.

Целуна мокрите косъмчета между краката ѝ. Бедрата на Роуз се надигнаха в щастлив отговор. Грей се засмя и по тялото ѝ преминаха познати тръпки на удоволствие.

Последва още една подлудяваща целувка. Тя искаше още — веднага! Знаеше, че трябва да има и още. Опита се да извие гръб и да се надигне, но силните му ръце придържаха бедрата ѝ и я притискаха властно към покривката на леглото.

— Какво искаш да направя, Роуз? — попита я той с натежал от желание поглед и пресипнал от страстта глас. Почувства как в сърцевината на тялото ѝ се събира топлина, която моли да бъде освободена.

Роуз беше твърде обзета от наладата, за да се срамува или да се замисля кое е прилично. Освен това вече бе достатъчно опитна да знае, че моминската свенливост, още по-малко с този мъж, е напълно излишна в спалнята.

Тя вдигна ръце и вплете пръсти в косата му.

— Вкуси ме — заповяда му. — Искам да ме целуваш така, както прочетох. Искам да почувствам езика ти в себе си.

Той не продума. Без да откъсва поглед от нейния той освободи едното й бедро и разтвори с пръсти срамните й устни. Въздухът в стаята беше студен върху горещата й кожа, гъделичкаше я и провокираше и без това разпаленото й до краен предел желание. Роуз наблюдаваше, разкъсвана между очите и устите му, как той плъзна цялата дължина на езика си в нея. Наболата му брада гъделичкаше бедрата и дупето й и това само засилваше интензивността и удоволствието на новото усещане. Беше фантастично, едновременно еротично и дръзко и в същото време толкова лично и интимно. Езикът му я побъркваше и тя се отпусна с освобождаващ вик на удоволствие върху леглото.

Все още чувствителна от оргазма, който сама бе предизвикала, тя свърши бързо и бурно около изкусния му език, все още впледела пръсти в косата му и притискаща главата му между краката си, докато новата вълна от удоволствие разкъсваше тялото й.

Грей й позволи да се възстанови, проследявайки обратно нагоре сластните извивки на тялото й. Този път тя срещна устните му жадно, нетърпелива да вкуси собственото си удоволствие върху тях.

Роуз плъзна ръце помежду им и разкопча панталоните му, след което избута финия плат надолу около бедрата му. Бедрата и прасците му бяха като коприна върху стоманени мускули, а дупето му — все така изкусително заоблено и стегнато, колкото го помнеше. Грей се надигна на лакти, за да я улесни в събличането. Когато ръцете й не достигаха по-надолу, тя свлече дрехата с пръстите на краката си и я бутна на пода.

Бутна го назад и той я остави да го събори по гръб на леглото, възсядайки бедрата му по изкусително провокативен начин. Косите й се разпиляваха покрай рамената й. Грей я гледаше сякаш бе паднал на земята ангел небесен.

— Прекрасен, съвършен мъж — прошепна тя, без да я интересува, че изрича гласно мислите си.

Пръстите му се впиха в бедрата ѝ. Беше силен, но много нежен. Вече разбираше защо жените от миналото му се пристрастяваха така силно към уменията му на любовник. Можеше да превърне една дама в лека жена и леката жена — в дама, а може би и комбинация от двете, и да се отнася с тях подобаващо. Съвършеният любовник, който знаеше кога да люби и кога да... каква беше думата? А да, да чука.

Роуз се наведе напред и го целуна грубо, смеейки се с глас, когато пръстите му стиснаха бедрата ѝ по-силно, защото го ухапа. Обсипа с целувки челюстта и шията му, спускайки се надолу по ключиците с леки гризвания и облизвания.

Рисува с устни и език по гърдите му, подразни зърната му и се спусна надолу към бледия водовъртеж на пъпа му. От глава до пети тялото му бе мускулесто до съвършенство, подобно скулптурата на Давид, но далеч по-топло и живо.

Когато Роуз достигна възбудата между краката му, Грей се изтегли нагоре и се опря на таблата на леглото.

Роуз го погледна палаво.

— Какво искаш? — попита, имитирайки неговата интонация отпреди малко.

Грей се ухили без капка свян.

— Искам да смучеш члена ми.

Не беше сложно. Роуз просто правеше каквото ѝ хрумне, а стоновете на Грей ѝ подсказваха кое му харесва. Когато почувства ръката му в основата на врата си, беше сигурна, че му доставя удоволствие. Облиза цялата му дължина и после бавно го пое в устни, докато не почувства главичката му да опира в гърлото ѝ. Подразни го леко със зъби и засмука. А когато той изви бедрата си към нея, тя задвижи устни по-бързо нагоре-надолу по дължината му, докато той не впи пръсти в косата ѝ с гърлено изръмжаване.

Роуз коленичи и избърса устни. Грей беше отпуснат на таблата на леглото, но не откъсваше поглед от нея. Никога досега не бе виждала подобно изражение на лицето му. Не беше гняв, макар да беше свирепост и леко плашещо. Не беше и покорство, макар в него да имаше нещо умиротворено. Затова не знаеше как да реагира, когато той неочаквано посегна и я хвана в основата на тила. След това я дръпна рязко към

себе си и я притисна силно към гърдите си, сякаш никога повече няма да я пусне. Устните му нападнаха нейните с непознати дотогава глад и безцеремонност.

Хареса ѝ да му достави удоволствие, почувства се някак по-силна и значима, докато го правеше, но за него това означаваше нещо съвсем друго — нещо, което тя бе или твърде неопитна, или твърде оглупяла от страст, за да разбере.

Седеше в скута му с бедра склучени около неговите, докато той я целуваше така страстно и яростно, че тя не можеше да отговори.

Можеше единствено да го приеме и да го остави да изрази емоциите си. Чувстваше как отново се възбужда под нея и това я изпълваше с радост. Не беше приключил с нея, не още, и нямаше да приключи, докато и двамата не изпразнеха всички емоции, бушуващи в тях, изтощени до краен предел един от друг. Роуз очакваше сливането им с нетърпение. Беше готова да приеме всичко, което той ѝ отдаваше, и да му отдаде всичко, което изискваше от нея.

Тя надигна бедра и посегна помежду им, за да насочи главичката на члена му в себе си. Разказите в „Сладострастие“ бледнееха пред реалността. Нямаше думи с които да се опише потръпването от чувственото им сливане, удивителното разтваряне на сърцевината ѝ, за да го приеме изцяло в себе си, задоволството, което изпита, когато я изпълни изцяло, дълбоко и плътно. Беше способна да свърши само от чистото удоволствие да го чувства твърд и възбуден в себе си, дори без да помръдват. Влажното триене беше само част от удоволствието. Много по-възбуждащо бе да види в очите му колко много я желае, да чувства напрежението в тялото му, докато я притиска към себе си, и да знае, че на сутринта вероятно ще има синини, но няма да я интересува. Как изобщо се опитваше да опише това удоволствие, като не беше сигурна, че го разбира напълно? Никой не би могъл.

Движеха се бавно, Роуз се надигаше и спускаше в скута на Грей и двамата не откъсваха поглед един от друг. Едва дишаше от силата на желанието в погледа му. Не можеше да мисли. Можеше само да чувства как той я изпълва, а удоволствието изпълва сърцето ѝ до пръсване. Затвори очи и се опита да запечата момента в съзнанието си.

— Погледни ме — заповяда Грей, като задържа бедрата ѝ така, че тя се надвеси над него и само главичката на члена му дразнеше възбудената плът между краката ѝ. Роуз искаше да се спусне и да го

поеме отново изцяло в себе си, но той не ѝ позволяваше. — Отвори очи и ме погледни.

Как би могла да откаже на такава молба? Дори и да имаше волята, тялото ѝ не беше способно. Тя отвори очи и сърцето ѝ се сви, като видя ранимостта и откритостта в погледа му. Той не бе разбрал защо тя затвори очи. Беше си помислил, че е заради него.

Спускайки се обратно надолу, за да го поеме отново изцяло в себе си, Роуз внимателно наклони бедра, за да смени ъгъла и да разпали още малко и без друго изпепеляващото ги желание. Наведе се напред към него и опря гърди в неговите. Косъмчетата му погъделичкаха зърната ѝ и от възбудата сърцевината ѝ го обгърна още по-плътено и силно.

Докосна с устни белега, който преминаваше през почти цялото му лице. Кожата му бе топла и копринено мека. Прокара устни и език по цялата дължина на белега, дразнейки с целувки и ухапвания нежната кожа. Грей пусна бедрата ѝ и я прегърна, придържайки я близо до тялото си със силните си ръце. Стори ли ѝ се, или дочу хлипане?

Роуз обви ръце около торса на Грей и забърза движението на бедрата си, водейки ги умело към кулминацията на любовната им игра.

— Ти си най-прекрасният мъж, когото познавам, Грейдън Кейн — прошепна тя. — И това няма нищо общо с лицето ти.

Неочаквано се озова обратно по гръб. Тялото на Грей все още бе свързано с нейното. Той хвана един от краката ѝ, притисна коляното към гърдите ѝ и започна да се оттласква силно и бързо в нея. Свободната му ръка придържаше врата ѝ, докато я целуваше с такава яростна страст, че Роуз една дишаше. Отново и отново се оттласкваше в топлата ѝ пулсираща сърцевина, все по-дълбоко, по-бързо и силно.

Роуз се притисна към него. Обви свободния си крак около гърба му и повдигна бедра, за да го поема по-дълбоко в себе си. О, господи, беше толкова хубаво. Нямахше да оцелее още дълго, ако не ѝ позволеше да свърши. Тя искаше... не, нуждаеше се...

— Грей! — Не беше предупреждение за връхлитащия я оргазъм, а молба и той да се присъедини към нея. Да приключи взаимното им пиршество един с друг по единствения възможен за тях начин.

Не я разочарова и това означаваше и за двама им повече, отколкото биха си признали. Един последен яростен тласък и виковете

му се сляха с нейните. Свършиха заедно, вкопчени неистово един в друг, докато вълните на удоволствието ги оставяха зашеметени, безтегловни и блажени в изтощението си.

Твърде отмаляла, за да направи каквото и да било, Роуз се сгуши на рамото на Грей и преметна крак върху неговите, когато той дръпна одеялото върху изтощените им тела.

— Обичам те — прошепна тя, когато отново си възвърна способността да говори.

Грей мълчеше.

Тя надигна глава, за да го погледне, и видя, че очите му са затворени, устните — леко разтворени, а лицето — извърнато изцяло към нея. Спеше. Очевидно, помисли си тя, като се отпусна с прозявка обратно в уютната топлина на прегръдката му, не беше чул признанието ѝ.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Да.

Ти си най-прекрасният мъж, когото познавам.

Обичам те.

Отново и отново тези думи, изречени със сладкия глас на Роуз, отекваха в главата на Грей. През годините бе чувал вариации на тези изявления с различна интонация и в различни ситуации от най-различни жени. Някои от тях наистина вярваха в думите си, други просто искаха да заслужат благоволението му. При все това, той никога не бе ги чувал изречени с такава искреност, каквато имаха думите на Роуз миналата нощ.

Претърколи се на една страна, облегна се на лакът и се загледа в спящата си съпруга. Неговата съпруга. Неговата прекрасна, изненадващо чувствена съпруга. Последното нещо, което си мислеше, че иска, бе да бъде съпруг на Роуз. Но ето че беше. И ако някой — фея кръстница или друго магично същество — го попиташе дали иска да върне живота му обратно към предишното му състояние, той не беше сигурен, че ще приеме. Всъщност, беше напълно сигурен, че ще откаже.

Знаеше, че би трябвало да се чувства виновен за това. Беше обещал на Чарлс Данвърс, че ще стои далеч от дъщеря му, и въпреки това най-лекомислено и безапелационно бе нарушил клетвата си. Но какво пък, самият Чарс бе дал много обещания, които наруши със самоубийството си, така че в известен смисъл бяха квит.

Роуз потръпна леко насън и се обърна с лице към него. Тъмната сянка на гъстите ѝ мигли падаше нежно на лицето ѝ. Отпуснатото на възглавницата ѝ лице изглеждаше по детски чисто и наивно. Сочните ѝ устни се разтвориха леко от въздишка и останаха така. Грей се усмихна, зачуден дали тя ще се събуди в мокра локвичка слюнка. Не го интересуваше, дори да беше така. Не го интересуваше дали тя хъркаше — а тя не хъркаше, нито дали говореше в съня си. Нищо от това не би могло да я направи по-малко привлекателна в очите му.

Съмняваше се, че има нещо, което можеше да наруши съвършенството ѝ в неговите очи.

А и тя го обичаше. Господи! Какво щеше да направи той по въпроса? Все някога тя щеше да го попита дали я обича. Какво щеше да ѝ отговори?

Обичаше ли я? Винаги бе мислил за любовта — когато не беше циничен по въпроса — като за нещо искрено и себеотрицателно. Самият той никога не бе имал проблеми с искреността. Дори често го обвиняваха, че е по-искрен от необходимото. Но себеотрицателен? Дори той трябваше да признае, че вероятно е най-себичният човек, когото познава.

Нежно отмести къдрица от лицето ѝ. Нослето ѝ се набръчка, но тя не се събуди. Отвън зората се пропукваше свежа и чиста, с обещанието за слънчев и ярък ден. Птичките чуруликаха и той можеше да долови как градинарите и земеделците вече се захващат за работа. Обикновено проспиваше всичко това, но миналата вечер се оттеглиха рано в покоите си и сега той беше напълно буден и искрено изкушен да събуди и Роуз, за да има с кого да си говори.

Обикновено щеше просто да стане и да се залови за работа. Ако бяха в провинцията, щеше да си оседлае кон и да излезе да пояди. Предвид ранния час, може би можеше да направи същото и в Лондон, но разходка из Хайд Парк просто не беше същото като свободната езда из земите на провинциалните му владения.

А и трябваше да остави Роуз, за да излезе, което просто нямаше как да се случи.

Господ явно се беше смилил над него, защото в този момент тя отвори очи. Погледът ѝ беше мътен и разфокусиран, но Грей въпреки това ѝ се усмихна широко. Роуз затвори очи, разтри ги с ръце и го погледна отново, този път по-съсредоточено и разбудено.

— Добро утро — поздрави я той.

Бавно, по устните ѝ се разля ведра усмивка.

— Не е утро. Навън е още тъмно.

Беше достатъчно светло, за да вижда лицето ѝ и това му беше достатъчно.

— Почти си права.

Тя се отдръпна от него и отмести завивките. Гола, закрачи през стаята.

— Къде отиваш? — попита я той и сам седна в леглото. Защо изведнъж сърцето му заби така учестено?

Роуз го погледна недоумяващо през рамо.

— Сутрешен тоалет — отвърна и се шмугна в банята. Затвори и заключи вратата след себе си.

Грей се отпусна обратно на възглавниците, проклинайки глупостта си. Толкова отдавна ли беше, че бе забравил какво е да се будиш с жена? А и какво, по дяволите, си помисли, че ще направи тя? Че ще избяга от него както е гола?

Разтри лицето си с ръце. Беше пълен глупак. Тя го превръщаше в пълен глупак.

Роуз се върна минутка по-късно, покатери се обратно в леглото и се притисна към него. Усещаше я приказно — като топла коприна до голата си кожа.

— Какво ще правим днес? — попита го ведро.

Погъделичка ръката ѝ с пръсти.

— Какво би искала да правим? — Въпросът остави леко горчив вкус в устата му. Веднага ли трябваше да започне? Тя щеше да му предложи да излязат, а той щеше да ѝ откаже. Или щеше да иска да направят празненство и той щеше да ѝ откаже. Надяваше се, че ще мине повече време, преди тя да съжали за избора си. Не че той ѝ бе дал какъвто и да било избор.

Егоист!

Нежна женска буза се отърка галювно в рамото му.

— Бих искала да останем цял ден в леглото. Можем ли?

Той застина.

— Наистина ли?

Роз надигна глава и го погледна пакостливо.

— Наистина. Искam цялото ти внимание само за себе си днес.

Грей се усмихна и я обърна по гръб, отпусайки се съвсем естествено между разтворените ѝ крака.

— Мисля, че можем да го уредим.

Слава богу, че явно и булката му беше леко егоистична в желанията си.

Роуз никога не си бе представяла, че Грей е от мъжете, които обичат пикници, но ето че лежеше на одеялото до нея. Подпрян на лакът, той замислен похапваше грозде, а погледът му сякаш се рееше около фонтана в градината, на няколко метра от тях.

Изглеждаше добре и на слънчева светлина — мъжествен и силен. Белегът му придаваше малко по-опасно излъчване, което тя намираше за особено привлекателно. Без него щеше да бъде просто поредният опустошително красив мъж, но честно казано тя предпочиташе да бъде по-несвършен. Това го превръщаше в човек от плът и кръв.

Вече не носеше маската си толкова често. Макар че така или иначе почти не я носеше у дома, доколкото тя можеше да си спомни. Единствено в „Сейнт Роу“, когато рискуваше някой да го види.

Вероятно му харесваше известната мистериозност, която маската му придаваше. Може би жените се чувстваха по-силно привлечени от анонимен любовник? Е, така или иначе на всичко това бе сложен край!

Или може би той носеше маската, когато искаше да се скрие.

„Съсипаният Рейтън“. Що за недомислица! Той не беше съсипан. Беше по-скоро... наранен. Беше ужасно да мисли така за съпруга си, но раните заздравяваха.

И ако само можеше да измисли как да накара раните му да заздравеят, всичко щеше да се подреди идеално.

Той не беше чудовището, за което явно се мислеше. Спомняше си как я помоли да го гледа, докато се любеха миналата нощ. Ранимостта в очите му, когато я погледна в отговор. И той беше променен и разтърсен от сливането им, както и тя, и именно затова ѝ беше толкова трудно да го погледне в очите, след като му се беше разкрила толкова искрено и неподправено предишната нощ. Вероятно именно затова сега фонтанът му се струваше толкова удивителен.

Роуз не се опита да го въвлече в разговор. Беше напълно щастлива просто да седи така с Грей, да похапва от малкото пиршество, което готвачът беше приготвил за тях, и да го наблюдава. Той също я наблюдаваше, когато си мислеше, че няма да го забележи. Какво ли си мислеше, когато я погледнеше? Дали съжаляваше? Не, нямаше и следа от съжаление в погледа му. Гледаше я, сякаш не можеше да я разбере докрай. А понякога, колкото и безумно да ѝ звучеше, ѝ се струваше, че е малко изплашен от нея.

Но това не беше възможно, нали?

— Когато Хийтклиф е достатъчно голям, за да остави майка си, бих искала да го взема в къщата. Приемливо ли е това за теб?

С шепа грозде в свободната си ръка Грей се обърна към нея с усмивка. Любимата ѝ усмивка.

— Разбира се. Той е твой любимец и приятел. Очаквам да бъде неразделна част от семейството.

От тяхното семейство. Мисълта спря дъха в гърлото ѝ. Един ден двамата щяха да имат семейство. Можеше вече да е бременна, доколкото ѝ беше известно — миналата нощ не използваша кондом. Много ли беше лошо, че се надяваше да не е бременна? Разбира се, че искаше един ден да бъде майка, но не веднага. Най-напред искаше да има малко повече време само с Грей. След като години наред бе чакала той да я забележи, сега не бързаше да споделя вниманието му с наследник.

И Роуз реши, че сега е идеалният момент да обсъди мислите си с Грей.

— Освен това бих искала да знам запознат ли си с начините за предпазване от забременяване?

Грей се задави с грозде. Тя се наведе към него, но той изкашля и изплю коварния плод на тревата. Избърса с ръка насълзените си очи и се обърна към нея.

— Това ще ми е за урок да дъвча по-внимателно храната си.

Роуз се усмихна притеснено.

— Изплаши ме.

Ами ако се беше задавил до смърт пред очите ѝ?

Дори не искаше да си представя живота си без него.

— Стресна ме. Това не е въпрос, който задаваш от нищото. — Очите му заискриха палаво. — Заради споменаването на кутретото ти ли е? Страх те е да имаш собствено потомство?

Когато я гледаше така, сякаш са приятели и толкова много повече, вътрешностите ѝ се свиваха от приятно напрежение. Погледна към скута си.

— Бих искала да имаме малко повече време само двамата, преди да имаме деца.

Част от нежността изчезна от лицето му.

— Трябваше да взема мерки миналата нощ. Съжалявам. Изобщо не мислех за деца, а само за...

— За какво? — Ако това нещо караше очите му да заблестят така, тя искаше да знае какво е.

Погледът му бе толкова проницателен и горещ.

— Мислех само за това какво е усещането да бъда в теб без нищо помежду ни.

През тялото ѝ премина горещата тръпна на несъмнено сексуално желание. Определено беше различно без кондом. Беше дори по-хубаво от срещите им в „Сейнт Роу“, макар тя да не мислеше, че е възможно. Но разликата не беше само на физическо ниво и тя го знаеше.

— И какво беше чувството? — Господи, нима гласът ѝ подрезгавяваше отново.

— Чувствах се като в Рая — отвърна Грей с полупритворени очи.

Мили боже, този мъж знаеше точно какво да ѝ каже. Тя вече се привеждаше към него, сякаш притеглена от невидими нишки.

— Наистина ли?

Той се пресегна и хвана брадичката ѝ с длан. Палецът му проследи контура на устните ѝ и подръпна долната ѝ устна.

— Наистина. И ако не бяхме на открито, щях да ти покажа.

— Щях да ти позволя — отвърна тя задъхано.

Желанието помежду им бе взривоопасно.

Грей стана и ѝ подаде ръка.

— Ела с мен.

Роуз прие ръката му и с негова помощ се изправи. Той преплете пръсти с нейните и я поведе праз градината.

— Къде отиваме — попита Роуз, а сърцето ѝ биеше учестено. Цялата ѝ кожа гореше от сладострастните мисли в главата ѝ.

— Ще видиш.

Заведе я до малка каменна постройка в дъното на градината. Беше покрита с бръшлян и други увивни растения, а прозорците ѝ бяха с витражи като в църква. Вратата се отвори лесно и Грей я въведе вътре.

Това очевидно беше подслонът на градинаря и вместо да бъде разхвърлян и занемарен, както очакваше Роуз, беше чист, светъл и много приветлив. Въздухът миришеше на земя, окосена трева и билки — сладък, тежък и странно опияняващ.

Грей затвори вратата и я залости с лопата, след което се обърна с лице към Роуз.

С разтреперани крака, тя се остави да я привлече в обятията си и го прегърна в отговор. Не протестира, когато я вдигна и пренесе до голямата дървена маса, нито пророни звук, когато вдигна полите ѝ и плъзна ръка под тях.

Ахна, когато почувства пръстите му върху женствеността си.

— Не носиш бельо — забеляза той приятно развеселен.

Тя се усмихна срамежливо.

— Помислих, че може би е по-добре да не нося.

Грей се засмя и посегна да разкопчае панталона си, докато милваше голата топла плът между бедрата ѝ.

— Мила моя Роуз, ти си най-прелестната изненада, която някога съм получавал.

Получавал. Сякаш тя беше подарък. Сърцето ѝ се сви. В този момент той хвана ръката ѝ и я постави върху ерекцията си, при което всички сантиментални мисли мигновено напуснаха съзнанието ѝ. Господи, беше толкова горещ, твърд и гладък под пръстите ѝ.

— Погали ме — заповяда ѝ той.

Чувствайки се като истинска непослушница, тя раздвижи ръка по члена му, без да изпуска погледа му от своя.

— Би ли предпочел да си в мен? Да ме почувстваш гореща и влажна около себе си?

Зениците му се разшириха и той изстена, хващайки я за ръката, с която го измъчваше. Чувстваше го как пулсира в дланта ѝ. Възбуждаше се, когато му говореше така, а това възбуждаше и нея. Вече едва си намираще място от неутолимото желание и бе готова да го моли да проникне в нея.

— Ще бъда в теб — изръмжа той и тя потръпна, — но по-късно. Точно сега искам да ти покажа по какъв друг начин можем да си доставим удоволствие.

Ръката му върху нейната започна да се движи и да ѝ показва как да го докосва, кое му харесва. Под полите ѝ пръстите му най-сетне разтвориха устните ѝ и докоснаха клитора ѝ. Палецът му се заигра с него, докато той плъзна един, а после и втори пръст дълбоко в сърцевината ѝ.

И също като предишната нощ, погледите им се срещнаха и Роуз започна да трепти на места, за чието съществуване дори не бе подозирала.

— Толкова си тясна — промърмори той. — Гореща и влажна. А вкусът ти е божествен — като мед с щипка сол. Хареса ли ти да те вкусам миналата нощ?

Можеше да я доведе до оргазъм само с думите си. Роуз се наведе напред, когато пръстите му откриха това местенце в нея, което я караше да се стяга дори по-силно и отчаяно около него.

— Да — ахна тя, движейки бедра около пръстите му. След това прокара език по ухото му и прошепна: — Хареса ли ти да свършиш в устата ми?

Очевидно не само тя се възбуждаше от думи. Свободната му ръка я стисна за врата, докато устните му я зацелуваха яростно. Пръстите му се движеха безмилостно в нея, а палецът му я подлудяваше с ласките си. Чувствайки силата на желанието му, Роуз също го замилва по-бързо, стягайки пръсти по цялата дължина на члена му. Пръстите ѝ се свиваха около главичката, докато ги плъзгаше нагоре-надолу с все по-бързо темпо. Капка лъскава течност намокри дланта ѝ, улеснявайки движенията ѝ. Грей изстена върху устните ѝ и тя знаеше, че ще свърши всеки миг. Тя също.

Оргазмът я помете първа, но само с няколко секунди. Мигът, в който извика от удоволствие и тялото ѝ се стегна неистово около пръстите му, Грей застина и тя почувства пулсациите му в ръката си, докато той се изпразваше върху масата до нея.

Отдръпна пръстите си от нея, но не отстъпи, а опря чело в нейното, дишайки тежко. Подаде ѝ кърпичка, с която да се избърше, а после почисти и доказателствата за похотта им от масата.

— Благодаря ти — промърмори Роуз. — Това беше невероятно.

Грей се засмя и я погледна с блеснал поглед и блажена усмивка.

— Караш ме да чувствам...

— Да?

Той поклати глава и я изненада с обожанието и почти благоговейното изражение, с което ѝ помогна да слезе от масата.

— Това е. Ти ме караш да чувствам.

Роуз се усмихна и го целуна. Не беше точно обяснение в любов, но той видимо се приближаваше към това.

Засега ѝ беше достатъчно.

Като всички хубави неща, беше неизбежно и съвършеният им ден да приключи.

След вечеря Грей и Роуз се оттеглиха в библиотеката с по чаша вино. Седнали в двата края на канапето, двамата четяха — Роуз беше вдигнала крака в скута на Грей и той ги разтриваше със свободната си ръка, докато прелистваше вестника, до който не бе стигнал по-рано през деня. Роуз преглеждаше пощата си.

Именно пощата отново ги сблъска с неизбежната реалност.

— Хммм — промълви тя и това бе напълно достатъчно, за да насочи Грей вниманието си отново към нея. Нямаше никакво значение, че индийците протестираха, а в Турция имаше размирици.

— Какво има?

Тя го погледна над писмо, което подозрително приличаше на покана.

— О, просто покана за празненство другата седмица.

Беше по-прозрачна и предвидима и от бистра вода, да я поживи Господ.

— Ако искаш да отидеш, трябва да я приемеш. — Грей се насили да се усмихне, макар че почувства горчив вкус в устата си.

Роуз не се изненада от думите му, но беше леко разочарована.

— Не съм си и помислила, че би желал да дойдеш.

Какво искаше да каже с това? Разбира се, че не искаше да отива, но от нейните уста прозвуча така, сякаш се страхуваше да отиде. Или поне така прозвуча в неговите уши. Макар че, ако трябваше да бъде честен, нищо в изражението или интонацията ѝ не подсказваше такъв намек от нейна страна.

— Това не означава, че ти не трябва да ходиш, ако искаш.

Роуз сякаш размисли за момент, преди да го погледне с палава съзаклятническа усмивка.

— Искане ми се да видя какво е да ме приемат като херцогиня.

Как би могъл да не се засмее на това? И как би могъл да не се почувства облекчен, че тя не настоя и не му натякна?

И защо тогава се чувстваше странно неудовлетворен?

— Тогава трябва да се погрижим да бъдеш подходящо облечена. Да ти запиша ли час при мистър Уърт? Сигурен съм, че може да бъде убеден да ти ушие тоалет точно навреме.

Зениците ѝ се разшириха от удоволствие.

— Така ли мислиш?

— Готов съм да се обзаложа. И ми напомни да ти покажа комбинацията за сейфа в спалнята ни. Бижутата на Рейтън вече са твои.

Едва ли бе възможно съпругата му да се усмихне по-широко.

— Нашата спалня. Харесва ми как звучи.

Грей се усмихна и поклати глава. Та тя се вълнуваше повече от факта, че споделя леглото му, отколкото от диаманти и други скъпоценности. Интересно момиче.

Веселието помръкна в очите ѝ.

— Какво има? — Той се опита да запази спокойствие.

Веждата ѝ се повдигна едва доловимо.

— Какво да отговарям, ако хората питат за теб? Преди можех да твърдя, че не се интересуващ, но като твоя съпруга...

Тя не трябваше да му задава подобни въпроси, не трябваше да поема такъв товар на крехките си рамене.

— Обясни им, че по-скоро бих си прерязал сам гърлото, отколкото да бъда под един покрив с тях.

Роуз изглеждаше толкова ужасена от идеята, че сърцето на Грей се сви. Тя наистина беше невероятна.

— Или би могла да им кажеш, че така си ме изтощила в леглото, че буквално не мога да намеря необходимите сили да се изправа и да те придружа.

Това отново накара очите ѝ да засияят.

— Бих предпочела това обяснение. Със сигурност ще раздвижи езиците, как мислиш?

Несъмнено, помисли си Грей и си позволи да се намръщи наум.

За съжаление, клюките не бяха нещо, което Роуз можеше да избегне като негова съпруга. Хората щяха да говорят за нея и с нея.

— Роуз, може да чуеш нещо за мен...

— Не се и съмнявам. Вече се наслушах за легендарните ти способности да се измъкваш.

Този път Грей се намръщи наистина.

— Неприятно ми е да призная, но някои от тези истории са верни.

Тя повдигна вежди.

— Обзалагам се, че по-голямата част са верни, не само „някои“.

Възхитителна и остроумна.

— Аз... — Той се намръщи. Господи, беше пълен глупак. — Няма да си простя, ако се разстроиш от клюките, колкото и основателни да са те.

За негова изненада Роуз остави писмата настрана и се наведе към него, плъзвайки ръка по бедрото му.

— Тези истории се отнасят за миналото ти, нали?

— Да — кимна той утвърдително.

— Повярвах ти, когато ми каза, че ще ми бъдеш верен. Излъга ли ме?

— Не, разбира се! — Ако не го питаше с основание, щеше да й поиска обяснение. — Може да не съм светец, но не съм лъжец. — Поне не истински. Не и в това отношение.

Роуз сви рамене и посегна към чашата вино на масата пред канапето.

— Миналото ти не може да ме нарани, Грей. Сигурна съм, че има неща, които биха ме... обезпокоили, но сега ти си мой и само мой. Имам вярата, че си променен човек и ще те помоля да се опиташ да повярваш, че не съм злопаметната глезла, за която вероятно ме смяташ.

— Злопаметна глезла никога не е било определение, което бих използвал, за да те опиша — възрази той. Изумителна — със сигурност. Невероятна. Еблива, ако това изобщо беше дума.

Тя се усмихна, отпи от виното и върна чашата обратно на масата. След това се премести изцяло върху него.

— Грей, правил ли си някога любов в тази стая?

— Не. — Наистина не беше. Беше съблазнявал жени в дневния салон, в стаята за музика, в синия кабинет за рисуване и дори в килера, но никога в тази стая.

Палавата му съпруга се усмихна.

— Аз също не съм.

Прекъсна смеха му с целувка. А когато любопитните ѝ пръсти започнаха да го милват, той се почувства обнадяван. Може би бракът с него нямаше да бъде толкова ужасен за Роуз, все пак. Можеше само да се надява.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Грей спази думата си. Той не просто показа на Роуз бижутата на Рейтън, но ѝ ги повери да ги носи, когато пожелае. Скъпоценностите бяха удивителни и приказно изработени. Същата вечер в леглото Роуз носеше комплект диаманти, за да може Грей да ѝ се наслади в пълния ѝ блясък.

Сложи същите диаманти и на партито на лейди Фредерик следващата седмица, защото се съчетаха отлично с черно-сребристите ѝ рокля за случая.

Грей удържа на думата си и не я придружи, не че тя имаше други илюзии. А и така беше по-добре, защото Роуз знаеше, че ще трябва да се изправи пред Келън, а за това бе по-добре да бъде сама.

Но дори и без Келън, Роуз нямаше да бъде разстроена, че Грей не я е придружил. Тя много добре знаеше колко твърдоглав и инатлив може да бъде той и не очакваше, че ще се промени за една нощ след брака им. Освен това вече разбираше много по-добре защо той предпочита да се изолира от обществото.

Най-напред тя си мислеше, че Грей отказва да излиза заради белега си, от страх, че хората ще говорят за него и нападението в миналото му. Същевременно разбираше, че има и нещо по-значимо в отказа на съпруга ѝ да бъде част от обществото и сега подозираше, че той се страхува да не би завръщането му към раболепната и винаги приласкаваща го тълпа лицемери да го върне обратно към предишното му непроситимо поведение.

Лично тя не вярваше, че това е възможно да се случи. Той се беше променил толкова много, превръщайки се в добър и благороден мъж, че ѝ се струваше дори абсурдно, но въпреки това самата тя таеше известен страх в това отношение. Нямаше да понесе да го изгуби.

Извън това тя отказваше изобщо да се замисля дали той някога щеше да я придружи на социално събитие. Беше твърде натъжаваща мисъл.

Пристигна сама на празненството на лейди Фредерик и определено се чувстваше странно без придружител или нечия

приятелска компания. Вярно, че вече бе омъжена жена и нямаше нужда някой да следи за доброто ѝ име, но това не правеше ситуацията по-малко необичайна за нея.

— Добра вечер, Ваша светлост.

Роуз се спря на стълбите. Придържайки полите на роклята си, за да не ги настъпи, тя се обърна и видя към нея да се приближава сияещата Ева, а лейди Ротшилд тъкмо слизаше от каретата.

— Ева! — възкликна Роуз и разтвори ръце за прегръдка. — Колко се радвам да те видя!

— Изглеждаш прекрасно — отвърна Ева, като я прегърна. — Бракът очевидно ти понася добре.

Роуз не успя да се сдържи и леко се изчерви — дали от комплимента, или при спомена за всички онези неща, които правиха с Грей през кратката седмица на брака им. Една седмица и един ден, ако трябваше да бъде напълно точна.

— Знаеш ли, вярвам, че ми отива — отвърна тя и отстъпи.

Ева се усмихна обнадеждено.

— След два месеца ще разберем дали ми понася и на мен.

Роуз погледна бързо към лейди Ротшилд, която още се суетеше около каретата, и отново насочи вниманието си към приятелката си.

— Грегъри ти е предложил? — Тя не беше изненадана, защото това се очакваше отдавна, но очакваше, че приятелката ѝ ще сподели новините с нея в по-лична обстановка.

Блондинката кимна и на лунната светлина косата ѝ изглеждаше почти сребърна.

— Трябва да определим точна дата, но във всеки случай очаквам да стана лейди Брамфорд Грегъри скоро след разпускането на парламента. Говори се, че кралица Виктория смята да го удостои с титла, знаеш ли?

Роуз склочи вежди. Не можеше да прецени дали приятелката ѝ беше щастлива, или не.

— Ами твоят мистериозен кавалер?

Ева сви рамене и избегна погледа ѝ.

— Няма го. Грегъри е тук, а и семействата ми има очаквания към мен. — Отново срещна погледа на Роуз. — Това е добър съюз.

Кого се опитваше да убеди тя? Роуз кимна.

— Разбира се, че е. А и Грегъри те боготвори. Не се съмнявам, че ще бъдеш много щастлива.

Приятелката ѝ само кимна. Каквото и да се въртеше в ума ѝ, остана недоизказано, защото лейди Ротшилд се присъедини към тях. В погледа ѝ имаше известно неодобрение, когато се обърна към Роуз. Разбира се, не каза нищо. Роуз знаеше, че лейди Ротшилд я харесва, но очевидно не одобряваше брака ѝ, още по-малко начина, по който се беше случил. Освен това явно не искаше дъщеря ѝ да бъде свързвана с какъвто и да било скандал.

Разбира се, малко скандалност можеше да бъде и полезна, подобрявайки нечие положение в обществото. Но само с мярка, разбира се. Какво странно разбиране.

Роуз поздрави контесата учтиво и сърцето ѝ леко трепна, когато лейди Ротшилд направи лек реверанс. Така повеляваше нормата. Сега тя беше херцогиня. Каквото и да беше мнението на майката на Ева за нея, сега тя беше по-високо в социалната йерархия от тях.

А това беше напълно достатъчно, за да се усмихне широко.

Трите влязоха заедно в къщата, а когато стигнаха балната зала, лакеят обяви пристигането им. Роуз не си въобрази, че когато обяха името и титлата ѝ, залата замлъкна за миг, преди да зажужи отново, докато тя слизаше по стълбите.

Шепот. Всички си шепнеха по неин адрес.

Тя не можа да спре руменината, която изби по страните и се спусна надолу към гърдите ѝ, но държеше главата си високо, докато всички очи наблюдаваха пристигането ѝ. Дори успя да се усмихне. Някои хора я наблюдаваха с презрение — макар да бяха съвсем малко. Други я гледаха с интерес и едва прикрито съжаление, а трети, за които трябваше да бъде особено внимателна, я следяха с любопитство. Това бяха хората, които щяха да спекулират за всеки малък детайл, докато измислят история, която да харесат и, разбира се, споделят с всички останали.

Клюкари.

Със сигурност нямаше как целият шепот да е провокиран единствено от брака ѝ с Грей, нали? Те не бяха първата двойка, принудена да се венчае, защото са ги хванали заедно. Със сигурност немалко от гостите споделяха сходни причини за брачните си съюзи.

Разбира се, техният брак бе първи през този Сезон. Бягството на Бронте бе замаскирано умело и добре прикрито с годеж, така че Роуз и Грей бяха основната атракция, докато някой друг не се превърнеше в повод за обсъждане. Чудесно. С малко късмет някой скоро щеше да направи нещо скандално или глупаво.

Ева се приближи към нея и я заговори открито, сякаш нищо не се бе случило. Роуз беше достатъчно прозорлива да види, че скъпата ѝ приятелка само се опитва да я разсее и именно заради това я обичаше толкова силно.

— Добра вечер, дами — поздрави ги познат мъжки глас.

Роуз се обърна и видя Келън застанал до тях. Изглеждаше поразително добре в черно-белия си костюм, а златната му вратовръзка само придаваше допълнителен характер на безупречната му визия. Не изглеждаше ни най-малко разочарован от нея, дори напротив. Когато погледите им се срещнаха, на Роуз ѝ се стори, че е по-скоро загрижен.

— Мистър Максуел — поздрави го тя с усмивка. — Радвам се да ви видя.

Той ѝ предложи ръката си.

— Мога ли да ви придружа до масата с напитките, Ваша светлост?

В този момент наистина се нуждаеше от едно приятелско лице.

Роуз го хвана под ръка и помоли Ева и лейди Ротшилд да я извинят. След това позволи на Келън да я поведе.

— Трябва да призная, че съм изненадана, че изобщо говориш с мен — призна му тя, докато пристъпваха. Беше повече от напрегната заради стотиците погледи, които ги съпровождаха.

Изражението му беше ведро и приятелско.

— Засегнала ли си ме по някакъв начин?

— Помислих си... — Почувства как отново се изчервява. — Очевидно съм се объркала.

Потупа ръката ѝ със свободната си длан и се засмя.

— Простете нахалството ми, скъпа госпожо. Позволете ми да успокоя съвестта ви. Макар и да съм имал известни надежди как може да се развие приятелството ни, не съм очаквал нищо. Нито смятам, не сте ме предали или излъгали по някакъв начин. Може да бъдете спокойна в това отношение.

За малко да въздъхне от облекчение.

— Благодаря, радвам се да чуя това.

На масата с напитките наля и на двама им по чаша пунш, а след това я изведе на терасата, където можеха да разговарят по-спокойно и уединено. Като съвършен джентълмен, той се погрижи да останат в светлините на факлите и залата, където всеки можеше да ги види.

— Роз, прости ми фамилиарността, но трябва да говоря с теб.

Нещо в резкия му тон я накара да се намръщи.

— Можеш да говориш откровено с мен, Келън. Надявам се, че знаеш това.

Употребата на рожденото му име сякаш го успокои и той се отпусна едва забележимо. Погледна я с блеснали очи, по-черни от нощта около тях, но и много по-искрящи. Беше очарователен мъж, но сърцето ѝ принадлежеше на бледосини очи и сардонични устни, способни на неподозирана нежност.

— Искам да знаеш, че ако някога имаш нужда от приятел, можеш да дойдеш при мен. Винаги ще бъда на твое разположение.

Роуз се намръщи още повече.

— Оценявам това, но защо ми го казваш? Има ли нещо, което знаеш, а аз не?

Той застана така, че лицето му бе видимо само за нея и никой не можеше да прочете думите по устните му.

— Ще бъда откровен. Роуз, аз знам какъв е Рейтън. Виждал съм как се отнася с жените. — Той вдигна ръка, за да спре опита ѝ да го прекъсне. — Не искам да говоря зле за съпруга ти, когото знам, че обичаш и цениш високо. Искам само да знаеш, че ако някога се нуждаеш от закрила, аз съм готов да ти я дам.

— Закрила? — Роуз повтори оглупяла. Очевидно той не ѝ предлагаше тялото си — не и с това мъченическо изражение на лицето. — Ако преди не ми е трябвала закрила, защо да имам нужда от нея сега?

Очите му потъмняха още, ако това изобщо беше възможно.

— Преди майка ти беше тук да бди над теб. Искам просто да знаеш, че ако някога се наложи да напуснеш дома на съпруга си, ако се чувстваш в опасност, можеш да дойдеш при мен. Не мога да се изразя по-ясно, без да обвиня херцога.

Роуз го зяпаше и в изумлението ѝ нямаше нищо изискано. Устата ѝ бе отворена, а очите — толкова ококорени, че започнаха да сълзят.

Най-накрая успя да се окопити.

— Поласкана съм от вниманието, но нямам причина да се страхувам от съпруга си. — Побъркваше я, че той явно мисли друго.

Дали това бе причината за всичкото шептене — хората я съжаляваха и се страхуваха за нея?

— Разбира се. — Той не прозвуча ни най-малко убеден, което я подразни дори повече. Как си позволяваше да смята, че познава Грей по-добре от нея? Как изобщо си позволяваше да допусне, че Грей е толкова долен човек?!

Гневът ѝ не можеше да остане незабелязан, макар тя да полагаше неимоверни усилия да го обуздае.

— Наистина ли вярваш, че бих се омъжила за него, ако се страхувах от него?

Келън не отвърна на погледа ѝ.

— Не знам точните обстоятелства около брака ти, а само слуховете, на които не вярвам, но херцогът няма да е първият мъж, заслепил младото момиче с вниманието си.

От гърлото ѝ се изтръгна презрително изсумтяване.

— Повярвайте ми, мистър Максвел. — Никога повече нямаше да се обръща към него с рожденото му име. — Грейдън Кейн никога не е трябвало да „заслепява“ никого. Той сам по себе си е достатъчно заслепяващ.

Беше твърде тъмно, за да е сигурна, но ѝ се стори, че Келън се изчерви.

— Щом ще си говорим така откровено, изненадам се, че с такава готовност попадна в лапите на такъв мъж.

Роуз присви очи и пристъпи към него по-гневна откогато и да било досега.

— И под „такъв мъж“ имаш предвид, разбира се, херцога. Същият този мъж, който се притече на помощ на баща ми, когато така наречените му приятели го изоставиха. Същият мъж, който взе под закрилата си майка ми и мен след смъртта на баща ми и ни предпази от бедност и нищета. Същият онзи мъж, който остана верен приятел, когато всички други, включително и ти, ни обърнаха гръб. — Гневът стягаше челюстта ѝ и свиваше ръцете ѝ в юмруци. — Бих предпочела да падна в неговите „лапи“, Келън, отколкото да завися от твоето

приятелство, което се оказа по-недостойно дори от тази помия, която лейди Фредерик нарича пунш. А сега ме извини.

Бутна чашата си в ръцете му, без да се интересува, че част от сладката течност се разля върху ръкавиците ѝ. Завъртя се на токовете си и се върна обратно вътре, за да се изправи пред слабоумната тълпа с толкова достойнство, на колкото бе способна в гнева си.

— Как ти се отразява брачното щастие? — попита Арчър, докато с Грей седяха в кабинета му и се наслаждаваха на по чаша отлежало бренди. — Безметежно?

— Добре е — потвърди Грей без особен ентусиазъм.

Арчър се смръщи и от това за момент лицето му заприлича на ужасяваща маска.

— Не е минал дори месец, а ти ми казваш, че е „добре“? Това е притеснително, Грей.

Вместо да въздъхне или да шамароса брат си зад врата, Грей допи брендите си и посегна към бутилката, за да си сипе още едно.

— Няма да обсъждам брака си с теб.

Това, което нямаше да обсъжда, бе, че прекрасната му съпруга му се струваше някак променена и той обвиняваше себе си за това.

Не можеше да определи с точност, но сякаш откакто отиде на онова празненство у лорд и лейди Фредерик, тя започна да прекарва все повече време у дома. Вярно, както Арчър уместно бе забелязал, те бяха омъжени едва от две седмици, така че той вероятно просто бе ненужно подозрителен.

Въпреки това Роуз сякаш бе станала по-придирчива към поканите, които получаваше и приемаше. Когато не беше с него — а той нямаше намерението да се оплаква, че тя търси компанията му — съпругата му присъстваше на по-малки и интимни събирания. Останалото време прекарваше с добрата си приятелка Ева Елиът.

— Мисля, че клюките трудно понасят на Роуз. — Ето, каза го.

Лицето на Арчър показваше добре изигран ужас.

— Така мислиш? Дори ти не си толкова тъп и безчувствен. Разбира се, че ѝ е трудно. Чух, че всички в залата са замлъкнали, а после са започнали да си шепнат, когато е пристигнала у Фредерик. Никой не е изненадан, че си преспал с нея, но всички са изумени, че си

се оженил за нея. Цялото общество се чуди какво ѝ е толкова специалното, докато ти се криеш като виновник и подхранваш спекулациите им. За бога, всички те смятат за нещо като звяра в приказката.

Само че звярът в един момент се превръща отново в принц. Това нямаше как да се случи с Грей, защото той никога не беше бил принц и никога нямаше да бъде.

Разбира се, Роуз не му беше разказала за това събитие. Ако знаеше... Какво? Какво би направил? Най-лошото вече се бе случило. Нямаше какво да направи, за да го промени.

Но се чувстваше дяволски зле да разбере какво причинява неговата репутация на Роуз. Можеше само да си представи какво ли се говореше по техен адрес, какви ли спекулации се разпространяваха.

Грей въздъхна.

— Ако се появя на някое от тези партита само ще направя нещата по-лоши.

— И как точно смяташ, че ще стане това?

— Защото Роуз ще знае, че поне половината от присъстващите жени са минали през леглото ми. Ще знае, че мъжете ме ненавиждат. Ще знае що за чудовищен задник бях наистина.

Арчър поклати глава, преди да заговори.

— Мисля, че тя вече знае всичко това. И изглежда те харесва въпреки това. Мисля, че може да е малко чалната?

За момент Грей бе готов да се разгневи, докато не видя шеговитото пламъче в очите на брат си. Засмя се.

— Трябва да е, щом се омъжи за мен, не мислиш ли? Лично аз съм ѝ благодарен за това.

Арчър се усмихна.

— Ще помоля мама да я покани на театър във вторник вечерта. Малко семейна подкрепа може да помогне. А и знаеш каква е майка. Ще принуди всички да се подчинят на волята ѝ с мила усмивка на лицето си.

Това беше напълно вярно.

— Благодаря ти. Сигурен съм, че Роуз ще оцени жеста.

Брат му отпи от чашата си.

— Има и още нещо.

— За Роуз? — Грей се намръщи.

— За Бронте. — Арчър не можеше да отвърне на погледа му. — Относно сватбата.

Имаше още две седмици дотогава. Последните молитви щяха да бъдат прочетени тази неделя.

— Какво за нея?

— Тя ме попита дали бих я завел до олтара.

Грей се опита да остане невъзмутим, но му беше трудно. Господи, това болеше. Още повече, защото някак си го очакваше. Очакваше, че сестра му ще се срамува, дори ще се притеснява от него. И никога не би пожелал непристойното му минало да помрачи най-хубавия ден в живота ѝ. Но да си мисли, че тя може би няма да иска той да заеме мястото на покойния им баща, и да разбере, че тя действително не желае това — бяха две отделни неща.

— Добре — проговори той прегракнало. — Това си е нейно решение и аз мога единствено да го уважа.

— Не е нейно, Грей, а на лейди Брантън. Бронте просто иска да угоди на сватолете си.

Грей се насили да се усмихне. Арчър може и да си вярваше, но той разпозна зле скалъпената лъжа в думите му. Сестра му не се бе подвела по ничие мнение.

— Разбира се, че ще иска. А и няма значение, Арч. Ти и без това ще се справиш много по-добре от мен — много по-грациозен и елегантен си.

Арчър го изгледа с толкова тъжен и състрадателен поглед, че Грей трябваше да премигне и да отмести очи. Почувства парене, което не му хареса.

— Ти искаше да го направиш, нали? — Попита Арчър тихо. — Щеше да застанеш до нея в Сейнт Джордж и да пратиш мнението на всички по дяволите, нали?

Грей успя само да кимне. Трябваше да помисли повече за семейството си. Трябваше да осъзнае как действията му и решенията му влияят и на тях. Като глава на семейството трябваше да се погрижи много по-добре за тях.

Погледът му срещна този на Арчър.

— Съжалявам — промърмори.

Сякаш по-младият мъж знаеше какво точно иска да каже и успя да чуе всички онези неща, които Грей не можа да облече в думи.

— Знам. Ще поговоря с нея. Щом разбере...

— Не! — Грей се изправи, а в очите му гореше свирепа решителност. — Няма да казваш нищо. Ти ще я предадеш на младоженеца, както те е помолила. Разбра ли ме? Не казвай нищо.

Несъгласието на брат му беше очевидно, но той само кимна.

— Добре. Няма да кажа и дума. Но ти си задник, задето ме караш да правя това.

Изглежда това бе генералният извод за този ден.

— Няма нищо срамно в това да направиш сватбата на сестра ни още по-щастлив ден за нея, Арч.

Какво следваше? Дали Бронте изобщо щеше да го покани? Защото той знаеше причината лейди Брантън да го мрази толкова жестоко, че да му откаже удоволствието да предаде малката си сестричка на младоженеца в сватбения ден. И до каква степен една огорчена жена може да наложи влиянието си над впечатлително младо момиче? Бронте го обичаше, но обичаше Александър повече, а и знаеше, че Грей ще направи всичко, което го помоли.

Добре, Джорджиана — бъдещата свекърва на Бронте — щеше много лошо да се изненада, ако си мислеше, че може да му откаже радостта да види сестра си омъжена. Ако Бронте го помолеше да не присъства, той щеше да се срещне лично с източника на тази молба. Тя щеше да се предаде на мига, ако смяташе, че Грей ще каже на съпруга ѝ за онзи път, в който я чука в частната си лежа по време на постановка на „Отело“.

Ако правилно си спомняше, въпросната дама зави като банши, по време на сцената със смъртта на Дездемона. Грей трябваше да заглуши крясъците ѝ с ръка, смеейки се, докато го правеше.

Споменът остави горчив вкус в устата му. Нямахме нищо сладко в срама, а той го чувстваше всеки път, когато си спомнеше за миналото си. Не беше добър човек и със сигурност не беше прекрасният мъж, за когото го смяташе Роуз.

Но пък какво знаеше едно невинно момиче като Роуз за мъжете? Може би само малко повече, отколкото той би си представил. Палавите ѝ списания може да не обръщаха много внимание на човешките емоции, но определено посвещаваха доста място на това как мъжете се водеха изцяло от животинските си нагони.

Арчър най-накрая се примири и обеща да не казва нито дума за разговора им на Бронте или на Александър. След което се извини и се запъти да си ходи, понеже вече бе решил да се отбие у лейди Монтефиоре.

— Знае ли лейди М, че именно нея си решил да спечелиш? — попита го Грей, докато го изпращаше към вратата.

Арчър се ухили.

— Не съм сигурен. Подозирам, че според нея преследвам дъщеря ѝ. Или това, или е ужасена от мъжката ми привлекателност.

Грей се изсмя сърдечно и определено се почувства поне малко по-добре.

— Никой с акъла си не би бил ужасен от изтърсак като теб. — Разбира се, това бе добронамерена шега. Арчър бе по-строен от Грей, но по-висок и жилав.

— Дамите се плашат — отбеляза брат му. — Винаги се притесняват, че мога да ги опропастя пред другите мъже.

— Сигурен съм, че би могъл — съгласи се Грей и избута брат си навън в яркия слънчев следобед. — Хайде, върви и ме остави на мира.

Когато брат му най-сетне слезе по стълбите и се качи в каретата си, Грей потърси съпругата си. От икономката разбра, че тя е в едно от сервизните помещения и заедно с камериерката си забърква и изпробва различни помади.

Завари я в прекрасно negliжиран вид. Роклята ѝ бе изцапана незнайно с какво, кичури коса се виеха на естествени къдрици около лицето ѝ, избягали от ниския кок на тила ѝ, и лицето ѝ бе приятно поруменяло от топлината в стаята. Нещо къкреше на печката и изпълваше помещението с аромат на цветя, свежа трева и други приятни, ухания.

— Подуши това — заповяда му тя, когато влезе в стаята, и тикна малко бурканче под носа му. — Харесва ли ти?

Миришеше на отлежал ром, но някак по-силно и без нотката на прокиснали плодове.

— Да, харесва ми.

— Добре. Това е новият ти сапун за бръснене. — Тя остави бурканчето обратно на масата и отметна няколко кичура от лицето си. — Арчър тръгна ли си вече?

Подпирайки се с ръце на масата, Грей се усмихна и се приведе по-близо към нея. Тя наистина беше една изумителна млада жена.

— Да, тръгна си.

Тя отвърна на усмивката му с разсеяна усмивка от своя страна.

— Значи на теб ти доскуча и дойде да ме търсиш?

Той прокара пръст по голата кожа на ключиците ѝ.

— Нещо такова.

Прелестно изчервена, тя бутна ръката му настрани, но не и преди да го стисне леко за пръстите.

— Е, аз съм заета, така че, ако нямаш намерението да помогнеш на Хедър и на мен в начинанието ни, по-добре си намери някакво занимание.

Грей въздъхна.

— Добре, ще си вървя, но само защото се опасявам да не разваля каквито там разкрасяващи отвари сте забъркали вие двете, вещици такива.

Зад Роуз камериерката ѝ Хедър се изкиска. Грей се усмихна на ококорената Роуз, която изглежда най-напред камериерката си, а после и него.

— Винаги ли така лесно си очаровал жените?

Доброто настроение на Грей се изпари.

— Опасявам се, че да. — И допълни по-нежно: — Ако това те наранява...

Тя го бутна по рамото.

— Не ставай смешен! Флиртувай с камериерката ми колкото пожелаеш. Но да не съм чула и звук, когато се усмихвам на лакеите и градинарите.

Господи, тя беше изумителна. Притегли я в обятията си, без да се интересува, че камериерката ѝ ги гледа, макар самата тя да се правеше на особено заета.

— Ще излизаш ли тази вечер?

Роуз се притисна към гърдите му.

— Грей, цялата съм потна и мириша.

— Не ме интересува. Отговори ми, ще излизаш ли?

Тя повдигна вежда.

— Да не се опитваш да се отървеш от мен?

— Не. — Той задържа погледа ѝ и се наведе към нея, но не я целуна. Просто остави думите му да се посипят по устните ѝ. — Бих те задържал тук всяка вечер, ако можех.

Тя потръпна нежно. Господи, искаше да я целуне, да я люби точно тук и в този момент.

— Трябва само да ме помолиш.

— Не искам да се отказваш от социалните ангажменти заради мен.

Нещо премина през топлите ѝ очи.

— Няма да бъде голяма загуба.

Заради клюките ли? Колко ли време щеше да мине, преди да го намрази заради тях. Можеше просто да я отблъсне и да я посъветва да си намери любовник, но по-скоро сам би съсипал другата половина от лицето си, отколкото да се откаже от нея.

Вместо това постъпи като страхливец. Не ѝ поиска обяснение. Просто се усмихна и реши да се възползва от времето, което все още имаше с нея. Защото обичаше да я има в живота си и да прекарва с нея времето си, в по-добра и прекрасна компания, отколкото някога би повярвал, че може да заслужи.

— Ти си потна и миришеш — прошепна той съблазнително. — А сега и аз се чувствам вмирисан и потен. Да се срещнем ли в банята след... двацет минути? Ще ти изтрия гърба, ако и ти изтриеш моя.

Разбира се, когато тя се присъедини към него по-късно и мокрите им тела се сляха в горещата сапунена вода, всички мисли за триене на гърбове изчезнаха. Поне за малко се изпариха и опасенията на Грей.

Но той знаеше, че ще се върнат.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Със сигурност нищо ужасно не можеш да се случи на чаено парти, нали?

Така поне се надяваше Роуз, когато седна до Ева в салона на лейди Ротшилд. Отпиваше деликатно от чашата си с чай и опитваше от различните изкусителни закуски, които майката на най-близката ѝ приятелка бе подготвила за партито.

Дамите обсъждаха книги, музика, постановки и последните благотворителни събития. Разговорите бяха учтиви и любезни, съобразени с младата и деликатна възраст на някои от гостенките. Всъщност си беше доста скучно, но Роуз обичаше този тип скука.

Поне никой не я гледаше така, сякаш ѝ бяха поникнали рога. Никой не зашепна, когато тя влезе, а това определено беше добър знак.

Вероятно Ева беше права и новината за брака им с Грей губеше популярност за сметка на други сочни клюки.

Прокара ръка по синьото кадифе на дивана, на който седеше. Още от години с Ева често сядаха на него, за да обсъждат мечтите и надеждите си за бъдещето. Спомни си как самата тя беше точно на същото място, когато съобщи на Ева, че иска да се омъжи за херцога на Рейтън. Ева я беше сметнала за луда, без съмнение, но въпреки това я подкрепи. А самата Ева искаше да се омъжи за шпионин, при това развратен, който със сигурност щеше да се откаже от пороците си заради нея. Роуз беше обявила това за напълно реален план и двете много се смяха.

Беше странно, че Роуз е постигнала целта си. Вярно, не се беше случило, както си го представяше, но все пак се беше случило. И макар клюките да я влудяваха, тя нямаше да се откаже от Грей. Наистина ли беше толкова удивително, че той се ожени за нея? Със сигурност не.

А Ева ще да се омъжи за политик. Мъж, който един ден можеше да бъде министър-председател на великата им страна. Може би младият Брамфорд Грегъри се е забърквал в интриги и разврат, но явно ги е прикрил умело, като изключим онзи единствен път, в който Ева го бе видяла в „Сейнт Роу“ с непозната жена. Бъдещата му съпруга

вероятно никога нямаше да узнае дали той се е отказал от пороците си. Горката Ева. Роуз се надяваше, че тя ще открие своето щастие.

Ева се обърна към нея.

— Извини ме за момент, Роуз. Мама ме помоли да проверя как върви подготовката на допълнителните закуски.

— Разбира се, върви — кимна Роуз.

Приятелката ѝ едва бе станала, когато към нея се приближи елегантна блондинка. Роуз я познаваше, макар двете никога да не се бяха запознавали официално.

— Мога ли да седна до вас?

Жената излъчваше невероятна, но леко студена красота — вероятно заради ясно изразените скули и по-широката горна устна. Въпреки това в сините ѝ очи имаше нещо, което много допадна на Роуз. Изглеждаше като човек, който няма търпимост към глупости и глупаци.

— Разбира се.

Жената ѝ подаде ръка, преди да седне.

— Аз съм лейди Маделин Монтефиоре.

Роуз разбираше защо Арчър е привлечен от тази жена. Повечето мъже на негово място биха били. Разбираше също и защо му бе така трудно да я впечатли — жената изглеждаше като човек, който старателно крие всяка своя слабост от любопитните очи, а това включваше и сърцето ѝ.

Осъзнавайки, че Арчър определено няма да постигне много само с помощта на очарованието си, я накара да се усмихне.

— Прекрасно е, че ви срещам. Аз съм Роуз Данвърс Кейн, херцогиня на Рейтън.

Маделин ѝ се усмихна и усмивката засия в очите ѝ.

— Да, знам. Съпругът ви е брат на лорд Арчър Кейн, нали така?

Аха.

— Да, братя са. Познавате ли шурей ми?

Страните на дамата поруменияха едва забележимо, но погледът ѝ се озари така, че Роуз трябваше да прехапе устни, за да не възкликне от радост. Да, тя определено беше жена с характер.

— Познавам го. Чудя се дали няма да е прекалено прямо, ако ви попитам за неговия характер?

Роуз повдигна вежди в почуда.

— Смятам, че той е точно такъв, за какъвто се представя пред вас, лейди Монтефиоре.

Сега вече дамата се изчерви по-забележимо.

— Простете ми. Не искам да засегна роднината ви, но, разбирате ли, вярвам, че лорд Кейн може да е развил интерес към дъщеря ми, а искам тя да има правото сама да си избере съпруг, с когото да бъде щастлива.

Интерес към дъщеря й? Нямаше как да е толкова сляпа, нали? Или Арчър беше успял доста да оплете нещата?

— Мога да потвърдя, че Арчър е един от най-добрите мъже, които познавам. — И това беше самата истина.

Маделин се усмихна.

— Благодаря ви. Не знаете колко ми олекна, като ви чух да изричате тези думи.

Така ли? Защо тогава Роуз остана с чувството, че дамата е разочарована? Дали се беше надявала да чуе нещо друго за Арчър? Че не е мъж, подходящ за млади невинни девойки, може би? А по-скоро типът мъж за зряла жена, която по-добре знае какво иска от живота?

О, само да разкажеше на Грей!

Той й липсваше. Разбира се, че нямаше как да дойде с нея на дамско чаено парти, но дори и да не беше само за жени, той пак нямаше да присъства. Отсега нататък нещата щяха да се случват така между тях. Ако тя искаше да присъства на някое събитие, трябваше да отива сама.

Предстояха й доста самотни вечери за в бъдеще.

— Може би вие и вашата дъщеря ще дойдете да ни посетите някой ден в Рейтън Хаус, лейди Монтефиоре? Много ще се радвам на възможността да ви опозная по-добре. — А и да покана Арчър да наmine случайно по същото време.

— Това би било чудесно. — Тя изглеждаше напълно искрена. Или слабо се интересуваше от скандалните клюки, или още не ги беше чула. Трябваше да е много свободомислеща, за да позволи на дъщеря си да се задоми за мъж от семейство Кейн. — Благодаря ви за поканата. Виждам, че лейди Ева се връща. Ще освободя мястото й. Хубав ден, херцогиньо.

Ева се заговори с друга дама и Роуз стана да си вземе чиния със сандвичи и сладки от масата със закуските. Докато си избираше от

различните предложения, тя застана близо до три жени, които явно не бяха я забелязали.

— Херцогинята е или невероятно смела, или невероятно наивна — каза едната на дружките си. — Така открито да се поставя в обкръжение от бивши любовници на съпруга си.

Роуз замръзна. Трябваше да си тръгне още в този миг, но не можеше. Краката ѝ сякаш бяха залепени за пода.

— Остави това. Как така точно тя успя да постигне онова, което толкова много други преди нея не можаха? Не може да се сравнява с елегантността на лейди Дуетин или с красотата на Мириам Белфорт.

— Може би пък не е толкова невинна, колкото ни я представят.

Третата жена изсумтя. Тя изглеждаше злобна и постоянно намусена.

— Рейтън иска наследник. Откакто е социален парий, възможностите му за брак са ограничени. Без съмнение е избрал булката си заради удобство и отчаяние.

— Тя наистина му дължи много.

Злобарката отново проговори.

— Не я изкарвайте мъченица. Не е толкова трудно една жена да си разтвори краката, когато са замесени богатство и титла. Съкровищата на Рейтън са легендарни. Съмнявам се, че тя страда.

Трите се изсмяха и в този момент една от тях вдигна глава и срещна погледа на Роуз. Поне прояви достойнството да изглежда ужасена.

Със свит стомах, Роуз се обърна и закричи. Забрави за чинията със сандвичите си и сковано си запроправя път към Ева. Трябваше да си тръгне.

Разбира се, бе пресрещната от две млади момичета, които сякаш я бяха причаквали, защото се изпречиха точно на пътя ѝ. Щеше да бъде грубо да ги отпъди, а Роуз просто не можеше да бъде груба.

— Извинете ме, Ваша светлост, мога ли да ви попитам нещо?

Не! Не виждаха ли, че е на път да потъне в земята от срам и ужас?

— Разбира се.

Едно от момичетата беше Жаклин Уитинг, дъщерята на лейди Монтефиоре.

— Чухме, че съпругът ви, херцогът, носи маска — каза тя. — Това вярно ли е?

Дали се опитваха да я примамят да падне в капана на жестока шега? Защото беше едно нещо да избере да замълчи, когато възрастна жена прави неуместни коментари, и съвсем друго — да се остави да стане за смях от някаква невръстна сополанка.

— Вярно е.

Другото момиче — Присила някоя си — буквало ахна.

— Колко романтично! Точно като героя в „Маскарада на глупците“!

— Маскарада на глупците? — Откъде ѝ беше познато това произведение? Момичето се изчерви, когато в очите ѝ просветна отговорът. Сладострастие!

Роуз се наведе и съзаклятнически пошепна в ухото на по-младата жена:

— Да, точно така е.

Двете момичета размениха развълнувани и леко засрамени погледи, като не спираха да се кискат. Не, Арчър никога нямаше да прояви интерес към това момиче. Въпреки избора си на четиво, Жаклин беше невинна, а Арчър нямаше търпение за подобно нещо. Но който и да спечелеше сърцето на младата дама, определено щеше да се изненада.

Роуз обаче не искаше да се замисля повече по въпроса.

Разговорът ѝ с тях я остави достатъчно силна да продължи с партито. Нямаше да позволи на тези жени да разберат, че са я засегнали. И когато онази, която я бе видяла, отново срещна погледа ѝ и се усмихна унило, Роуз успя да се усмихне гордо в отговор. Учтивостта обаче не отменяше казаните думи.

— И тогава лорд Бенинг ми забрани повече да се връщам там! — обяви лейди Бенинг пред смаяната група, която следеше разказа ѝ. Роуз седна обратно на мястото си до Ева. Погледна към приятелката си с надеждата да подразбере какво точно бе пропуснала.

— Не мога да повярвам — обади се една от жените, които я бяха обсъждали по-рано. Нямаше вид на човек, който съжалява за нещо. Всъщност изглеждаше засегната, сякаш Роуз е постъпила зле, като е чула коментарите им. — А какво мислите вие, Ваша светлост? Съпругът ви казва ли ви къде можете и къде не можете да ходите?

Жената изглеждаше така, сякаш очакваше Роуз да потвърди мнението ѝ.

— Съпругът ми никога не би направил такова нещо. — Отвърна Роуз спокойно. — Макар че винаги ще има и безвкусни гости и прояви на всяко празненство, съпругът ми ми има доверието сама да подбирам на кои събития искам да присъствам.

Дамата се изчерви и Роуз изпита задоволство, че забележката ѝ бе попаднала право в целта си.

— Ако това е вярно, значи много се е променил от последните пъти, в които сме дружили.

Ахаа. Ето ги и хищните нокти. Не беше чудно, че жената бе направила подобни хапливи коментари по-рано. Тя ревнуваше.

— Така е. — Роуз отвърна смело на погледа на съперницата си, без да обръща внимание на неизказания подтекст на думата „дружили“. Тази жена беше спала със съпруга ѝ, странно наистина, но тя не чувстваше и капка ревност от нея. Точно обратното — съжаляваше я, защото тогава Грей е бил различен мъж. — Съпругът ми е много внимателен и грижовен към моите желания и едва ли бих могла да съм по-удовлетворена от брака си. — О, господи, защо всъщност каза това? Двусмисленият подтекст буквално оживя и затрептя сред аудиторията.

Какво в Грей — не, какво в тази жена — я провокираше да защитава брака си и да се хвали със сексуалния си живот? Беше толкова дребнаво.

— Преди бяхте приятелка с херцога, нали, лейди Дуетин? — Жената, чието име Роуз така и не успяваше да си спомни, погледна очаквателно към елегантната блондинка.

Като по команда всички погледи се насочиха към лейди Дуетин, защото всички знаеха слуховете и всички искаха да видят не само реакцията на Роуз, но и нейната. Лешояди.

Ева притисна коляно към коляното на Роуз в жест на така необходимата ѝ морална подкрепа.

— Бях, лейди Гослинг — отвърна лейди Дуетин любезно, — но това беше преди много време, когато той все още не беше мъж, за когото някой би си и помислил да се омъжи. — Тя се усмихна на Роуз. — А след това той е срещнал единствената жена, способна да го изкуши. Вярвам, че трябва да сте необикновена жена, Ваша светлост.

Роуз беше готова да я разцелува, защото в този момент жената, която лесно би се превърнала в неин враг, се оказа верен и открит приятел. Тя не просто я подкрепи, но и елегантно показа на всички жени в стаята какво мисли за дребнавите им сплетни и клюки.

— Благодаря ви, лейди Дуейн — усмихна ѝ се Роуз искрено, — но в този случай аз се чувствам като късметлийката.

Лейди Гослинг — що за безумно име^[1] — не каза нищо. Стиснала устни и с намусено изражение тя се оттегли в търсене на друга жертва.

Да, тя определено беше късметлийка, помисли си Роуз, когато Ева дискретно стисна ръката ѝ и прошепна: „Стара чанта“. Но Грей очевидно беше по-умният от двамата, защото проявяваше достатъчно разум да си седи у дома.

Зората едва надигаше съненото си лице, когато Грей се събуди. Навън все още бе тъмно и уличните лампи бяха единственият източник на светлина в мрачните дъждовни часове на утрото.

До него Роуз спеше дълбоко и умиротворено с лице, заровено в меката възглавница. За разлика от други сутрини обаче, той нямаше желанието да лежи и да наблюдава съня на съпругата си.

Роуз определено прекарваше все повече време у дома напоследък. Колкото и да му се искаше да вярва, че любовта и лоялността ѝ към него са в основата на действията ѝ, знаеше, че има и друга причина. Роуз обичаше баловете, партитата и всички поводи да се накипри и да излезе сред хора. Тя се нуждаеше от общуване и липсата на подобни занимания започваше да ѝ личи.

Щастливото му момиче вече не изглеждаше щастливо. Вече не приличаше на младата жена, способна да превърне всяко свое желание в реалност само със силата на волята си.

И всичко беше по негова вина.

Тя не говореше с него за това. Грей дори беше сигурен, че тя го лъже хладнокръвно, всеки път, когато я попита. А това можеше да означава единствено, че действително той е причината тя да не излиза така често навън, както преди. Като изключим посещенията при Ева Елиът и малкото гости, които посрещаше в имението, тя не се виждаше с никого.

Можеше да се закълне, че в погледа ѝ имаше гняв, негодувание, когато миналата вечер я попита дали има планове, както правеше

почти всяка вечер от известно време насам. Просто любопитстваше. В началото тя му разказваше за партитата, на които ходеше, и на него му беше приятно да я слуша. А сега вече не излизаше и не му разказваше нищо, а това му липсваше.

Измъкна се от леглото внимателно, за да не я събуди, и набързо облече риза, панталони и чорапи. Взе ботушите си и маската от гардероба и се измъкна от стаята като крадец или провинил се любовник.

Вероятно имаше нещо общо и с двете. По някакъв начин бе успял да открадне радостта от живота на Роуз и се чувстваше ужасно заради това. Нямахме обаче представа какво да направи, за да ѝ я върне.

Именно тази вина тежеше на съвестта му и го измъчваше, пречеше му да спи спокойно и го правеше навъсен. Нарастващото му безпокойство го поведе надолу по стълбите през задния вход в този безумно ранен час.

Въздухът беше влажен от утринната мъгла, която мокреше косата и дрехите му, докато той крачеше целеустремено към конюшните. Сърцето му биеше силно в гърдите му, едновременно ужасено и въодушевено от това, което беше на път да направи.

В конюшните нямаше никой в този ранен час. Но така беше по-добре — колкото по-малко хора станеха свидетели на поведението му, толкова по-малко щяха да бъдат и евентуалните клюки след това.

Оседла коня си и се метна на здравия му гръб — верният му Марлов изцвили за поздрав. Опъвайки здраво юздите, Грей смуши жребеца в хълбоците и го остави да препусне в тъмнината.

Очевидно на коня му харесваше най-сетне да се раздвижи подобаващо, затова Грей смяташе поне днес да компенсира за малкото часове езда, откакто беше в Лондон.

Дискретна уличка го отведе точно на ъгъла на Хайд Парк. На сигурно в зашумените му алеи, далеч от какъвто и да било евентуален трафик или заблудени пешеходци в този твърде ранен час, Грей позволи на Марлов да препусне. Без шапка и само по риза, той самият се приведе на гърба на жребеца си и се остави да почувства вятъра и дъжда по косата и лицето си.

Беше свободен. И въобще не се интересуваше, че някой може и да го види. Сърцето на Грей летеше. Мили боже, чувстваше се наистина добре.

Язди, докато слънцето не започна да се подава от изток, а след това поведе Марлов към изхода. Размина се с някакъв господин, когото не разпозна, но очевидно мъжът го опознаваше. За момент Грей затаи дъх притеснен, че това може да е съпругът на някоя от бившите му любовници, но явно не беше. Мъжът просто докосна шапката си за поздрав, Грей кимна в отговор и двамата се разминаха без произшествия.

Не че Грей би имал против евентуална конфронтация — боже, та за момент дори си бе помислил да предложи своите най-искрени извинения, но определено не искаше да прави скандали и да привлича излишно внимание към себе си. Роуз нямаше нужда от повече клюки и одумвания.

Е, явно не всички го смятаха за дете на Сатаната, помисли си той и тежестта в гърдите му изчезна.

Прибра се у дома с мокри дрехи и полепнала към черепа коса точно когато конярите започваха утринната си смяна. Беше малко да се каже, че се изненадаха да го видят.

— Добро утро, господа — поздрави ги той усмихнат. Остави Марлов в ръцете на опитен млад коняр и затича към къщи гладен и нетърпелив да види съпругата си.

Тя все още спеше, когато той влетя в стаята, но шумът от пристигането му я разбуди.

Протягайки се сънено, тя се надигна на възглавниците и го изгледа учудено.

— Къде си бил?

— Излязох да пояздя — съобщи той с идиотката щастлива усмивка, която отказваше да слезе от лицето му.

— Излязъл си да пояздиш? — Тя примижа и разтърка очи.

— Да. — Някак си не беше успял да предвиди реакцията ѝ, защото определено очакваше да е по-ентузиасирана.

Вместо това тя се намръщи.

— Само по риза, в дъжда, без шапка и вратовръзка, където всеки може да те види. Но въпреки това не идваш на празненства, където си изцяло облечен и с мен?

Грей примигна.

— Мислех си, че ще се зарадваш. — По дяволите, той се чувстваше щастлив. Или поне преди малко. Чувстваше се безтегловен

и изпълнен с радост. Сега се чувстваше сякаш бе извършил нещо нередно.

— Да се зарадвам? — Роуз едва не се задави с думата и се изправи. Изглеждаше толкова млада и гневна, както седеше в леглото с разбъркани от съня коси и придърпани към гърдите ѝ чаршафи. — Откакто съм пристигнала в Лондон, хората ме зяпат и си шушукат за мен и теб. Жените обсъждат тялото ти по начин, който ми подсказва, че го познават лично и обстойно. Трябваше да преглътна намеци, съжаление и жестоки шеги, докато ти се криеше в тази къща. А сега очакваш да съм щастлива, че си дал на клюкарите още доводи, които да използват срещу мен? Сега всички ще говорят за дивия херцог на Рейтън, който язди в Хайд Парк полугол. Разбира се, Грей. Щастлива съм. Браво на теб.

Никога преди не я беше виждал такава, нито подозираше, че в нея може да се таи толкова огорчение. И въпреки това не можеше да я вини, макар това да не спря също така емоционалната му реакция.

— Знаеше какъв съм, когато се съгласи да се омъжиш за мен. Никога не съм се опитвал да крия миналото си от теб.

— Не, но и никога не си го споделял изцяло, нали? — Тя се изправи на колене, подобно малка горска амазонка с тънката си нощница и разпилени по раменете оплетени коси. — Има ли в цяла Англия жена над двадесет и пет, която не си изучава и която не те презира заради това?

— Майко мила. Колко очарователен речник сте развили, Ваша светлост. Баща ви би се гордял колко лесно вулгарностите се изплъзват от езика ви. — В момента, в който изрече тези думи, той осъзна какъв идиот е.

Роуз побесня.

— Не смей да намесваш баща ми. Той ме предупреди да стоя далеч от теб.

— Предупреждение, което ти доброволно игнорира, защото ти искаше да „ме чукаш“, както сама така цветно се изразяваш. Не ме обвинявай за това, Роуз. Ти дойде да ме търсиш. Аз щях да продължа да правя и невъзможното, за да те избягвам.

— Ако ме смяташ за толкова долна, защо въобще ме помоли да се омъжа за теб?

— Не те смятам за долна. — Как изобщо беше способна да си помисли подобно нещо? — Просто искам да осъзнаеш собственото си съучастничество в брака ни. Макар че ми се иска да си мисля, че между нас има нещо повече от секса.

Тя се отпусна обратно на леглото.

— Не знам какво има между нас. Преди мислех, че... но сега просто не знам. Чувствам се, сякаш не те познавам.

Грей притисна с юмруци гърдите си, сърцето му буквално се разкъсваше.

— Може би е така, защото ти ме промени. Преди две седмици не би ми и хрумнало да се приближа до Хайд Парк, независимо дали някой ще ме види, или не. Но тази сутрин аз отидох там, Роуз. Видяха ме и не ме интересуваха. И смятам, че това е благодарение на теб.

Отхвърляйки завивките, тя стана от леглото. Беше гневна, яростта буквално я караше да трепти. Разбираше само част от причините, но знаеше, че го обвинява за собствената си безотговорност. В този момент тя буквално го обвиняваше за всичко възможно и невъзможно и той не знаеше какво да направи, за да я успокои.

— Трябва ли да се похваля за това? Вероятно да се потупам сама по рамото? Господи, Грей, мъжът, който те е видял, без съмнение те е разпознал и е решил, че си там, за да се срещнеш с някого. Или че се прибираш след нощ, прекарана извън дома. Следващия път, в който отида на парти — сама — ще трябва да се изправам пред тези спекулации. И няма да има значение колко настоявам, че не си вече онзи мъж, от миналото. Както обикновено, ти няма да си с мен, за да ми помогнеш. Аз ще трябва сама да защитавам и твоята и моята чест, затова извини ме, ако твоята разходка тази сутрин и личната ми отговорност за нея не изпълват сърцето ми с радост. Сега, ако ме извиниш, отивам да спя в собственото си легло. Изморена съм.

Грей я наблюдава как си тръгва, едновременно шокиран и объркан. Освен това се чувстваше глупаво, беше ядосан и тъжен.

Седна на леглото и разтри лицето си с ръце. Знаеше, че ще се окаже разочарование за Роуз. Знаеше, че тя ще започне да го мрази и презира, както всяка друга жена, която никога бе докосвал.

Просто не очакваше, че това ще се случи толкова скоро.

[\[1\]](#) Goosling (англ.) — буквално: гъсенце, малкото на гъска. —
Б.пр. [↑](#)

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Как щеше да оправи погрома, в който превърна брака си? Този въпрос измъчваше Роуз, докато тя се разхождаше по каменистите алеи из градината. Хийтклиф дремеше в ръцете ѝ. Пухкавото му малко телце беше топло и сгушено до гърдите ѝ, дарявайки ѝ утеха и спокойствие, които тя не смяташе, че заслужава, но от които искрено се нуждаеше.

Все още се чувстваше наранена и беше ядосана на Грей, макар да бяха минали няколко дни, откакто той ѝ призна за разходката си в парка. Не излезе повече или, ако го беше направил, бе проявил разума да не ѝ казва. Колкото и да искаше той да намери смелостта да напусне имението си и да се върне обратно към пъстрия свят, Роуз искаше той да направи това с нея. Със сигурност нямаше нищо лошо в това? Междувременно обаче грубата ѝ реакция безсъмнено бе отблъснала Грей от идеята да повтаря експеримента с излизането си и Роуз искрено се проклинаше заради това, макар все още да ѝ беше болно от случката.

Наистина нямаше смисъл, призна пред себе си тя, като гушеше лице в мъхестата глава на Хийтклиф. Трябваше да се радва за Грей, но не се чувстваше така. Той искаше да я зарадва, а тя можеше да мисли единствено за мъжа, който го беше видял. Той със сигурност щеше да сподели на приятелите си кого е видял и докато част от тях вероятно нямаше да му повярват, то със сигурност щеше да има и вярващи. Те щяха да обсъждат състоянието на херцога — небрежното му облекло, маската — и ако Роуз намереше сили да излезе отново в обществото, щяха да шушукат за това. Вероятно някои дори щяха да я питат за поведението на съпруга ѝ — защо се шляе из парка, но отказва да я придружава в обществото.

Щяха да заговорят отново за нападението и да спекулират още повече. Все някой щеше да спомене, че Грей вероятно се е прибирал след нощ с любовницата си, защото легендарните му сексуални апетити и издръжливост са били повече, отколкото съпругата му е можела да утоли или понесе.

Да, Роуз трябваше да е щастлива, че Грей е излязъл извън имението, но той не е трябвало да се превръща в отшелник като за начало, да го вземат дяволите!

Беше смущаващо отношенията им да се дискутират така в обществото. Чувстваше се унижена и засрамена от това.

Засрамена от мъжа, когото харесваше повече от всички други. Същият, в когото беше влюбена. Как изобщо беше възможно това?

Мразеше се задето се чувства така, задето мисли толкова лошо за Грей, който не ѝ бе отвърнал с нищо по-различно от добрина и страст. През всички години след смъртта на баща ѝ той неспирно се бе опитвал да я зарадва и направи щастлива. Всичко, което беше пожелала, макар да имаше много малко желания, ѝ бе дадено. Той изглежда успяваше да долови и отговаряше дори на неизказаните ѝ желания.

Да, тя знаеше за неговото минало, когато тръгна след него. Знаеше колко дълбоко се простират пипалата на лошата му репутация, но въпреки това чувствата ѝ я караха да ги игнорира. Тя поемаше пълна отговорност за това и последвалите действия.

Единственото, което явно не бе достатъчно умна да осъзнае, бе, че няма да може да промени обстоятелствата. Не можеше просто да го изведе отново в обществото и да накара всичко да изчезне. Нейната любов не беше достатъчна, за да го направи по-добър мъж в очите на обществото. Те никога нямаше да го видят през нейните очи. Те никога нямаше да го обикнат или да започнат да го уважават, не и когато той се държеше като мъж, който се срамува от себе си.

И като всяка безпомощна жена, тя бе допуснала мнението на обществото да повлияе на мнението ѝ за собствения ѝ съпруг и да я накара да съжалява, че се е омъжила за него. Дължеше му извинение, но не можеше да го стори, защото наранената ѝ гордост крещеше, че и той ѝ дължи извинение. Дължеше ѝ... нещо.

По-силно от всичко това бе единствено съзнанието, че след няколкото дни, в които го избягваше, той много ѝ липсваше. И именно заради това се страхуваше да се срещне с него. Страхуваше се да не я отблъсне, защото щеше да бъде в правото си да го направи.

Затова се криеше. И докато гневът ѝ я тровеше, започна да си мисли, че разбира защо всъщност се криеше Грей.

Ако човек успееше за дълго време да избягва неприятни за него неща, скоро отбягването се превръщаше в решимост.

— Ваша светлост!

Роуз се обърна по посока на вика и кутрето в ръцете ѝ се събуди. Вече верен до глупост на господарката си, малчуганът излая пронизително по лакея, който приближаваше.

— Да? — Роуз успокои кучето. — Какво има?

Да не би нещо да се беше случило с Грей?

Красивият млад мъж спря пред нея и се поклони.

— Моля да ме извините, Ваша светлост, но имате гостенка, която ви очаква в розовия салон. Лейди Дуейн. Казахме ѝ, че не сте у дома, но тя успя да влезе в къщата. — Младежът беше притеснен. — Предвид обстоятелствата, прецених, че е най-добре да дойда да ви повикам.

Наистина, предвид обстоятелствата. Мили боже, но какво си въобразяваше лейди Дуейн, че да идва в дома на Грей? Цялото общество — включително и Грей — смяташе, че тя е отговорна за нападението върху него.

Ако Грей я откриеше тук...

Роуз подаде Хийтклиф на младия мъж.

— Моля те, отнеси го обратно в конюшните. Аз ще отида при лейди Дуейн. Благодаря ти, че ме намери.

Лакеят се усмихна, очевидно успокоен, че тя взе нещата под свой контрол. Поклони се отново и затича по посока на конюшните с Хийтклиф на рамо.

Макар да не беше особено подходящо за една дама — не че сега беше моментът за претенции — Роуз вдигна полите на жълтата си дневна рокля и затича към къщата. Беше задъхана, когато стигна терасата, затова се спря за момент да нормализира дишането си, преди да отвори вратите и да забърза към розовата дневна.

Икономката крачеше пред стаята и кършеше ръце. Вдигна глава от звука на тропачите по коридора точета на Роуз и по лицето ѝ моментално се изписа облекчение.

— Ваша светлост, толкова съжалявам. Дамата отказа да си тръгне.

— Няма проблем. — И наистина нямаше. Роуз се подпря на стената и си пое дълбоко дъх няколко пъти, за да успокои дишането си

и да забави препускането на сърцето си. — Моля, донесете ни чай и бисквити.

Очите на възрастната жена се ококориха.

— Значи възнамерявате да я приемете?

Роуз кимна с мрачна усмивка.

— Осмелила се е да дойде дотук не без причина. Най-малкото, което мога да направя, е да я изслушам. Помолете прислугата да сведе обсъждането и коментарите до минимум, моля. Предпочитам херцогът да научи за това от мен, а не от друг.

Жената пред нея се изчерви, но не отрече навика на прислугата да клюкарства.

— Разбира се, Ваша светлост, незабавно.

Икономката се отдалечи да изпълни задълженията си, а Роуз оправи полите и косите си, преди да влезе в розовия салон. Лейди Дуейн стоеше до един от прозорците и се обърна грациозно, когато тя затвори вратата зад себе си.

— Добро утро, херцогиньо.

— Лейди Дуейн — Роуз наклони глава на една страна, — визитата ви е неочаквана.

Тогава бавно, много бавно Роуз осъзна, че дамата се смее.

— Представям си. Оценявам, че ме приехте. Очаквах, че по-скоро ще насъскате кучетата по мен.

Роуз се усмихна на абсурдното предложение.

— И да откажа на любопитството си да бъде задоволено с причината за вашето посещение? Не мисля. — Роуз посочи едно от удобните кресла пред камината. — Желаете ли да седнете?

— Благодаря.

Еlegantната блондинка се отпусна на ръба на едното кресло и свали ръкавиците си. Носеше тъмносиня дневна рокля и подобаваща шапка, които подчертаваха сметановата ѝ кожа и сините ѝ очи. Изглеждаше хладнокръвна, спокойна и безупречна. Точно обратното на начина, по който се чувстваше Роуз в момента.

— Помолих да ни донесат чай — съобщи Роуз, неспособна да измисли друга реплика, когато седна срещу гостенката си.

Лейди Дуейн изви една добре оформена руса вежда.

— Трябва да призная, че не очаквах подобно гостоприемство.

— Може и да не съм наясно с мнението си за вас, лейди Дуейн, но смея да твърдя, че никога няма да бъда толкова груба, че да забравя доброто си възпитание.

Сините очи потърсиха нейните и задържаха погледа ѝ почти цяла вечност. Дали смяташе, че Роуз я лъже?

— Простете откровеността ми, но очаквах, че желанията на съпруга ви винаги надделяват над доброто възпитание.

— Съпругът ми никога не ми е казвал кого мога или не мога да приемам в дома си. Разбира се, това може да се промени, когато той научи за посещението ви.

Лейди Дуейн се усмихна леко.

— Действително. Тогава ще бъда кратка, за да ви спестя възможно повече от евентуалното неудобство.

— Реакцията му ще бъде такава, каквато ще бъде, независимо колко време останете с мен, лейди Дуейн. По-добре не бързайте. Отдавна не съм приемала гости. — Не искаше да признае това, но ето че думите увиснаха помежду им.

Контесата кимна.

— Значи наистина се радвам, че избрах днешния ден, за да ви посетя и ще направя всичко възможно да бъда достойна за гостоприемството ви.

Чаят пристигна, преди да започнат да разговарят по същество, което беше добре дошло. Роуз имаше чувството, че прекъсванията щяха да бъдат силно нежелателни, когато лейди Дуейн започнеше да говори.

Икономката постави подноса между двете им и плахо изгледа Роуз, която ѝ благодари и я освободи, макар да беше очевидно, че жената не иска да я остави.

— Прислугата е много лоялна към вас — отбеляза лейди Дуейн, когато отново останаха насаме. — Вие наистина сте късметлийка.

Роуз наклони глава, докато наливаше по чаша чай и за двете.

— Зависи от ситуацията, предполагам. — Тя се усмихна и изчака, докато лейди Дуейн добави сметана и захар в чая си, преди да подслади и своя. — А сега, след като поставихте домакинството ми на бойна нога, предполагам ще благоволите да ме просветлите за характера на своето посещение?

Отпивайки от нежния китайски порцелан, дамата кимна в знак на съгласие.

— Простете нахалството ми, но ми направи впечатление, че от известно време не сте се появявали в обществото.

— Това не е нахалство, лейди Дуетн, а самата истина.

— И ми се струва, че причината за отсъствието ви не е тема, която бихте искали да обсъждате.

Роуз срещна твърдо любопитния ѝ поглед. Защо да не бъде директна и да отговори откровено, щом тази жена така или иначе беше основна част от настоящата ситуация в живота ѝ?

— Отсъствам, защото нямам желанието, нито търпението да ме обсъждат толкова нахално. Нямам и нервите да бъда разпитвана за съпруга си, нито да слушам невероятните спекулации за живота му, за брака ни или дори за мен самата. — Съзнаваше, че е повишила глас и страните ѝ горят от сдържания гняв. — Със сигурност вие може да разберете защо се чувствам така, лейди Дуетн?

В мига, в който изрече това, почувства, че вече напълно разбира Грей, но дали това щеше да им донесе нещо добро?

Усмивката на по-възрастната жена беше съчувствена, дори леко виновна, но не бе и безочливия триумф, който Роуз очакваше.

— Съжалявам за това. Но не смятате ли, че се криете тук като някаква виновна престъпница, само влошава нещата?

Това засегна Роуз и то повече от очакваното.

— Като виновна престъпница ли? Сигурна съм, че самата вие нямате и понятие от вина или престъпление, нали?

Този път гостенката ѝ не се усмихна, а се изчерви, при това не без основание.

— Знам какво е. Именно заради това смятам, че имам правото да говоря с вас така открито.

Сякаш досега не говори достатъчно открито?

— Моля, говорете колкото открито и искрено пожелаете.

Лейди Дуетн остави чашата си на масата, подпря скръстени лакти на коленете си и се наведе напред с решително и сериозно изражение.

— Знам, че ви изглежда най-правилно да избягвате обществото, а и най-удобно точно в момента, но искрено ви съветвам да не се криете

прекалено дълго тук, Ваша светлост. И двете знаем какво причини това на съпруга ви.

Да се крие. Да, тя се криеше. Точно както и Грей. Но Роуз искаше да защити него, не себе си.

— И двете знаем кой е отговорен за това, лейди Дуейн.

Белите ѝ страни поруменяха, но тя не отмести поглед.

— Приемам толкова отговорност, колкото трябва да понеса, мадам. Останалата се полага на херцога за избора му.

— Той никога не би се превърнал в отшелник, ако не беше нападението над него, което вие организирахте. — Защо просто не си кажеха всичко в очите и не приключеха с това?

— Той беше най-лошият възможен тип мъж, но аз намирах това безумно привлекателно, признавам. Признавам също, че ми се е искало някой да съсипе хубавичкото му лице, за да разбере и той какво е да се отнасят зле с него. Но никога не бих си мечтала да причиня подобно нещо сама, а още по-малко пък бих си помислила да помоля някого да отмъсти справедливо за мен.

— Справедливо? — Гневът заплашваше да завладее Роуз. — Справедливо възмездие ли е да обезобразите един човек за цял живот? Защото аз го намирам за отвратително.

Другата жена се отдръпна от яростта в думите на Роуз.

— Съпругът ви ме съсипа, Ваша светлост. Ще бъда пряма — той отне девствеността ми и отказа да се омъжи за мен, когато ситуацията излезе наяве.

Роуз може би щеше да успее да каже нещо, ако думите не бяха заседнали в гърлото ѝ. Тя нямаше представа какво да каже, а очевидно не беше и способна да проговори. Знаеше, че тогава Грей е бил много различен, но беше шокиращо да научи, че не е имал никакъв морал.

Лейди Дуейн продължи с доста по-студен тон отпреди.

— Ако не беше добрината на лорд Дуейн, не знам какво щеше да се случи с мен. Така че наистина вярвам, че вие трябва да сте необикновена жена, за да вдъхновите негова светлост да се ожени. — Поклати глава, сякаш се опомни за какво е дошла. — Простете ми. Той очевидно се е променил и аз не съм дошла, за да разисквам стари трагедии от миналото си.

— Той ви е съсипал, затова и вие сте го съсипали. — Беше логично по един много извратен начин, но Роуз все още не можеше да

оправдае пред себе си постъпката на лейди Дуетн, още по-малко стореното от Грей.

— Не съм направила нищо — отвърна гостенката й огорчено. — Омъжих се за първия мъж, който поиска ръката ми, и бях щастлива от това. Но една вечер в компанията на много скъп за мен човек признах колко бих искала да видя как Грей си плаща за това, което ми причини. Приятелят ми е приел желанието ми буквално. — Тя замълча, за да остави Роуз да довърши случилото се за себе си.

— Искате да кажете, че друг е организиран нападението над Грей, за да отмъсти за вас. Кой?

Лейди Дуетн поклати глава.

— Няма да разкрия самоличността му. Нито пред вас, нито пред съпруга ви, Ваша светлост.

Роуз се приведе към нея, а в главата й се вихреше новополучената информация.

— Вие обичате този човек.

— Много.

— Достатъчно, че да поемете отговорността за престъпление, което не сте извършили. Достатъчно, че да изтърпите клюките и обвиненията.

Блондинката кимна.

— Бих изтърпяла и много повече, за да го защитя. Но въпреки това отказах да се крия и да оставя клюкарите да ме заклеймят като виновна. Най-напред ми се искаше да направя точно това, но лорд Дуетн ме върна отново към света и ме научи, че единственият начин да си върна отново самочувствието е да се изправа пред онези, които ще злословят по мой адрес. Нека ме мислят за виновна. Аз знам истината. Вие също.

Роуз поклати глава в отчаян опит да подреди всичко така, че да придобие смисъл, а не да звучи като странен сън.

— Оценявам откровеността ви, лейди Дуетн, но не разбирам напълно защо сте решили да споделите това с мен сега.

Усмивката на по-възрастната жена стана мила и търпелива.

— Напротив, знаете. Защото е важно вие да не се криете от тях. Трябва да им покажете, че нямат власт над вас и че няма да се преклоните пред тяхната дребнавост. Ако направите това сега, ще ги оставите да спечелят и ще ви става все по-трудно да си върнете

обратно положението в обществото. — В очите ѝ имаше молба. — Заради Рейтън трябва да бъдете силна и за двама ви. Ако вие не им се опълчите, той никога няма да бъде мъжът, когото вярвате, че може да бъде.

— Не искам да бъде никой друг, освен мъжа, който е. — И с божията помощ никога не би се върнал към мъжа, който е бил в миналото си.

Дано емоцията в очите на лейди Дуейн не бе съжаление.

— Мъжът, когото вие познавате, е различен от мъжа, в който се е превърнал, нали? И двамата заслужавате повече.

— Защо защитавате мъж, който ви е съсипал?

— Защото осъзнах, че не той е съсипал мен. Аз му позволих да съсипе репутацията ми, защото бях млада и нетърпелива. А и може би се чувствам отговорна за него и виждам във вас начин да изкупя част от миналите си грехове към него. Знам прекалено добре какво е чувството да си отритнат от обществото.

Зашеметена, Роуз не знаеше как да реагира на подобно признание.

— Не знам какво точно мисля за възможността да бъда нечий път към изкуплението.

Лейди Дуейн също се усмихна.

— Приемете го като приятелски съвет от жена, която е изживяла своя дял социални скандали и е оцеляла. Клюките са като лешояди — нападат само ранените и умиращите. Разцъфнете и те няма да могат да ви наранят.

— Това е наистина ценен съвет. — Усмивката на Роуз стана по-широка.

Гостенката ѝ се изправи.

— Задържах ви достатъчно дълго, но се надявам, че разговорът ни ще има позитивен ефект. Освен това се надявам скоро пак да ви видя на социално събитие.

Роуз също се изправи и подаде ръка на лейди Дуейн.

— Вярвам, че ще се видим. Благодаря ви, че ме посетихте.

— Благодаря, че ме приехте — промърмори лейди Дуейн и стисна ръката на Роуз. Ръкуваше се като мъж, а Роуз уважаваше това. — Освен това имате разрешението ми да споделите този разговор със съпруга си, не че очаквам да постъпите другояче.

— Оценявам това, благодаря. Хубав ден, лейди Дуейн.

— Хубав ден, херцогиньо.

Не бе направила и две крачки, когато вратата на салона се отвори и на прага застана Грей, задъхан и гневен като същински дявол. Изпепеляващият му поглед се спря на лейди Дуейн.

— Какво, по дяволите, правиш ти тук?

Ако срещата със секретаря му бе приключила по-рано, Роуз може би нямаше да го види толкова опасно близо до загуба на контрол над гнева си. Може би дори щеше да предотврати срещата ѝ с лейди Дуейн.

Трябваше да признае на Маргарет — Маги, както я наричаше, че дори не трепна, когато го видя, макар че той беше гневен като същинско чудовище и умишлено не носеше маската си. Нямаше намерението да се крие и срамува пред нея. Тя го изгледа открито, с известно съжаление в големите си очи.

Имаше съвсем неджентълменското желание да я удари в лицето. Как смееше точно тя от всички хора да идва в дома му и да трови съзнанието на Роуз с бог знае какви приказки срещу него. Разбира се, каквото и да беше казала по негов адрес, то без съмнение беше самата истина и той го заслужаваше, но Роуз...

Той не искаше Роуз да знае какво бе причинил на тази жена.

Маргарет направи дълбок реверанс пред него, отвърна на погледа му и каза:

— Простете, Ваша светлост, тъкмо си тръгвах.

Грей не беше сигурен, но май изръмжа. Маргарет се изправи грациозно и се измъкна покрай него като вятър. Вратата се затвори с тихо щракване след нея и Грей се обърна към съпругата си.

Не го гледаше с омраза, което беше добре. Това обаче не усмиряваше гнева от предателството ѝ, който кипеше в него.

— Защо си приела тази жена в дома ми? Толкова много ли ме мразиш и презираш?

Роуз примигна.

— Изобщо не те мразя, нито те презирам, заслепен глупак такъв! Звучиш, все едно аз съм я поканила, което много добре знаеш, че не е

вярно. Отказвам обаче да се извиня, че я приех. Беше доста просвещаваща среща.

— Не се и съмнявам — изръмжа той.

Съпругата му вдигна вежда.

— Не го е направила тя, знаеш ли?

Грей се намръщи.

— Не е направила какво? — Не е отвратила Роуз от него?

— Не тя е организирала нападението. Тя не е отговорна. Направил го е друг, воден от извратено библейско чувство за справедливост в нейно име, но не и тя.

Той изсумтя.

— Разбира се, че ще ти каже това. — Не го болеше толкова, че Роуз е повярвала, колкото се гневеше, че е било толкова лесно да я заблудят. Но какъв бе мотивът на Маргарет? Да си отмъсти допълнително, като накара Роуз да я смята за невинна?

Погледът, с който Роуз му отвърна, красноречиво му подсказваше, че е пълен идиот.

— Ако тази жена е искала да ти отмъсти, Грей, не лицето ти е щяла да среже. Ако само помислиш над това, ще осъзнаеш, че съм права. Човек, на когото тя много държи, е организирил нападението, човек, заради когото тя е готова да поеме цялата вина, но не и да го изобличи.

Беше на върха на езика му да спори, да я нарече наивна и глупачка, но все пак прие съвета ѝ да помисли за момент. След това вече искаше да разбие главата си в някоя стена, задето не бе видял нещата толкова ясно по-рано. Разбира се, беше зает да се прави на ранен и огорчен, с подвита опашка. Беше твърде сляп, за да го види преди. Единствено благодарение на Роуз допусна истината да се разкрие.

Маргарет имаше брат, Майкъл. Тя винаги говореше за него с уважение, макар той рядко да се появяваше в обществото. Беше отшелник, точно като Грей. Имаше слухове, че е болен и вероятно заболяването е било по-скоро душевно, отколкото физическо, както Грей беше помислил най-напред. Маги често казваше колко много обича брат си, както и той нея. Биха направили всичко един за друг.

И точно толкова бързо, колкото се бе появил гневът му при вестта, че лейди Дуейн е в дома му, ядът му се изпари без следа. Да,

вероятно щеше да му е по-лесно да се придържа към огорчението и гнева си отпреди години, но нещо в него безпогрешно различи истината от лъжата, в която бе вярвал години наред. Беше му по-лесно да приеме, че някой го е наранил заради онова, което ѝ бе сторил. По-лесно да приеме себе си като единствената наранена страна, макар да знаеше, че е много повече от това, или може би много по-малко.

А сега виждаше всичко толкова ясно и разбираше, че единственият човек, който истински бе страдал през всички тези години, бе Маргарет. Тя изгуби репутацията си заради него и илюзията си за чест заради брат си. Въпреки това не отстъпи и не скри лицето си от хората.

Само като си помислеше, че я мразеше, задето парадирва в обществото сякаш няма от какво да се срамува, а сега знаеше, че действително е така.

— Ти знаеш кой го е направил, нали? — прошепна Роуз и застана точно пред него.

Грей можеше да усети свежия аромат на парфюма ѝ, да почувства деликатната топлина на тялото ѝ под дрехите. Беше като балсам за душата му да я чувства толкова близо до себе си, но същевременно тя го измъчваше като най-вещ в занаята садист.

— Да — отвърна той тихо. — Мисля, че знам.

— Какво ще направиш?

Той се замисли за момент, но отговорът му беше ясен.

— Нищо. Няма да направя нищо. По-добре да остане в миналото.

Какво би могъл да направи, без да причини повече щети? Ако не бе постъпил така неуважително с Маргарет, тя никога нямаше да го намуца и нападението нямаше да се случи. Но ако сега подновеше обвиненията си, само щеше да нарани жената, която веднъж вече бе наранил чудовищно. Тя очевидно обичаше брат си достатъчно много, за да поеме отговорност за действията му — а това беше обич, която Грей разбираше. Той също би направил всичко за братята си и сестра си.

Нежни пръсти докоснаха лицето му.

— Не искаш отмъщение?

Той я погледна и в очите ѝ съзря нещо, което спря дъха му.

— Не — отвърна той пресипнело. — Не искам. Но искам съпругата си обратно.

Тя се усмихна и разбитите парченца от сърцето му се събраха отново в едно цяло.

— Мисля, че това може да се уреди, ако си готов да ѝ простиш, че мислеше само за себе си.

— Ще мога, ако и тя ми прости, че бях по-недостоеен, отколкото тя заслужава.

Сълзи проблеснаха между ресниците на очите ѝ.

— По-недостоеен? Това не е вярно. Всеки ден ти се доказваш като много по-достоеен, отколкото някога бих могла да желая.

Грей я придърпа в обятията си и я целуна жадно. После я отнесе на дивана и я люби бавно и нежно, наслаждавайки се на всеки сантиметър от тялото ѝ. Господи, не я беше държал в прегръдките си едва няколко дни, а имаше чувството, че са минали седмици.

След това, докато я притискаше до себе си, чувствайки непривична тежест в гърдите си, той направи нещо, което не беше правил от години.

Грей благодари на Бога за всичко, което му беше дал, и обеща, че ако всевишният му даде още малко време с Роуз, наистина ще се опита да бъде по-добър човек.

Този път беше напълно искрен.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Мислиш ли да присъстваш на благотворителния бал в „Сейнт Роу“ този четвъртък? — попита я Ева, когато двете решиха да си починат от пазаруването и седнаха в малка уютна чайна близо до централния площад.

Роуз си избра малък сандвич от подноса на бялата покривка пред тях. Сърцето ѝ, виновно и подкупно, както се оказа, потръпна приятно при споменаването на думата бал.

— Не знам. — Искаше да отиде. Много искаше да отиде, но се страхуваше да присъства, въпреки разговора си с лейди Дуейн предишния ден.

Ева не показваше емоциите си открито, но Роуз забеляза лекото стисване на устните ѝ.

— Стоенето у дома не ти влияе добре, Роуз. Защо на Рейтън би му хрумнало да напусне къщата, ако ти постоянно си там с него? Мъжът трябва да поеме някаква инициатива.

Роуз не беше сигурна, че за Грей има значение дали тя излиза, или не, но си замълча. Да, тя знаеше, че той иска да е щастлива и държи на нея, но нямаше да промени мнението си за обществото само защото тя искаше да си сложи маска и да отиде на благотворителен бал.

Разбира се, Грей можеше и да присъства. Все пак тя успя да го прелъсти именно на маскен бал. Може би щеше да успее да го убеди да присъства отново. Дори и той да останеше в сенките, щеше да е по-добре, отколкото пак да отива сама.

Нали?

— Добре тогава — предаде се Роуз. — Убеди ме. Ще отида на бала.

Лицето на Ева светна от радост.

— Чудесно! Ще бъде толкова по-забавно с теб. Напоследък Грегъри настоява да ме запознае с всичките си политически партньори. Имаш ли идея колко поразително досадни и скучни могат да бъдат? Честно, управлението на една империя би трябвало да е по-интересно.

Роуз се усмихна. Беше добре да вижда приятелката си щастлива. Притесняваше се, че Ева може да съжалява за мистериозно изчезналия си кавалер и да опропасти брака си предварително. Сега обаче изглеждаше сякаш приятелката ѝ наистина уважава годеника си, а и той нея.

След кратко мълчание приятелката ѝ се наведе напред с лакти на масата и прошепна:

— Вярно ли е, че лейди Дуетин те е посетила вчера?

Прислугата не можеше да е клюкарствала за това. Бяха толкова верни на Грей, че беше направо невероятно, но същата тази лоялност може пък да бе провокирала един-два разговора от чувство за справедливост. Така или иначе бе по-вероятно някой да е видял каретата ѝ на идване или на тръгване от Рейтън Хаус.

Роуз въздъхна и кимна. Нямаше намерение да казва на Ева за посещенията, не защото ѝ нямаше доверие, а защото смяташе, че разговорът с лейди Дуетин е твърде личен, за да се споделя. Тази истина не беше нейна, за да я разказва.

— Вярно е — призна тя. — Не остана много дълго, но ме посети. Очите на Ева се ококориха.

— Какво искаше? Рейтън видя ли я?

— Тя искаше да ме посъветва и да, Рейтън я видя.

— Да те посъветва за какво? — Ева се намръщи, сякаш беше лично засегната. Очевидно не смяташе, че някой друг, освен нея е пригоден да дава съвети на Роуз. — Какво стана, когато се видяха?

— Звучиш странно радостно — смърри я Роуз. — Какво смяташ, че направиха? Изчукаха се на килима?

Розовите устни на приятелката ѝ зяпнаха от изненада.

— Какво каза току-що?

Роуз се изчерви.

— Нищо важно. Прощавай. Грей се ядоса, но се държаха любезно един с друг.

— Ако бях на негово място, щях да изрита тази натрапница от дома си на минутата. Не мога да повярвам, че си я приела.

Роуз не искаше да води този разговор, но още по-малко искаше да се връщат на обсъждането на бала.

— Така и не се доказва, че лейди Дуетин има общо с нападението над Грей. Още повече, не се знае дали нападението не е било

предизвикано.

Последва ново шокирано изражение. Ева започваше да прилича на риба на сухо.

— Не мога да повярвам, че току-що каза това.

Роуз сви рамене.

— Вярно е. Самият Грей се съмнява в участието й, а и аз знам със сигурност, че не държи лейди Дуейн отговорна за нараняванията си. Що се отнася до последното, добре известно е що за джентълмен е бил съпругът ми — той е бил развратник от най-долен вид.

— Не изглеждаш ни най-малко засегната от това.

— Не съм. Той вече не е онзи мъж. Знам, че има хора, които не вярват в промяната, но Грей се промени.

— Думи на влюбена жена.

Роуз отклони поглед.

— Да, но една съпруга трябва добре да познава недостатъците и достоинства на съпруга си, нали?

Сега на Ева й стана неудобно.

— Знам много малко за мистър Грегъри въпреки дългото ни познанство.

Роуз се пресегна през масата и погали приятелката си по ръката.

— Ще го опознаеш. Това е един от прекрасните аспекти на брака.

— Грей стана ли по-добър след обвързването ви?

— Да. — Роуз се ухили. — И не. Достоинства му са неизброими, но така е и с недостатъците му. Разбира се, той със сигурност мисли същото за мен.

— Съмнявам се — възрази Ева с усмивка. — Без съмнение е благодарен, че го искаш, особено след като го познаваш толкова добре.

— Може би. — За момент тя отново бе поразена от спомена как лейди Дуейн й казва, че Грей е отказал да се ожени за нея, след като я е обезчестил. Беше се омъжил за Роуз възможно най-бързо. Това със сигурност беше доказателство не само за драстичната промяна у него, но и за това колко много държеше на нея.

Приятелката й я изгледа над ръбчето на чаената чаша.

— Каза ли му, че го обичаш?

Сега беше ред на Роуз да зяпне.

— Не! Имам предвид, че това не е твоя работа.

Ева изви вежда.

— Разбира се, че е моя работа, ти си най-близката ми приятелка. Всичко, което се случва в живота ти, е моя работа. Кога смяташ да му кажеш как се чувстваш?

— Не знам. — Беше му го казала веднъж, когато той заспа, и така и не намери смелост да го повтори, особено щом така и не беше намерил за уместно да ѝ признае своите чувства.

— Може би признанието на чувствата ти е точно мотивацията, от която се нуждае, за да те заведе на бала?

Роуз отпи от чая, за да не се изсмее грубо. Грей можеше да бъде заведен на бала единствено от дузина диви коне, които да го дърпат, и още дузина силни мъже, които да го бутат.

Това обаче не спря зрънцето надежда да покълне в сърцето ѝ. Идеята Грей да присъства с нея на бала я радваше безкрайно. Не я интересуваше, че това само ще засили клюките, нито че ще ги зяпат като атрактивни животни в зоопарк — струваше си да влезе под ръка с него в „Сейнт Роу“.

— Ще го попитам — чу се да казва. — Ще го поканя да ме придружи.

— Наистина ли? — Ева я наблюдаваше изненадано.

Тя кимна.

— Да. Уморих се да се крия и искам да отида на бала. Преди всичко искам съпругът ми да дойде с мен, но това няма да се случи, ако поне не опитам.

Приятелката ѝ се усмихна.

— Така те искам! Кога ще го попиташ?

— Тази вечер — отвърна Роуз категорично. — Ще го попитам тази вечер. — Така нямаше да има време да се изплаши и да се откаже. Или поне имаше по-малък шанс това да се случи.

— Не би посмял да ти откаже — настоя Ева. — Не и ако го попиташ в най-сублимния момент. — Тя размърда вежди многозначително.

Роуз се прокле, задето се изчерви.

— Експертка по мъжките въпроси ли чувам?

Ева сви рамене и се усмихна срамежливо.

— Почти колкото теб.

Това разсмя Роуз, защото самата идея, че една жена може да разбере как функционира мъжкото съзнание беше глупава.

— А сега ще ми кажеш ли какво те посъветва лейди Дуетин — смени Ева неочаквано темата.

— Ставаше въпрос за Грей. — Опита да се измъкне Роуз.

Приятелката ѝ кимна, очевидно разбрала намека.

— Не искаш да предадеш доверието ѝ, нито това на съпруга си, разбирам.

— Оценявам това — благодари Роуз искрено.

— Припомни ми, моля, как така имаш толкова високо мнение за покварения си съпруг — опита да се пошегува приятелката ѝ.

Засмяна, Роуз поклати глава.

— Защото винаги е бил мил и щедър към мен. Защото ме кара да се усмихвам и ме разсмява. Освен това може да ме ядоса както никой друг на света, а когато съм с него, се чувствам сякаш съм точно там, където трябва да бъда.

Ева въздъхна с възхищение.

— Сигурно е прелестно.

— Така е — призна Роуз искрено. — Наистина е така.

Но щеше да е още по-прелестно, ако знаеше със сигурност, че ѝ Грей изпитва същото.

Грей беше мокър от пот, когато с Арчър приключиха играта си на тенис, макар че денят не беше топъл. Ризата лепнеше на гърба му, а косата — на лицето му, но въпреки това се чувстваше добре. Спортът имаше магическото свойство да прояснява ума му.

Попи лицето си с кърпа, докато с Арчър се изкачваха по стъпалата към терасата, където ги очакваше ледена кана с домашна лимонада.

Грей им наля по една чаша и двамата седнаха, качвайки отмалели крака върху масичката.

— Добра игра — коментира Грей, след като отпи. — Благодаря ти.

Брат му, облечен също така небрежно в бяла риза и бежови панталони като него, му се усмихна. И Арчър изглеждаше изморен и задъхан, а това радваше Грей. Беше хубаво да знае, че все още е способен да изненада по-младия си брат.

— Благодаря. Не мисля, че някога през съзнателния си живот съм тичал толкова много. Не и в последните години.

— Нито пък аз. Но много тичахме като момчета, помниш ли?

Арчър се ухили дори по-широко.

— Спомням си как Трист се опитваше да ни настигне. Горкото хлапе.

Веждите на Грей се сключиха.

— Той вече не е хлапе. — Отпи отново от чашата си. — Имаш ли новини от него напоследък?

— Хммм. — Арчър преглътна и остави празната си чаша на масата. Посегна към каната. — Онзи ден получих писмо. Казва, че се надява да се прибере преди края на Сезона. Имал някакво ново бизнес начинание.

Грей поклати глава.

— Момчето не спира да работи.

— Вече не е момче. На колко е? Някъде около трийсетте?

— На двадесет и осем — отвърна Грей и му подаде празната си чаша. — Ще си бъде у дома за рождения си ден. — Беше хубаво да знае, че Трист се прибираше у дома. Най-малкият му брат му липсваше, а и искаше да го запознае с Роуз. Двамата със сигурност се бяха срещали, но тогава тя не му беше снаха.

С малко повече късмет Роуз още нямаше да го е намразила дотогава.

За бога, какво, по дяволите, не беше наред с него? Да се терзае и притеснява заради една жена? Никога не беше правил така в миналото. Никога не се бе интересувал дали го харесват за повече от една вечер. По дяволите, не го интересуваше дори това. А сега се молеше и надяваше съпругата му все още да го харесва в края на лятото. Колко жалко.

Ако доброто й мнение беше толкова важно за него, защо не се стараеше повече, за да го заслужи? Трябваше само да излезе отново в обществото. С нея.

Само при мисълта челюстите му се стиснаха. Съвсем ясно си представяше шепота и подсмиванията. Как щяха да го наблюдават като панаирджийско говедо.

Поне вече не трябваше да се притеснява, че някой ще се опита да го убие или да нарани Роуз. Братът на Маги нямаше да направи нищо,

ако не смяташе, че сестра му го иска, а Грей беше напълно сигурен, че лейди Дуетн е приключила отношенията си с него.

Преди време мъжката му гордост щеше да изиска от него да я потърси, само за да си докаже, че тази жена не може да му устои. Що за кретен? Сега той просто се радваше за нея. Беше прекрасно да осъзнае, че вече не е съвършеният подарък за всички жени по света.

Вдигна поглед и видя, че Арчър го наблюдава странно замислен.

— Какво има?

— Сигурен ли си, че нямаш нищо против аз да заведа Бронте до олтара?

Имаше против, по дяволите. Всеки път, когато си помислеше за това, чувстваше сякаш някой забива нож в сърцето му, но не можеше да се ядосва на никой друг.

— Няма проблем.

— Не ти вярвам.

— Няма значение.

— Разбира се, че има. Кажй й, че искаш да го направиш.

— И да проваля сватбата й? Не мисля. По-добре да ги наблюдавам от някоя ниша, или даже по-добре изобщо да не присъствам.

Предишният му гняв беше отшумял и той осъзнаваше, че ще направи всичко, което сестра му поиска от него, дори това да означаваше да не присъства на сватбата й. Вече бе нанесъл достатъчно поражения на семейството си. Отказваше да ги тормози повече.

— Не бъди задник.

— Тя не ме иска там, Арч. — С това разговорът по темата бе приключен.

— Кой не те иска? — попита сладък познат женски глас иззад него.

Грей се усмихна през рамо на Роуз и свали краката си от масата.

— Никой. Просто обсъждахме предстоящата сватба на Бронте.

Устните на Роуз се извиха в усмивка, когато тя се доближи към него.

— Господа да обсъждат сватбени приготовления? Мисля, че светът явно свършва.

Тя вдигна чашата му и отпи от студената лимонада. Беше невинен и съвсем несъзнателен жест, но и един от най-възбуждащите,

който Грей някога бе виждал.

Арчър се засмя, очевидно сляп за състоянието на брат си.

— Луцифер обува ските си, докато говорим. А за мен, опасявам се, е време да тръгвам. Обещах на мама, че ще ги придружа с Бронте на бала довечера и трябва да си намеря подходяща маска.

— С нетърпение очаквам да се опитам да те разпозная — отбеляза Роуз с усмивка, която изглеждаше леко унила. Въпреки това Грей се почувства неловко.

— Аз също. — Арчър целуна ръката ѝ, преди да се наведе към Грей и да прошепне в ухото му: — Задник.

Понякога Грей мразеше брат си.

Роуз не изгуби нито миг. Когато Арчър си тръгна, тя се обърна към Грей с проблясваща в очите ѝ решителност.

Мога ли да говоря с теб?

— Разбира се! Ти си моя съпруга и никога не трябва да искаш разрешение, за да говориш с мен, Роуз. — Знаеше, че му предстои нещо неприятно.

Подозренията му се потвърдиха, когато тя предпочете да остане права, вместо да седне до него на масата.

— Искам да дойдеш с мен на бала в „Сейнт Роу“ тази вечер. Знам, че трябваше да те попитам по-рано, но си помислих... помислих си, че е по-добре да го оставя за последния момент.

Защото така щеше да му е по-трудно да откаже? Сърцето му се сви болезнено. Беше простичка молба, която всяка съпруга можеше да отправи към мъжа си и повечето мъже щяха да приемат. И значението на този бал не му убягваше. Първата им среща беше на маскен бал в клуба, при това в четвъртък вечер. Съдбата не можеше да му избере по-добро изпитание.

— Ще си прекараш по-добре без мен. — Това не беше директен отказ.

Тя скръсти ръце под прекрасните си гърди.

— Не, няма. И не разбирам как очакваш да посрещна всички клюки сама.

— Не очаквам да правиш нищо. Изглежда ти си тази с очакванията. — О, да, браво на него, беше толкова мъжествено да минава в отбранителна позиция.

— Грешно ли е от моя страна да очаквам да се държиш като мой съпруг?

— Много съпрузи не присъстват на баловете със съпругите си.

— Да, но тези съпруги си намират някого, който да им прави компания по-късно.

Грей се изчерви, когато осъзна думите на Роуз.

— Смяташ да си хванеш любовник ли, Роуз?

— Разбира се, че не — отхвърли тя съмненията му като каприз на малко дете. — Просто искам ти да дойдеш с мен. Ти си херцог, за бога. Можеш да им кажеш да вървят по дяволите и да приключиш с всичко това. Няма от какво да се страхуваш.

Явно не можеше да го разбере. Смяташе, че е само това, че той е страхливец. Заболя го, не, ядоса го по-скоро. Но как да я накара да разбере?

— Не ме е страх от тях, Роуз. — Не и в действителност. — Просто не искам да се събирам с тези хора. Не ги харесвам.

— Не може да не харесваш всички.

Грей се изправи, неспокоен от неравнопоставените им позиции. Вече чувстваше превъзходството ѝ, нямаше да го допълва, като остава седнал.

— Когато бях... наранен, спомняш ли си някой да е дошъл да ме посети? Друг, освен членовете на семейството ми.

Тя се намръщи и се замисли.

— Спомням си, че в началото дойдоха един или двама господа.

Той не се изненада, че тя не ги разпозна, когато ги беше срещнала с Арчър.

— Уестхейвър, Блекбърн, графът на Отли, и братовчед ми Ейдън Кейн. Двама от другарите ми в разгула. Да, те идваха за малко, но също се отказаха. Никой не се интересува, Роуз.

— Значи се заключи, защото се самосъжаляваше?

Отчаяна въздишка се отрони от устните му и той прокара ръка през косата си.

— Казвам, че никой не се интересува дали излизам от къщи, или не. Нямам други приятели, освен теб. И защо, за бога, ще искам да отивам някъде, където не съм желан?

— Аз не съм ли достатъчна причина?

— За бога, никога не съм казвал това! — Всемогъщи боже, тази жена успяваше да извърти всичко около себе си. Сякаш той не искаше да излезе, само за да я нарани.

— Няма нужда да го казваш. — Долната ѝ устна потрепна.

— Какво е това, Роуз? Някакво глупаво предизвикателство от рода на „Ако ме обичаш, ще го направиш“?

Тя пребледня, като изключим двете ярки червени петна на страните ѝ.

— Това е долно дори за теб. Не, не е предизвикателство, Грей. Това е чистата истина. Ако аз означавах нещо за теб, нямаше да ме караш сама да се изправам пред клюките.

— Не става въпрос за клюките, Роуз. И със сигурност няма нищо общо с теб.

— А за какво става въпрос тогава?

— За мен. Тези хора се преструваха на мои приятели. Те ме боготворяха и глезеха, все едно бях крал. Тогава не заслужавах вниманието им, а сега не го искам.

— Значи става въпрос за наранената ти гордост, така ли?

— Срамувам се! — извика той, останал без капка търпение. Господи, наистина ли си призна? Да, призна си и се почувства така, сякаш от плещите му е паднал товар. — Срамувам се от факта, че не бях достатъчно добър човек, за да задържа двамата приятели, които имах, освен баща ти. Срамувам се от мъжа, който бях, и от това, че ти научи някаква част от миналото ми. Срам ме е от това как се скрих и потвърдих всички обвинения, от това, че опетних и теб с ужасната си репутация — при това напълно заслужена. И ме е срам, че бях прекалено погълнат от себе си, за да видя колко отчаян е баща ти. Можех да му помогна и трябваше да му помогна по-рано.

Тя го гледаше с широко отворени очи и леко разтворени устни, които се движеха, но не излизаше звук. Тя беше безмълвна — факт, за който той би се поздравил, ако можеше да прекъсне монолога си.

Вместо това продължи.

— Наранявам хората, Роуз. Не само жените. Прелъстявах жените на мъже, които ме смятаха за приятел, и нито за момент не се замислях как ли се чувстват те от това. Използвах жените за свое собствено удоволствие и се замислях дали да продължа да ги виждам, единствено ако на другия ден успеях да си спомня името им. Заслужавам този

белег. Заслужавам и много по-лоши неща и никога не съм разбирал защо Бог ме остави да се измъкна толкова лесно. И да, страхувам се. Радваш ли се, че ме чуваш да го признавам? Страх ме е, че ако се завърна обратно в този свят и чудовищата в него ме приемат обратно, аз отново ще се превърна в онзи ужасен мъж.

Той по-скоро би умрял, отколкото да позволи това да се случи.

Роуз пристъпи към него и нежните ѝ ръце обгърнаха лицето му.

— Ти не заслужаваш този белег, Грей. Не ме интересува какво си правил в миналото си и ти не заслужаваш да носиш тази вина със себе си повече. Ти не си този мъж. Знам го, дори ти да не го знаеш.

— Как го знаеш? — погледна я Грей скептично.

— Защото онзи мъж не би прибрал под закрилата си детето и вдовицата на съсипан благородник. Татко е знаел, че може да ти се довери за нас, Грей. Това нищо ли не значи? Ако ти все още беше онзи мъж, никога не би се оженил за мен и със сигурност нямаше да изговаряш всички тези неща, за да ме убедиш колко ужасен човек си.

Той се намръщи.

— Баща ти ме предупреди да стоя настрана от теб.

Тя се усмихна сладко.

— Каза и на мен да не се доближавам до теб. И двамата сме виновни за брака си, макар че аз отказвам да го приема като грешка. А ти?

— Не, разбира се, но се опасявам, че ти ще промениш мнението си.

— А аз смятам, че ти си идиот. — Тя го целуна леко по устните и отстъпи. — Никога няма да съжалявам, че се омъжих за теб, Грейдън Кейн, но няма и да живея в затвора, който ти наричаш свой живот. Ще излизам в обществото и нека говорят. Знам кои са приятелите ми и това е единственото важно нещо. Но няма да позволя на наранената ти гордост и на срама да ме спрат да се радвам на живота. И ти не трябва да го правиш. Време е да се откъснеш от миналото, Грей. Там няма нищо повече за теб.

Зашеметен, той я наблюдава как пристъпи към вратата. С ръка на дръжката, Роуз се обърна още веднъж към него и го погледна нежно.

— Ако промениш решението си, тази вечер ще бъда в „Сейнт Роу“ на благотворителния маскен бал на лейди Дугейн. Би било чудесна

възможност да я оневиниш за нападението над теб, не мислиш ли? Идеалният момент за теб да се завърнеш отново към живота.

Наистина ли? Звучеше му като идеалната възможност да се остави на милостта на вълци.

— Не те заплашвам, Грей. Обичам те с цялото си сърце, но мога да изчакам само определено време. Не мога постоянно да приемам отказа ти за неща, които са важни за мен. Не искам да те губя, Грей, но не мисля, че ще ми оставиш избор.

С тези думи, надвиснали като сатър над главата му, тя отвори вратата и излезе от стаята. Грей остана сам, както предпочиташе, преди Роуз да влезе в живота му.

Как изобщо можеше да го обича, когато не го познаваше? По дяволите, та той не можеше да се познае вече.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Ева и лейди Ротшилд щяха да дойдат да я вземат точно в девет вечерта и затова Роуз се погрижи да е облечена и готова още в осем и половина, за да е спокойна. За нещастие имаше много време да обикаля в розовия салон, докато чакаше.

Носеше разкошна вечерна рокля в тъмносиньо с бродирани бели, златисти и розови вишневи цветове по нея. Хедър беше сплела косата ѝ в основата на тила и вдигна плитката като венец около главата ѝ с фуркети. Ансамбълът завършваше с пантофки и ръкавици в тъмносиньо, а бижутата, които Роуз избра, бяха комплект златни обеци с висулки и чифт златни гривни.

— Изглеждате зашеметяващо, мадам, ако ми позволите да отбележа — похвали я Хедър с нескрита гордост.

Роуз се усмихна и още веднъж благодари мислено, че камериерката ѝ бе предпочела да остане тук с нея, отколкото да се върне с майка ѝ в провинцията.

Наистина се чувстваше красива, призна тя пред себе си, докато крачеше из салона, но какъв беше смисълът, когато единственият мъж, който искаше да ѝ се възхищава, нямаше да бъде там с нея? Подозираше, че няма дори да види лицето му, преди да тръгне. Без съмнение самият той крачеше сега в спалнята им или в кабинета си и се проклинаше, задето не прояви достатъчно здрав разум да стои далеч от нея, както го съветваше баща ѝ.

Само Господ знаеше, че в последно време подобни мисли бяха минавали и през нейната глава. Но тя съзнаваше, че хиляди пъти предпочита да е нещастна с Грей, отколкото спокойна с друг мъж. Колко жалка и деградирала беше, за да иска това?

Почукване на вратата прекъсна мислите ѝ. Дали беше Грей, зачуди се тя и притисна ръце към гърдите си, за да успокои пулса си.

— Влез.

Уестфорд я разочарова с появата си.

— Моля да ме извините, Ваша светлост, но каретата на лейди Ротшилд тъкмо пристигна.

Роуз погледна часовника — беше точно девет без една минута, къде бе отлетяло времето?

— Благодаря, Уестфорд. Ще донесеш ли наметката ми, моля?

Той се наведе и изчезна да изпълни молбата ѝ, а Роуз взе чантичката и маската си — малко копринено домино с китайски мотиви. Макар мисълта да бе минала през ума ѝ, нямаше сили да докосне нито една от маските, които бе носила с Грей.

Стоеше зад всяка дума, която му каза, помисли си тя, като излезе от салона с изправен гръб. Той не можеше да очаква да го чака вечно. Но какво щеше да направи тя после? Да си хване любовник? Дори не можеше да си представи някога да пожелае друг мъж. Но може би любовта ѝ към Грей щеше да избледнее с времето достатъчно, за да си намери спътник, с когото да споделя онази част от живота си, която Грей отказваше?

Стомахът ѝ се сви от мисълта. Нямаше как да е от храната — не беше яла нищо от часове, толкова бе изнервена.

Нямаше как и да е бременна, защото от „Сладострастие“ бе научила как да отложи щастливото събитие за поне още малко време.

Не, трябваше да е честна със себе си — идеята да се откаже от Грей или от съвместния живот, който си мечтаеше да имат, я разболяваше физически. Тя нямаше да се откаже. Но нямаше и да се заключи като привидение в тази къща. Отказваше да спре да живее, само защото съпругът ѝ бе забравил как се прави това.

Разбира се, с нейния късмет попадна точно на Грей във фойето.

Изглеждаше почти сякаш я очакваше и за момент надеждата отново погърха в съзнанието ѝ, но той не беше облечен с вечерни дрехи, а и не носеше маска. Вече слагаше маски все по-рядко в къщата, но тя не смееше да си препише заслугата за това.

Погледът му омекна и се стопли, когато я видя, а устните му се отпуснаха в усмивка.

— Спираш дъха ми — призна той с благоговееен поглед и прегракнал шепот, който я накара да потръпне.

Роуз се усмихна от удоволствие въпреки лекото си разочарование.

— Благодаря ти.

— Искан да ти дам това. — Подаде ѝ плик.

— Какво е? — попита, като го взе.

— Чек за каузата на лейди Дуетн. — Прочисти гърлото си. — Помислих, че може да искаш да направиш дарение.

— Това е много щедро от твоя страна. — Как успяваше едновременно да я вбеси и трогне? Изкушаваше се да надзърне да види сумата, но можеше да направи това и по-късно в каретата.

Той сви рамене.

— Това са само пари. Някой може да ги използва по-добре от мен. — След това отстъпи встрани. — Приятелите ти те чакат, не искам да те бавя повече.

Като прибра плика в чантичката си, Роуз се поколеба, защото не искаше да го остави, макар да знаеше, че трябва.

— Няма да се бавя.

Грей й се усмихна тъжно.

— Остани колкото ти е приятно. Ще бъда тук, като се прибереш.

Наведе се и целуна бузата й. Беше толкова безлично.

Но понеже Ева и майка й я чакаха, Роуз не можеше да го помоли да я успокои. Не можеше да го прегърне и да му каже как се чувства, можеше единствено да си тръгне.

— Лека вечер, Грей.

— Лека вечер, Роуз — с поредната тъжна усмивка.

Странно, но думите им прозвучаха като сбогуване.

Беше самотен.

Без Роуз къщата му се струваше празна и призрачна, като затвор, в който той бе едновременно затворник и тъмничар.

Все още беше рано, но без съмнение Роуз вече танцуваше и се смееше на някаква закачка, която партньорът й бе измислил специално за случая. Вероятно мъжът държеше ръката си малко по-ниско на кръста на Роуз и я притискаше една идея по-близо до себе си. Хората сигурно вече шушукаха и залагаха колко ли време ще отнеме на някой ослепителен развейпрах да съблазни пренебрегваната съпруга на Рейтън.

Точно както преди шушукаха за него, когато набележеше някоя ранима дама.

Със стиснати юмруци той се загледа към звездите през прозореца на кабинета си. Господи, щеше да убие всеки мъж, който се осмелеше

да опетни репутацията на Роуз.

Това включваше ли и него? — прошепна едно гласче в главата му. Щеше да го игнорира, ако съзнанието му не се бе захванало да размишлява. Разбира се, че отсъствието му от събитията нараняваше Роуз. Хората говореха, това беше в природата им. Какво ли казваха за нея? Дали я съжаляваха? Дали се обзалагаха колко време ще мине, преди да се превърне в примамка, в нечия любовница?

Преди да се венчае, действията му засягаха само и единствено него, но сега трябваше да мисли и за Роуз. Роуз, която вече бе изгубила толкова много и познаваше отровните пипала на скандала по-добре отколкото бе редно. Тя беше момичето, което толкова мило се погрижи за него, когато той най-малко го заслужаваше. Която го успокоява и наглежда, без да се оплаче, макар той да беше задник и понякога груб дори към нея. Никога не бе искала нещо от него, откакто я познаваше.

Единствено да отиде на един глупав бал с нея.

Никога не поиска сърцето му, макар доброволно да му бе отдала своето. В неговите очи любовта винаги беше слабост, докато Роуз не я превърна в сила. В дар. Сега като се замисли, Роуз го обичаше от години. Никой не би отдал толкова много от себе си на някого, за когото не го е грижа — а тя наистина му бе дала толкова много.

А как ѝ се отплащаше той? Като я оставяше сама да се изправи срещу клюкарите. Той я предлагаше като примамка за мъже без каквито и да било скрупули. Мъже като него навремето. Преди години, ако попаднеш на жена толкова социално уязвима, колкото бе Роуз сега, щеше да я преследва, докато не я съсипе възможно най-бързо.

Що за съпруг бе той, по дяволите? Толкова важна ли бе гордостта му — извратеното му желание да заяви нещо е отсъствието си — че да захвърли на вълците единствения човек извън семейството си, когото обича? На обществото никога не му беше пукало дали ходи на театър и на балове. Отсъствието му не нараняваше никого друго, освен Роуз и него.

Беше иронично — накъсан смях, подобен на лай, действително се откъсна от устните му, когато се отдели от прозореца и прокара ръка през косата си. Беше обещал на баща ѝ, че ще я закриля. Беше му обещал и че ще стои далеч от нея. Ако вече бе нарушил едното обещание, то можеше да спази поне първото.

Но не честта подпалваше кръвта му и караше животът отново да кипи във вените му. Той не искаше да бъде сам повече. Не искаше да живее нито миг без Роуз. Неговото място беше до нея, а нейното — до него. Тя беше права — той беше страхливец. Беше ужасен човек и бе понесъл последиците, но не пострада само той. Маги, лейди Дуетн, също страдаше, но за разлика от него тя се изправи пред обществото с гордо вдигната глава. Не ставаше въпрос как обществото ще приеме него, а как той ще се изправи пред тях.

Един променен, по-добър мъж, щеше да се изправи честно пред постъпките си и пред хората, които бе наранил. Един по-добър мъж щеше да заеме мястото си и да понесе всеки неудобен момент търпеливо. Ако наистина се беше променил, както Роуз искрено вярваше, сега трябваше да направи нещо по въпроса, защото криенето го превръщаше единствено в по-голямо чудовище, отколкото всъщност беше.

Докато отиваше към стаята си с широки крачки, несигурността и очакването се бореха за надмощие в съзнанието му, а пред очите му преминаваха лицата на майка му, на Арчър, Тристан, Бронте и Роуз. Тези хора означаваха за него целия свят, а в момента поведението му нараняваше тях повече, отколкото беше наранил когото и да било в миналото си. Как бе могъл да е толкова сляп? Толкова глупав! Естествено, че Бронте не искаше той да я води до олтара. Та тя сигурно вярваше, че той самият не би пожелал това и искаше да им спести болката да трябва да ѝ откаже. Горкото младо момиче, принудено да живее в сянката на отвратителното му минало.

Знаеше, че и лейди Дуетн смята брат си за отшелник, но го защитаваше въпреки това.

За бога, спря се Грей по средата на стълбището, това ли се опитваше да направи и Бронте? Като го отблъскваше, тя го защитаваше — даваше му съвършеното извинение да се оттегли в скривалището си и да не напуска зоната си на комфорт дори заради нея. Осъзна, че е истина и това свали невероятно бреме от плещите му.

— Глупаво малко момиченце — каза сякаш на себе си.

Не знаеше дали да се радва на откритието си, или да заплаче. Толкова много хора страдаха заради наранената му гордост и липсата му на здрав разум. Единствено той не беше засегнат, защото още преди

години се бе отказал от живота. Господи, кога бе позволил това да се случи?!

Онази сутрин в Хайд Парк се беше почувствал жив. Любенето с Роуз бе живот сам по себе си. Тя го беше върнала към живот с ласките си, с вярата си, че той е повече, отколкото самият той би повярвал, че може да бъде.

Не заслужаваше нито любовта, нито уважението ѝ, но по-скоро би умрял, отколкото да ги изгуби. Щеше да направи всичко, за да ги задържи.

А това означаваше да преглътне гордостта си — дело, което оставяше горчив вкус в устата му. Означаваше да се изправи пред миналото си и да опита да се извини и компенсира за всички ужасни неща, които бе сторил. Някои от тях никога нямаше да могат да бъдат изличени. Щеше да има хора, които ще продължат да го мразят, а и той не очакваше никой от така наречените му приятели да му се притече на помощ, щом го бяха изоставили.

Но той имаше Роуз и с божията благословия тя щеше да бъде до него.

Поколеба се на края на стълбището, стискайки перилото, защото ужасна мисъл прекоси съзнанието му. Ами ако изпълнеше молбата ѝ и въпреки това я изгубеше? Тя му каза, че не може — че няма — да го чака вечно, но ако обществото го отхвърлеше, а с него и нея? Роуз беше толкова социално същество, че щеше да се поболее без хора около себе си.

С решително стиснати устни Грей влезе в спалнята, която делеше с Роуз.

Знаеше какво трябва да направи.

Ето защо Грей харесваше маските, помисли си Роуз, докато се разхождаше из тълпата в „Сейнт Роу“. Беше невероятно, но маската му би го направила незабележим единствено в стая с други маскирани хора.

Дали биха го разпознали, ако дойдеше? Или ако се появеше от сенките и я поканеше на танц? Може би, а може би не. Така и нямаше да разберат, защото не съществуваше дори миниатюрен шанс Грей да се появи тук тази вечер.

Лейди Дуейн се трогна силно от дарението на Грей.

— Защо е толкова щедър? — прошепна тя, когато видя сумата. Гласът ѝ беше притеснен.

Роуз стисна ръката ѝ със своята.

— Мисля, че това е предложение за помиряване. Жест на добра воля.

Съдейки по лицето на блондинката, греховете му бяха опростени.

— Със сигурност ще включа Негова светлост в благодарствените си картички.

— Сигурна съм, че ще оцени това.

Роуз не добави, че Грей не получаваше лична поща, освен от семейството си. Никой не го и посещаваше. Той наистина бе сам.

Но това си беше по негова вина, опита се да си припомни тя, когато съжалението я стисна за гърлото. Със сигурност тук имаше хора, които биха го възприели като приятел.

Когато се огледа, Роуз не можа да не се зачуди колко ли от тези жени бяха споделяли леглото на Грей. Наистина не искаше да знае и нямаше значение, но въпреки това не можа да пропъди неканените мисли, които изпълниха главата ѝ. Може би наистина бе по-добре, че избягваше обществото.

— Ваша светлост?

— Мистър Максвел — обърна се тя с хладна усмивка, благодарна за разсейването.

— Надявам се, че не ви безпокоя? — Макар лицето му да бе покрито с леопардова маска, Роуз щеше да разпознае Келън навсякъде, особено по гласа му.

Не беше забравила думите му при последната им среща, но сега не ѝ се струваха толкова важни.

— Мислите ми могат да почакат. Радвам се да ви видя.

Той пристъпи по-близо — не нахално, но достатъчно, за да могат да разговарят спокойно.

— Искам да се извиня за изказването си при последната ни среща. Беше грубо и недообмислено от моя страна.

— Намеренията ви бяха добри, така че не мога да ви се сърдя. — Предложи му ръката си, потвърждавайки по този начин искреността на

твърдението си. — Нека бъдем приятели и да не говорим повече за това.

— Вие сте много добра — отбеляза той и пое ръката ѝ.

— Не, мистър Максвел, не съм. Но имам нужда от всички приятели, които мога да имам. — Не прозвуча толкова ведро, колкото ѝ се искаше.

— Винаги ще имате приятел в мое лице — увери я той. — Както и в лицето на лейди Дуетн, вярвам. Изказа се много ласкаво за вас по-рано тази вечер.

Интересно, в тона на Келън имаше нещо по-особено — любопитство, уважение и лека собственическа нотка. Дали бившият ѝ ухажор се интересуваеше лично и по-задълбочено от бившата любовница на Грей?

Самата идея беше достатъчна да я обърка.

— Благодаря ви. Лейди Дуетн е жена, на която аз лично се възхищавам и много уважавам. Ще ми се да имах поне половината от нейната смелост.

— Но вие сте смела. — Беше ясно, че колкото по-смела преценява постъпката ѝ, задето беше тук тази вечер, толкова повече смяташе Грей за страхливец, че я е оставил сама. Но Роуз не можеше да спори, защото Келън не беше казал нищо в този дух.

— Мислили ли сте някога да се пробвате в политиката, мистър Максвел? — попита тя закачливо, като разтвори ветрилото си. — Мисля, че ще сте много добър.

Келън само се усмихна, пропускайки завоалираната забележка. Очевидно имаше много високо мнение за себе си и трудно се засягаше.

В този момент звучно ахване, последвано от ожесточен шепот раздвижи тишината в залата. Хората спираха да говорят и се обръщаха да зяпат. Хората спираха да танцуват и дори оркестърът спря да свири.

Любопитна, Роуз се обърна да види какво са зяпнали всички с такова изумление.

О, мили боже. Не можеше да повярва на очите си! Но не, много добре знаеше кого вижда в основата на стълбището, оглеждайки залата така, сякаш я притежава, посрещайки всеки поглед с овладяна аристократична арогантност.

Беше Грей.

И всички други знаеха, че е той, защото, за разлика от гостите в залата, херцогът на Рейтън не носеше маска.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Стотици очи следяха движенията му като лешояди, но нито един от тях нямаше значение. Само един поглед имаше значение за Грей в този момент.

Имаше смисъл само ако той беше единственият гост без маска тази вечер. Беше се крил толкова дълго време, че имаше нуждата да се пречисти публично, заявявайки личността си. Заслужаваше това грубо любопитно внимание. А и се нуждаеше от него в някаква степен.

С високо вдигната глава, той закричи през залата, а хората се отместваха да му сторят път. Не се отдръпваха достатъчно и можеше да чуе коментарите им.

— Що за наглост!

— Видя ли белега?

— Винаги е знаел как да направи впечатление.

— Толкова е привлекателен!

Грей спря да слуша. Нямаше значение какво казват. Имаше значение единствено да открие Роуз и някак си знаеше, че тя ще го очаква в края на своеобразната процесия — ще го остави сам да извърви пътя си, както имаше нуждата да направи.

— Добра вечер, Ваша светлост! — поздрави го познат женски глас. — Колко се радваме на присъствието ви тази вечер.

Погледът на Грей се премести към жената от дясната му страна. Лицето ѝ бе почти изцяло покрито от маска с паунови пера, но той разпозна челюстта и цвета на косата ѝ. Напрегнатата тишина, която се възцари сред тълпата зяпачи потвърди самоличността ѝ. Тя направи реверанс пред него, сякаш наистина бе благородник. Удивително бе какво правеше титлата дори за най-долните хора.

— Лейди Дуетн — отвърна той и се поклони на домакинята. Тя наистина бе смела и добра жена. Не просто го прие на бала си, но му позволи да я заплусе, ако пожелае, заклеявайки я веднъж завинаги като виновна за нападението му. — Благодаря ви, че ме приехте.

Тя се изправи с усмивка и се обърна към онемялата от изумление тълпа.

— Негова светлост, херцогът на Рейтън, направи най-голямото индивидуално дарение тази вечер. Благодарение на него догодина децата ще се радват на обновено училище. — Когато заръкопляска, немалко хора се присъединиха към нея.

В този миг светът спря и за него нямаше нищо друго, освен Роуз, която се бе промъкнала през тълпата, за да застане пред него. Грей забрави за лейди Дуейн. Забрави всичко, освен Роуз.

Тя носеше маска, но дори да не бе разпознал дрехата и косата ѝ, нямаше как да я сбърка. Познаваше аромата и извивката на устните ѝ. Познаваше я заради начина, по който присъствието ѝ до него караше сърцето му да пее.

Тя го наблюдаваше, неспособна да прикрие изненадата си дори зад маската.

— Защо си тук?

Грей ѝ се усмихна. Дали беше забелязала, че е сложил на бутониерата си розите от роклята, която тя носеше на първата им среща?

— Защото те ценя повече от коня си, богатството си и гордостта си.

Веждите ѝ се склжиха объркано.

— Това пък какво значи?

— Нали тези качества очакваше от съпруга си, или бъркам?

Лицето ѝ се отпусна и в очите ѝ прочете разбиране.

— Да, вярвам, че беше така. И дойде дотук, за да ми кажеш това?

Той се засмя. Лицето ѝ сияеше под маската, а очите ѝ овлажняваха издайнически. Късаше сърцето му и го караше да пее едновременно, още повече че самият той бе отговорен за това.

— Не. Дойдох да танцувам със съпругата си. И да направя това.

Наведе се и я целуна пред цялата зала. Не се интересуваеше, че всички ги виждат и възклихват. И въобще не го интересуваеше дали поведението му е прилично, или не.

Той беше херцог, по дяволите. При това скандален.

Когато прекъсна целувката им, Роуз отвори очи. Дъхът ѝ беше забързан и ритмичен.

— Много се радвам, че си решил да не чакаш за това, докато се прибера у дома.

— Ще танцуваме ли? — Грей ѝ предложи ръката си.

— Няма музика — отвърна, но прие без колебание.

Оркестърът беше замлъкнал, когато той влезе и сега само едно негово кимване към тях бе достатъчно да накара музиката отново да изпълни залата.

— Е, проклет да съм, ако не виждам правилно! Някои неща никога не се променят. Ти си все така арогантен!

Тъмнокос синеок мъж с елегантна осанка се изправи пред него ухилен до уши. Отне му секунда по-дълго от необходимото, за да го разпознае.

— Ейдън?

Братовчед му прие протегнатата му ръка и се здрависа силно с него.

— Радвам се да те видя, Грей, мътните да те вземат! — След това се обърна към Роуз. — Моля да извините кръчмарския ми език, Ваша светлост. Просто се радвам да видя съпруга ви.

Грей също се радваше да го види, както осъзна с изненада. Може би приятелите му не го бяха изоставили, все пак.

Мамка му, гърлото му отново се стегна.

— Няма нужда от извинение — намеси се Роуз ведро. — Винаги се радвам да се виждам със семейството. Вероятно няма да имате против да се присъедините към нас за вечеря в Рейтън Хаус в скоро време?

Ейдън й се усмихна с радост.

— За мен ще бъде чест, благодаря ви. Оставям ви да танцувате и ще говорим по-късно, Грей!

Грей отведе Роуз на дансинга и се присъединиха към другите двойки, но той така и не намираше думи да изрази емоциите си. Въпреки това Роуз явно го разбираше, защото нежно стисна ръцете му в своите.

Не бе танцувал отдавна, но въпреки това помнеше стъпките и водеше уверено. Двойките около тях се отнасяха към тях с любезно любопитство или ги наблюдаваха подозрително, в очакване да им поникнат рога и опашки.

Така или иначе — никой не беше откровено груб към него или Роуз, а това беше единственото важно нещо.

По-късно се видя и с Уестхейвър Блекбърн, който също се радваше, че го вижда.

— Помислих, че сме те изгубили — призна му поверително, както по-късно Роуз сподели с Ева. — Когато помоли прислугата си да ни отпрати със заръката да не се връщаме никога повече.

Грей се намръщи.

— Не си спомням подобно нещо, но бях така упоен с лауданум, че може да съм наговорил какви ли не глупости, които не мисля. Моля да ме извиниш, старче.

Приятелят му просто сви рамене.

— Няма значение. Нямам и съмнение какво те е върнало обратно от света на мъртвите — добави той и кимна към Роуз. — Тя е прекрасна жена.

Приятелят му си тръгна едва след като изкопчи от Грей невероятното обещание, че ще се присъедини към него в клуба му някоя вечер. Едва ли щеше да се случи скоро, но един ден Грей може би щеше да отиде. Стъпка по стъпка, щеше да се върне към живота.

Ева се извини и остави Роуз на съпруга ѝ. Тя хвана ръцете му със своите и го погледа с блеснали очи.

— Хайде да се прибираме — помоли го.

— Вече? — Той повдигна учудено вежди. — Мислех си, че ще искаш да постоиш по-дълго.

Тъмните ѝ очи засвяткаха опасно.

— Не, предпочитам да те отведа вкъщи, където жените не могат да те зяпат както хиени — пиленце.

Той се засмя звучно, с което привлече още внимание.

— Със сигурност съм по-опасен от пиленце?

Тя се усмихна на свой ред.

— Като кутре, може би?

Приближи се и се притисна към нея много неприлично, но не го интересуваше — клюкарите и без това вече ги обсъждаха.

— Само заради това ли искаш да ме отведеш у дома? За да ме защитиш?

Погледът ѝ стана палав.

— Днес получих новия брой на „Сладострастие“. Надявах се, че мога да ти почета.

И изведнъж в залата стана много по-топло.

— Да вървим тогава.

Той я хвана за ръка и я поведе към изхода. Хора ги спираха по пътя, за да го поздравят, така че изминаха поне петнадесет минути, преди да успеят да се откъснат от тълпата. На изхода се сблъскаха с Виен ла Рийо.

— Монсеньор и монсеньора Рейтън! — възкликна тя и скръсти ръце под апетитно подчертаните от роклята си гърди. — Най-сетне си тръгвате от клуба ми заедно, нали?

Грей й намигна.

— Най-сетне. Но някой ден може отново да поискаме стая.

Французойката се усмихна, сляпа за очевидното смущение на Роуз.

— Но, разбира се! Подарък за годишнината ви от клуба, Ваша светлост.

Той й благодари и се сбогува.

— Тя знаеше? — Роуз прозвуча учудена, докато слизаха по стълбите. — Как би могла да знае?

Грей сви рамене.

— Тази жена изглежда знае всичко, което се случва тук.

Бяха във фойето, когато се появи Арчър с майка му и Бронте.

— О, не! — Възкликна брат му с театрално разочарование. — Нима мислеше, че ще се измъкнеш, без да ни поздравиш? — А след това прошепна на Грей. — Толкова много се гордея с теб, че мога да те ударя!

— Недей! — Грей го отдалечи внимателно от себе си и срещна светналия му поглед с буца в гърлото си. — Но ти благодаря.

Майка му също го прегърна, така преливаща от емоции, че започна да подсмърча. Грей не знаеше какво да направи, но Арчър й подаде кърпичката си, а Роуз я отведе настрани, за да се съвземе.

Грей остана насаме с Бронте, която също изглеждаше готова да се разплаче, но сините й очи премигваха ожесточено под маската.

— Така — започна той твърдо, — нека с теб си изясним нещо сега. Не ме интересува, че вече си помолила Арчър. Не ме интересува какво иска семейството на младоженеца ти или кого се опитваш да предпазиш. Аз ще те заведа до олтара и ще те предам на Александър или просто няма да има сватба. Разбрахме ли се!

Устните на сестра му потрепнаха и за момент той се ужаси, че не е бил прав за нея, но тогава тя се хвърли да го прегърне със смях.

— Обичам те! — прошепна в ухото му и го целуна по бузата.

Изчезна, преди Грей да успее да я прегърне в отговор, което беше добре, предвид паренето, което чувстваше в собствените си очи.

— Утре ще бъдем на първа страница на всички клюкарски издания — сподели Арчър с повече ентусиазъм, отколкото се полагаше.

— Без съмнение — съгласи се Грей. — Опасявам се обаче, че произведох достатъчно материал за една вечер. Да вечеряме вкъщи утре?

Семейството му прие поканата с удоволствие и видима гордост, а след това се сбогуваха и ги оставиха насаме с Роуз. Едва се бяха настанили в каретата и той каза на кочияша къде да ги откара, когато тя се настани в скута му и обви ръце около него.

— Защо дойде тази вечер? — Попита го. — Като изключим факта, че най-сетне си осъзнал, че ме обичаш.

Грей посегна към панделките на маската ѝ със смях. Коприната се спусна, за да разкрие красивото нежно лице пред него.

— Липсваше ми — отвърна протичко и искрено. — И беше права. За всичко. Уморен съм да се нося като труп през живота. Искам да живея истински отново с теб.

Една сълза са спусна по лицето ѝ.

— Мисля, че това е най-романтичното нещо, което някога си ми казвал.

— Имам и още — ухили се той.

— Уморих се от приказки — каза тя и постави пръсти на устните му. Целуна го бавно, дразнейки устните му със своите, а после плъзна език между тях, за да си поиграе с неговия толкова изкусно и чувствено, че ръцете му бяха готови мигновено да разкъсат полите ѝ.

Когато стигнаха в Мейфеър, той беше разрошен, роклята ѝ — намачкана, а възбудата му заплашваше да скъса ципа на панталона му.

— Не мога да повярвам, че дойде — призна му тя, когато влязоха прегърнати в къщата. — Толкова се гордея с теб.

— Нямаше да мога да го направя без теб.

— Направи това заради себе си, не заради мен — възрази тя нежно.

Може би беше права, а може и да не беше. Грей не искаше да обсъждат това тази вечер.

— Това е само началото — обеща той. — Ще идвам с теб навсякъде, където пожелаеш. С мярка.

Роуз се засмя.

— Разбира се. Не можем да си позволим да присъстваш на мюзикъл само за да ми угодиш, нали? — Погледна го внимателно. — Знаеш ли, мисля, че в най-скоро време ще предпочета да прекарвам повече време у дома. Времето, което прекарвам извън обществото има своите доста очарователни аспекти.

— Да — съгласи се той, замислен за всички онези неща, които двамата можеха да правят един на друг у дома. Сами. — Трябва да има мярка във всичко.

В спалнята им той я съблече нежно и внимателно, докато тя изгаряше от осезаемо нетърпение под пръстите му.

— Бързаш ли за някъде? — подкачи я той.

Отмъсти му, като се заигра са възела на вратовръзката му, облечена само в долната си риза и чорапите. Имаше чувството, че ще полудее, когато тя бавно отърка бедрата си в неговите. Членът му бе толкова твърд, че можеше да го използва за закачалка и нуждата да потъне в нея го изгаряше.

Въпреки това, като изкусен любовник, умееше да бъде търпелив, а влюбеният мъж знаеше, че удоволствието на жената винаги е на първо място. Така че колкото и да бе възбуден, Грей не бързаше да изконсумира докрай най-хубавата вечер в живота си.

Останал само по панталони, той пренесе Роуз и я постави на леглото. Покатери се до нея и я придърпа в прегръдката си, с лице към него.

Топли нежни пръсти докоснаха внимателно белега, който разполовяваше лицето му. Странно, но цяла вечер не се беше сетил за него. Всъщност почти бе забравил, че го има.

— Чух те онази нощ — призна той смутено. — Когато ми каза, че ме обичаш.

— Мислех, че си заспал. — Тя наклони глава изпитателно.

— Не. — Отвърна на погледа ѝ и вдигна ръка да я погали по лицето. — Трябваше да ти го кажа още тогава, но те обичам, Роуз. Обичам те страшно много.

Усмивката ѝ беше леко самодоволна.

— Знам. — Целуна го жадно. — А сега ме люби.

Цялото му тяло откликна на молбата ѝ.

— Възнамерявам да го направя, но има нещо, което искам да направя преди това.

— Какво е то? — намръщи се Роуз.

Грей извади новия брой на „Сладострастие“ изпод възглавницата ѝ, където го беше прибрал, преди да отиде на бала.

— Тук има един разказ, който много искам да ти прочета.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.